

Colecția „Biblioteca pentru toți” le-a oferit cititorilor români vreme de o sută de ani capodoperele literaturii române și universale, iar în 2009 s-a relansat cu gândul de a reedita titlurile clasice ale literaturii române. Li vom reciti pe autorii ale căror opere ne-au însoțit viața și le vom lăsa de aici înainte moștenire celor dragi nouă, cărțile devenirii noastre și ale devenirii lor. Un recurs cu care Jurnalul Național v-a obișnuit în ultimii ani de existență, recursul la România, care de acum va însemna un recurs la patrimoniul cultural național prin „Biblioteca pentru toți”, recurs ce va statua totodată răspândirea și păstrarea acestuia.

Marius Tucă, Jurnalul Național

ADRIAN PĂUNESCU

CELE MAI FRUMOASE POEZII DE DRAGOSTE

ADRIAN PĂUNESCU

CELE MAI FRUMOASE POEZII DE DRAGOSTE

Antologie realizată de Marius Tucă

București, 2011

Copyright © 2011 Carmen Păunescu, Ioana Profirescu, Andrei Păunescu și Ana-Maria Păunescu Prelucrare detaliu supracopertă: Bogdan Mitea' Ediție îngrijită de Ana-Maria Păunescu Copyright © 2011 Curtea Veche Publishing, pentru prezenta ediție

Director general: MariusTucă

Director executiv: Sorin Stoian Director marketing: Adriana Ioniță

Piața Presei libere nr. 1, Corp D, etaj VIII, București, Sector 1, tel.: 021-318 20 37, fax: 021-318 20 35 E-mail: editura.jurnalul@jurnalul.ro

CURTEA VECHE PUBLISHING

str. Aurel Vlaicu, nr. 35, București tel.:

(021)222.57.26,

(021)222.47.65; www.curteaveche.ro; redactie@curteaveche.ro Redactor:

Emilia Vesa Tehnoredactor: Mariana Cristea

Date despre colecția BIBLIOTECA PENTRU TOȚI:
www.jurnalul.ro; www.bibliotecapentrutoti.ro Coordonator colecție: Ana-Maria Vulpescu

Tipărit la G Canale București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PĂUNESCU, ADRIAN

Cele mai frumoase poezii de dragoste / Adrian Păunescu ; - București: Curtea Veche Publishing, 2011

ISBN 978-606-588-098-6 821.135.I-I

CELE MAI FRUMOASE POEZII DE DRAGOSTE

IUBIȚI-VĂ PE TUNURI

Mă voi feri ca de foc de pericolul
Ca dragostea să devină
Obiect al meditației,
Al speculației,
Al filozofiei.
Ferească Dumnezeu
De acea dragoste retorică,
În stare să ucidă
Numai eroii
Pe scenele de scândură uscată.
Alt fel de dragoste am trăit eu
În zilele și-n nopțile vieții mele.
Am fost devorat,
De patimi reale,
Și niciun regizor
Nu mi-a putut iscăli pieptul
Cu biata lui cerneală roșie,
De care s-au învrednicit toți actorii.
Eu însumi am ceva teatral
În ființa mea.
Dar eu nu sunt actorul,
Eu nu sunt regizorul,
Eu sunt autorul
Tragediei pe care o joacă atâția.
Adolescenți și adolescente
Se vor regăsi teatral
În poemele mele de dragoste
Pe care le restitui lumii
Ca pe-o boală de care voiesc să mă lepăd
Și nu pot.
Căci nicio boală nu devine
Mai mică în tine
Dacă se molipsesc și alții de ea;
O, dragostea mea devastatoare,
Câți tineri își vor face iluzia
Că-i poți salva când te vor citi în cuvintele mele.
Nu există propriu-zis experiență umană,
Nimic nu e valabil decât o singură dată,
Ca o seringă în vremea modernă.

Totul se aruncă după folosință,
Inclusiv dragostea unui poet
Citită în cărțile lui.
Nici Biblia nu folosește,
Nici Biblia n-are un conținut exemplar,
Experiența din Cântarea Cântărilor
Se pierde ca un proces-verbal de ședință,
Nu e nimic de făcut,
Nu e nimic de ales,
Din toate acele cuvinte,
Decât plăcerea estetică.
Eu sunt autorul tragediei,
Eu declam împreună cu actorii,
Eu fac fibrilație la inimă, ca și regizorii,
Eu aplaud și huidui împreună cu spectatorii,
Eu mă spânzur împreună cu administratorul teatrului
În acest final de veac
În care dragostea
A ajuns atât de greu vandabilă.
Se joacă, dragii mei,
Tragedia dragostei
În fața scaunelor goale.
Murim și nimeni nu se uită la noi,
Actorii turbează pe scândura goală
Și poate că de-atâta singurătate
În sălile în care joacă
Ei încep să ia în serios
Rolurile din tragedia dragostei.
N-a fost chip să scap de aceste cuvinte,
A trebuit să vi le spun
Gelos pe Shakespeare,
Care a avut răbdarea
Să-și omoare toți eroii,
Știind
Că va fi absolvit de marea lui vină
Pentru că, între timp, oricum,
Toți aveau să moară,
De moarte firească.
Dar eu sunt poet liric,
Eu încă n-am deprins învățul
De-a pune la persoana a treia
Ceea ce devoră persoana întâia.
Și de-atâtea ori am simțit nevoia

Să mă salvez cu un plural al majestății
Și n-am putut și unii dintre voi
Au numit, prostește,
Aceasta care mi s-a întâmplat,
Egoism.
Și nici nu am blestemata
Răceală de cuget
A șefului de cadre
Care iubește-n taină,
În vreme ce acționează
Cu dosare și referințe de tot felul
Împotriva tuturor iubirilor și a tuturor celor
Care iubesc.
Dragostea mea are un aspect
Aproape clasic,
În romantismul ei
Desuet și expresionist.
Iubesc
În numele tuturor umilințelor
Și al tuturor așa-ziselor fărădelegi pedepsite
De legi fără de lege.
Vai mie, autor de tragedii,
O s-ajung exemplar, o să se predea
Lecții de literatură universală
Pe textele mele,
Biată autopsie,
Vinovată și impudică autopsie,
Câți dintre voi, care vă veți supăra pe copiii voștri,
C-au luat note mici
La lecția „Poezia lui Adrian Păunescu”
N-ați fi azi în stare
Să mă ucideți
Pentru poezia de dragoste
La care nu copiii voștri,
Ci voi ați putea rămâne repetenți.
Vă voi trece clasa,
Pe voi și pe femeile voastre,
În fața cărora îngenunchez
Pentru sfânta răbdare pe care o au cu noi
Și pentru misterul care ne leagă.
Vă voi trece clasa, vă voi trece veacul,
Veți supraviețui în poezia mea,
Și poate mai mult în poezia mea de dragoste,

Care nu e reglementată
Prin hotărâre a Consiliului de Miniștri.
O, bieții mei prieteni! Scriu poezie de dragoste
Și știu că n-am nicio șansă
În timpul vieții mele.
Sunt făcut să par altceva,
Suport interdicția de a vă fi unul din semenii,
Teatral uneori,
Pentru că-n clădirea teatrului nostru
A ascuns armata
Toată muniția, toate drapelele.
Teatral uneori,
Pentru că în orașul nostru
Nu mai e loc nicăieri altundeva de poeți
întrucât primăria e plină de funcționari.
Teatral, teatral,
într-adevăr,
Și rugându-vă,
Implorându-vă,
Ordonându-vă: Pace și dragoste
Și dacă sunt pe lume și dragostea, și pacea
Va fi și Truda de-a le păstra.
Bucurați-vă că mai aveți
Poeți din acest os,
Păsări de această marcă,
Impulsuri în această direcție.
Bucurați-vă, bucurați-vă, plângând,
Că în vreme ce voi mă credeți surghiunit
în sintaxa unei singure orientări,
Să lucrez ca orbetele
Pentru înfățișarea voastră festivă,
Eu iubeam și scriam
Poezie de dragoste.
Iar pe voi, frații mei tineri,
Pe voi, care mă veți citi crezând
Că veți avea ceva de învățat
Din poezia mea de dragoste,
Vă rog, nu pariați prea mult
Pe această iluzie.
Nimic nu se învață de la nimeni
Până când nu înveți acel lucru
Din propria ta experiență.
Voi mă veți iubi

Abia după ce
Veți ajunge-n situația mea.
Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste,
Poezia mea de dragoste nu e inițiere,
În versurile mele nu veți găsi
Descrise somptuos
Pozițiile dragostei
Ca-n manualele de pornografie indiană
Sau chiar daneză.
O, nu. Toată poezia mea de dragoste
E o imensă vatră de cenușă
La temelia unui rug
Ce arde încă.
Luați această carte-n mâini,
Această machetă a unui teatru tragic,
Iubirea e tragică
Pentru că iubirea e moarte,
Iubirea e tragică
Pentru că actorii o rostesc cu suflarea tăiată,
Măreață cum e
În scriitura pe care au învățat-o,
Dar abia așteaptă să coboare
După ce și-au îmbrăcat hainele de stradă
În fierbinte, urâta, dar pasionanta lor
Iubire de oameni.
În sală pe fiecare-l așteapt-o femeie,
Undeva, la balcon, o fată pură plânge,
Când iubitul ei, actor la Teatrul Municipal,
Se sărută pe scenă cu o actriță.
Vai, eterna contradicție
Dintre artă și viață!
Nu vă luați după spusele mele, ci după cele scrise
Citiți cartea mea
Când viața v-a obosit de-ajuns într-o zi,
Eu nu am pretenția să vă învăț nimic,
N-am decât orgoliul de-a mă alătura
Cu toată cenușa distrugerii mele
Cenușilor voastre,
Căci fiecare dintre voi
E un cuplu
De la care ar putea începe
Iarăși
Lumea.

Și când veți vedea
În fața ochilor voștri arzând de iubire
Tunurile veacului pregătindu-se să distrugă
Câmpiile și fabricile,
Oamenii și munții,
Păsările și peștii,
Bibliotecile și spitalele
Mormintele și bisericile,
Nu pregețați, aruncați-vă hainele de pe voi,
Îmbrățișați-vă, sărutați-vă,
Și pentru că pământul e rece,
Iar tunurile care vor să-l distrugă sunt calde,
O, voi tineri ai planetei mele,
Convulsionată de-atâtea arme,
Sub ochii holbați ai armatelor,
Sfărâmând ochelarii grețoși ai generalilor,
Fără nicio rușine,
În numele singurei religii care ne unește,
Credința în continuitatea speciei umane lubiți-vă,
lubiți-văpe tunuri!
Concediați tunarii
Și dezamorsați obuzele
Și dați-ne acest prim și netrecător
Semn al păcii universale.
lubiți-vă,
lubiți-vă pe tunuri!
lubiți-vă până când le veți hodorogi,
Până le veți scoate din funcțiune,
lubiți-vă aruncând din mâini
Tot ce vi se-ntâmplă s-aveți în mâini,
Actele voastre, banii voștri, oglinzile,
Chiar și această carte
Care nu are decât meritul
Că aparține unui om
Care în viața lui, deși n-a avut norocul
Să facă dragoste pe niciun tun,
Când n-a dormit și n-a scris,
A iubit
Cu disperarea condiției umane,
Cu lăcomia venitului de pe front,
Cu grija medicului
Și cu dăruirea muribundului.
Facă-se profeția mea,

Fie o dată pentru totdeauna a tinerilor
Iubirea pe tunuri!

(Iubiți-vă pe tunuri, 1981)

DACĂ TU AI DISPĂREA

Dacă tu ai dispărea
Într-o noapte oarecare,
Dulcea mea, amara mea,
Aș pleca nebun pe mare.
Cu un sac întreg de lut
Și-o spinare de nuiiele
Să te fac de la-nceput
Cu puterea mâinii mele.
Lucru lung și monoton
Să te înviez femeie
Eu, bolnav Pygmalion,
Hai, și umblă, Galatee.
Dacă tu ai dispărea,
Fi-ți-ar moartea numai viață,
Dulcea mea, amara mea,
Aș pleca în țări de gheață.
Să te fac din țurțuri reci,
Să te-mbrac în promoroacă
Și apoi să poți să pleci
Orișiunde o să-ți placă.
De-ai cădea într- adevăr
În momentul mării frângerii
Aș veni la tine-ncet
Să te recompun din îngerii.
Și pe urmă voi pleca
Umilit și iluzoriu
Unde este casa mea
O mansardă-n purgatoriu.
Dacă tu ai dispărea
Și din râsu-mi și din plânsu-mi
Te-aș găsi în sinea mea,
Te-aș zidi din mine însumi.

(Rezervația de zimbri, 1982)

TE AȘTEPT

Te aştept în fiecare gară,
dacă se va întâmpla să urci ?
Dintr-un buchet întristat de recruți,
dintr-o sală de aşteptare
luminată ieftin,
dintr-o cutie de chibrituri
uitată pe peron,
dintr-o amintire carnală a mea,
te-aştept să mă ajungi
din urmă.
În fiecare gară,
în fiecare trecere pe la uşa cuşetei
în care nu dorm,
în fiecare tresărire a osiei vagonului,
te-aştept să mă ajungi din urmă.
Ca un adolescent
prima oară-mbătat de-o femeie,
te-aştept melancolic
şi cu urechile arzând fratern
spre toate semafoarele.

(Rezervația de zimbri, 1982)

PORTRET CEȚOS

Câte ploi pe lume, câtă comedie,
Du-te, nu se poate închea nimic.
Fir-ar Dumnezeu diavol să ne fie,
Teoretic, multe pot să-ți tot explic.
Dar esențialul e acum sfârșitul,
Câte ploi pe lume și ce mulți străini,
Ți-aș tăia din sânge vina cu cuțitul,
Dar tu ești, întreagă, un regal de vini.
Vor veni prieteni de prin țări neutre
Ca să-ți afle starea și să vă iubiți,
Milă mi-e de tine printre-acele mutre
De homunculi tragici, de ridicoli friți.
O să cauți veșnic marea fericire,
O să ai decepții, vei trăi năuc,
Vei uita cuvântul a iubi-iubire
Și vei fi curată numai sus, pe rug.
Prin oraș se-aude delirând salvarea,

Iarăși e cutremur și desfrâu enorm,
Mă gândesc că bine o să facă marea
Dac-o să ne șteargă mâine de pe țărm.
Ești cedată dramei, ești născută morții,
Te-a primit în gazdă minus infinit,
Pleacă, dă-te pradă pân-la capăt sorții,
Nu întoarce capul, pleacă, te-am iubit.

(Manifest pentru sănătatea pământului, 1980)

PERECHEA SĂLBĂTICĂ

Noi doi, numai doi
Și o biată lanternă
Și munții în jur
Și pădure eternă
Noi doi, numai noi
Și o frică de toate
Noi doi și-o ninsoare
Și un viscol ce bate
În negură lupii
Se cheamă și latră
Noi doi, numai noi
Și-o ninsoare de piatră
Și cerul burând
Pământul fără stele
Noi doi, numai noi
Cu ninsoarea pe piele
Noi doi, testament
Pe o ultimă ciornă
Abia mai plutind
De la bornă la bornă.
Noi doi, numai noi
Ca-n povestea străveche
Puțini, totuși, doi
Dar ce mulți ca pereche,
Noi doi, numai doi
Un bărbat și femeia
Dar unde-i acum
Ea, lanterna aceea?
Și eu sunt cu tine
Și tu ești cu mine
Și încă e bine

Încă e bine
Mi-e cald ca să-ți dau
O mărunță căldură
Ți-atârî de priviri
Mi te reazimi de gură.
Noi doi, numai doi
Într-o liniște mare
Încet resorbiți
De natură și fiare
Și fiare eram
Pe-o cărare de munte
Și nu mai simțeam
Deznădejdi, amănunte
Atât de departe
De oricare rană,
De însăși condiția
Noastră umană.
Că nu mai purtam
Parcă haine pe umeri
Uitasem să fiu
Și uitaseși să numeri
Și nu eram doi
Ci o turmă aiurea
Pârâul, lanterna,
Ninsoarea, pădurea.

(Rezervația de zimbri, 1982)

TE IUBESC

Te iubesc cu toată toamna, te iubesc cu toată moartea,
Te iubesc cu toată viața, te iubesc cu tot ce ești,
Pentru tine luminează toate stinsele ferești,
Pentru tine se coboară din biblioteci și cartea,
Dar auzi că e mai mare toamna asta decât noi,
Dar auzi un plug de berze ceru-n suflet ni-l răstoarnă,
Te iubesc cu-ntreaga toamnă, te iubesc cu-ntreaga iarnă,
Tot ce văd în lumea mare iau în ochi și-mpart la doi,
Te iubesc când nu mai este nicio umbră împotriva-ți,
Te iubesc din depărtare, te iubesc din trupul tău,
Te iubesc sub jugul dulce al părerilor de rău,
Sunt actorul care joacă rolul ultimului crivăț,
Te iubesc din tine însăși, te iubesc din mine însumi,

Râsul tău ce bine şade blând proteguit de plânsu-mi.

(Rezervația de zimbri, 1982)

ILUZIA UNEI INSULE

Diseară-i plecarea în insula mea, trăsura de nuc te aşteaptă la scară, ia-ţi haine mai groase şi nu-ntârzia, căci câini-poliţişti s-ar putea să apară.

Nu-ţi face probleme, birjarul e mort şi caii sunt morţi şi trăsura e moartă, fugim fără martori, în nu ştiu ce port, în insula mea la cinci capete spartă.

Acolo, vom creşte copii monstruoşi, lachei de metal şi de mângă vor râde, cu veşti ne-o ticsi de la moşi şi strămoşi, tic-tac, telegraful cadavrelor ude.

Vom trage trei filme color, de deochi, şi le vom trimite în lume de-a rândul, ca-n sticle băgându-le în câte-un ochi, Al Patrilea Ochi pentru casă păstrându-l.

Şi ziua întreagă, noi goi, fără tiv, pe sănii de foc vom zbura într-o vale, iar eu, gospodarul, voiesc să cultiv grâu dulce şi leneş, pe coapsele tale.

Te-aştept deocamdată. E mijlocul verii, e mijlocul iernii, ciudată poveste; iar când vei urca, e-n zadar să te sperii, trăsura ca moartea părându-ţi că este.

E numai iluzie, dincolo-s eu, te-aştept cu făclii, patru mii şase sute, zadarnic te sperii că ninge mereu, că străjile drumului fumegă mute.

Hai, vino şi urcă şi spune ceva, birjarul e mort, are sânge de cârjă; te-aştept fără martori în insula mea, port haină de nuc, sunt aproape o birjă.

Iar dacă nu-mi vezi faţa ce mi-am găsit-o, să ştii că, în insula mea, totuşi, sunt movilă a celui mai proaspăt mormânt, întinde piciorul şi calcă, iubito!

Şi asta e totul. Plecarea-i diseară. Fantoma trăsurii aşteaptă la scară.

(Fântâna somnambulă, 1968)

O ASTFEL DE NOAPTE

De multă vreme îţi vorbesc despre o anumită noapte
Şi tu mă întrebi ce fel de noapte,
Şi mie îmi vine greu să-ţi descriu acea noapte
Şi tu nu înţelegi de ce mă tulbur când vorbesc despre
noapte.

O, cum Dumnezeu mi-a dat norocul
Să-ţi pot arăta această noapte despre care cred
Că e noaptea asemănătoare cu ultima mea noapte,
Vino la fereastră şi priveşte.
Până acum o secundă a nins,
De acum o secundă s-a făcut mai frig,
Peste o secundă va începe să ningă din nou
Lacom, senzual,

Și luna va fi în spatele fulgilor
Gata ea însăși să cadă pe pământ.
Un câine va lătra sub un clopot,
Ninsoare, ninsoare, atât de puternică
încât ferestrele vor vibra
Și se vor trezi copiii lumii,
Un tunet al ninsorii,
Din ce în ce mai roșie ninsoarea.
Și eu căzând pe soclul pământului înflăcărat
Ca un muc de lumânare
Retezat brusc și căzând spre podea,
Iubito, noaptea aceea a început,
Cineva îmi pipăie capul pe întuneric
Ca pe-un capăt de lumânare
Ca și când ar vrea să-l aprindă.

IUBINDU-NE INTRADUCTIBIL

Iată, îți spun, e seară
și luna deasupra Munților Rodnei
desferecă trezorerii
și toate cele pe care
nu le putem vedea îndeobște
din cauza grabei,
a stresului,
a rutinei,
se văd ca-ntr-o sală cu statui în al cărei fundal apare din moarte sculptorul
însuși, iluminat de extazul real în lumea fizică a unei himere pe care numai el o
vede.

Astfel văzurăm lneul ca un cap de sculptor răsărind din grohotișuri, din brazi,
și din substanța cosmică a himerei care înșine eram.

Iată îți spun ar trebui
să ne oprim din dragostea noastră pentru a o putea povesti.

De ce nu vrei

să-ți desfaci buzele din buzele mele și brațele din brațele mele, ca să lăsăm,
cu bună știință, și altora dragostea noastră exprimată pe de-a-ntregul estetic?

Nu vrei tu, iubirea mea, ca și cei ce se vor iubi mâine să iubească iubirea
noastră?

Nici nu-mi explic de unde am această stare de grație în care scriu.

Oricum, mă simt ca un pian ale cărui clape nu așteaptă degetele pianistului
spre a cânta, ci dintr-o străveche și dulce credință se ridică ele însele și izbesc, după
o partitură numai de ele știută, degetele care ar trebui să le lovească.

Și iată am starea de grație

în care risc în fiecare clipă totul
și nu pierd în niciuna din clipe nimic.
Schiori din marile zăpezi veșnice
îmi sar pe lângă tâmples
și mă încărunțesc
și cad în memoria mea,
într-un slalom magnetic,
și Munții Rodnei,
acoperiți de vistieria lunară,
sunt și ai mei în aceste clipe,
în care Someșul
se compune din lacrimile mele
și ale tuturor cerbilor răniți.
Totul mi se pare frumos,
chiar și succesiunea anotimpurilor
pe care am contestat-o îndelung
îmi apare ca un inegalabil
capitol de estetică aplicată,
frunzele acestea ce cad pe noi,
într-o debandadă
extrem de bine organizată,
par zalele ruginite
ce se desfac din armurile
cu care până la sfârșitul verii
se îmbracă agresorii
viscolitelor cetăți din univers,
sunet de zale, sunet de frunze ce cad.

Nu ți se pare interesant că nu te-am mai întrebat în toate aceste zile de rodnică ședere lângă Munții Rodnei, de nicio farmacie și că n-am mai ascultat niciun buletin de știri ? Iată, îți spun și acum, ai posibilitatea să devii eternă.

Nu merită să sacrifici legenda pe care ți-o pregătesc de dragul unui sărut vremelnic, de dragul unei îmbrățișări pasagere.

Ca și în adolescența ta care nu s-a încheiat,

te rog pozează-mi, ca să te scriu cum ești, să te transcriu pe curat, așa cum te botezasem

provocator și năvălaș,

Carmen Minutare,

lângă atâta Carmen Seculare.

Ții minte noaptea trecută când ne iubeam

și între noi a intrat lumina lunii?

E-atâta lună plină aici, la Năsăud, încât acum îmi explic, luminozitatea aproape inumană a poeziei lui George Coșbuc.

Cred că pe-aici pe undeva, țăranii particulari fac lună plină. Era în odaie, n-o mai ții minte?

Foșnea în hainele noastre și dezacorda pianul preocupărilor clasice ale preadolescenței care ne-a cedat pentru câteva zile odaia.

N-am întâlnit atâta lună plină niciodată.

Apare de ziua,
din fierării,
din pădurile Rodnei,
din confluența mirifică
a Ardealului cu Maramureșul și Bucovina,
din inelul logodnicilor
care nu se mai căsătoresc,
din groapa comună
cu oseminte de aur
a protoistoriei naționale,
nu știu de unde

apare această lună plină, care ieri noapte a pătat cu aur țolul de lână în care ne iubeam.

Hai, vino, îți spun, să te arăt lunii. Am ambiții literare cu tine.

O iubire prea mare
între Gioconda și pictorul ei
ar fi facut-o imposibilă
pentru ceilalți,
dar tu nu mai vrei nimic,
ba chiar acum îmi șoptești
că nu-ți mai trebuie
nici pâine, nici apă, nici poezie
și nici legendă, ci numai iubire,
în stare primitivă,
fără ecou și fără glorie,
și poate ai dreptate,
poate că e destul
ce s-a scris până azi
în materie de poezie de dragoste.
Cum aș putea eu aduce
Munții Rodnei sub cerneala mea
și Someșul îndărătul ochilor mei
și cine ar putea să măture
luna plină din odaia noastră
în care ne iubim
și-n care pianul
cântă singur Chopin
și, vai, ne odihnim din când în când

spre a putea pleca pe urmă liniștiți
către focurile de zale ruginite
ale toamnei,
lăsând cărțile de dragoste ale lumii să se citească una pe alta; și noi să ne
iubim în taină, primitiv, intraductibil.

16 octombrie 1986, Năsăud
(Locuri comune, 1986)

COPACI FĂRĂ PĂDURE

Spune-mi, pădure cu frunza rară,
Unde-i iubirea de astă-vară,
Nu știe iarna să se îndure
De noi, copacii fără pădure.
În povestea copacilor goi,
Scârțâind într-o singură ușă,
Este vorba de noi amândoi,
Este vorba de foc și cenușă.
Doi copaci fără frunze pe drum,
După cum îi privește înaltul,
Doi copaci prin sărutul de scrum,
Aplecându-se unul spre altul.
Toată vara a fost numai foc
Și-au fost stele în nopți fără stele
Și, prin toamna șederii pe loc,
Cade ultima frunză spre ele.
În zadar către tine întind
Niște crengi ce-mi fuseseră brațe,
Alte uși se aud scârțâind,
De tomnatecul vânt să se agațe.
Nu mai suntem decât doi copaci,
Vor veni tăietori să ne tundă,
Vor lua crengi toți copiii săraci,
Pentru flacăra lor muribundă.
Și, chiar dacă mă vei mai iubi,
Peste crivățul iernii ce vine,
Fără brațe, cu ochii pustii,
N-am să am ce întinde spre tine.
5 august 1994, Cozia - Râmnicu
Vâlcea
(Front fără învingători, 1995)

GÂTUL

Nicio secundă de pace,
nicio secundă de-ncredere,
gelos, furtunos, obosit,
căpătuială distrusă, cu voia,
în arenă plângând pentru târfe,
în singurătatea cenușă de psalmi,
în temelia osului măcinat,
chiar înghețat pe care bocăniți,
copcă mi-e gura pentru pescarii
noului val,
plângeți, lătrați, nicio secundă de pace,
de-ncredere.

Gelozia e religia mea,
sunt făcut din bănuieli, urlu grosolan
la propria-mi umbră păscută
de calul meu,
mamă, te urăsc pentru că te-ai iubit cu tata,
chiar dacă

numai așa a fost posibilă nașterea mea,
gelos, absurd, mâncând zăvorul,
lingând sarea din lacrima iepurelui,
irla - poma - și Măria ta Intunericule,
Sfinte Othello, iată-mi corabia.

Nu destulă iubire.

Dar gelozie până la refuz!

Gelos pe câinii care te apără

și pe hoții care te-atacă,

pe totul, fir cu fir,

gelozia mea nu face discriminări,

urăsc deopotrivă pe tatăl tău și Marea Neagră, mi-e silă de frații tăi și de norul
frumos.

Irla - poma - si,

să plângem împreună, Sfinte Othello, mâinile mele sunt în slujba ta, spre gâtul
bezmetic al celei ce chiar numai prin naștere minte, chiar numai vorbind trădează,
chiar numai dormind conspiră.

(Repetabila povară, 1974)

ATINE, AMINE

Mai miros a tine, mai miroși a mine, o să vină vremea să ne șteargă ea,
încercare aspră, misiune grea, nouă, niciodată, nu ne va fi bine.

Te-am iubit cu moartea în împreunare te umpleai de mine, iarăși te vâna, azi rămâi cu moartea, trista, blânda mea, eu rămân cu pielea scânteind de sare.

Mai miros a tine, ochii mei sunt plini de-ale tale lacrimi până în călcâie, dragoste finală, moartea mea dintâie, floare-n gelozia sectelor de spini.

Mai vorbesc cu tine - trist și dureros prin al cărnii noastre-mpreunat miros.

(Iubiți-vă pe tunuri, 1981)

ULTIMA CARTE

Ultima carte

Ultima mea carte de versuri va purta numele tău,
Numele tău de sărbătoare, numele tău de bucurie păgână,
Numele tău pe care nici nu-l știu bine,
Numele tău bolnav de consoane, iubit,
Numele tău pe care îl iubesc și îl urăsc,
Pe care îl iubesc și pe care îl urăsc
Ca să zic așa, nu din tot sufletul meu,
Ci din tot numele meu.

Ultima mea carte de versuri va purta numele tău,
Iar pe fiecare filă din cele două care o vor compune
Va fi numele tău, va fi numele meu
Și sumarul.

Dar spune-mi, spune-mi rar și clar cum te cheamă
Că trebuie să scriu,

Să termin de scris ultima mea carte de versuri
Care are două versuri: numele tău și numele meu,
Trebuie să închei socotelile, să fac contract cu editura,
Să vedem ce părere are redactorul de carte
Despre ultima mea carte de versuri care va conține
Două versuri necruțătoare, două versuri ucigătoare,
Două versuri inflamabile, două versuri cumplite,
Două versuri potrivnice, două versuri shakespeareane,
Două versuri conspirative, ultimele două versuri,
Ultima mea ieșire în lume înainte de a trece la creșterea animalelor.

Hai, spune-mi numele tău, vreau să închei cartea
Mă așteaptă zețarii, mă așteaptă cititorii,
Mă așteaptă ieșirea prin oglindă,
Vreau să definitivez opera mea ultimă

Din ceea ce a fost mereu

Opere Alese din Opere Complete.

Cartea mea ultimă de versuri

Compusă din numele tău și numele meu

Nume care nu vor rima niciodată
Hai, spune, învață-mă, spune,
Spune-mi numele tău
Și te mai rog ceva, nu râde,
Nu mă batjocori, nu mă considera zăpăcit,
Dar spune-mi și numele meu,
Spune-mi cum mă cheamă
Ca să pot încheia ultima mea carte de versuri
Compusă din două versuri
Numele meu și numele tău
Înainte de a pleca în munți
Să mă apuc serios
De creșterea animalelor fără nume.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

TOTUȘI IUBIREA

Și, totuși, există iubire
Și, totuși, există blestem,
Dau lumii, dau lumii de știre,
Iubesc, am curaj și mă tem.
Și, totuși, e stare de veghe
Și, totuși, murim repetat
Și, totuși, mai cred în pereche
Și, totuși, ceva s-a-ntâmplat.
Pretenții nici n-am de la lume,
Un pat, întuneric și tu,
Intrăm în amor fără nume,
Fiorul ca fulger căzu.
Motoarele lumii sunt stinse,
Rețele pe căi au căzut,
Un mare pustiu pe cuprins e,
Trezește-le tu c-un sărut.
Acum te declar Dumnezee,
Eu însumi mă simt Dumnezeu,
Continuă lumea, femeie,
Cu plozi scriși pe numele meu.
Afară roiesc întuneric,
Aici suntem noi luminoși,
Se ceartă-ntre ele biserici,
Făcându-și același reproș.
Și tu și iubirea există

Și moartea există în ea,
îmi place mai mult când ești tristă,
Tristețea, de fapt, e a ta.
Genunchii mi-i plec pe podele,
Cu capul mă sprijin de cer,
Tu ești în puterile mele,
Deși inchiziții te cer.
Ce spun se aude aiurea,
Mă-ntorc la silaba dintâi,
Prăval peste tine pădurea:
Adio, adică rămâi.

(Rezervația de zimbri, 1982)

ULTIMA ZI

Ce a fost a fost,
Ce va fi va fi,
Uite c-a venit
Ultima zi.
Dacă vei voi
Cea din urmă zi
S-o trăim măcar pe ea frumos,
Să plecăm în munți,
Unde nu sunt punți,
Unde merg și vulturii pe jos.
Să dormim puțin,
S-avem niște vin
Cu anestezii de Cabernet,
Eu să te ascult
Și tu să taci mult,
Să ne depănăm viața-ncet.
Dup-atâta timp,
Nu pot să mă schimb,
Totuși, trebuia să mă cunoști
Și, la cap de zi,
Pentru a sfârși,
Plângem amândoi, ca niște proști.
Poate că-s naiv,
Dar te mai cultiv
În antichități de sentiment,
Piesa noastră-n doi
Va avea apoi

Un târziu, zadarnic happy-end.
Eram numai doi,
Zilnic numai doi,
Drum nici înainte, nici-napoi,
Cum s-a întâmplat
De s-a adunat
Și e toată lumea între noi?
Răni atâtea am,
Ca un cal în ham
Care trage greu un car de spini
Și-am să ies în târg
Și-am să-mi vând cu sârg
Toate rănila la cabotini.
Ne mințim mereu
Unul, tu sau eu,
Are-n mână ultimul atu.
Trec la suferinzi,
Murmur în oglinzi,
La adio, la adio, tu.
Nu se mai aud Păsări de la Sud,
Un curent polar le străbătu.
Ca-ntr-un trist halou,
Îți rostesc, din nou,
La adio, la adio, tu.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

UMBRA

Fiori prin mine umblă
Și nu am trebuință,
Te rog pe tine, umbră,
Să redevii ființă.
Eu, umbra aceasta pe care
O semeni în sufletul meu,
Cu milă și tristă mirare
Voi duce-o cu mine mereu.
Și-apoi într-o zi oarecare,
În care-mi va fi cel mai greu,
Voi pune-o în vechi calendare,
Duminica trupului meu.
Flămând de iubirea întreagă,
Pe vremi cu amurg mohorât,

Când zorile noaptea-și dezleagă,
Mă satur cu-o umbră și-atât.
Și sufletul meu te mai roagă,
Magnetic catarg doborât,
Tu, umbră tăcută și dragă,
Așază-ți fularul la gât.
O umbră se-nchide în mine,
O umbră prin mine trecu,
E-atâta de rău că e bine,
E-atât de mult da că e nu.
Bacovia-și iese din sine
Și râde în a și în u,
O umbră în viață mă ține
Și umbra aceea ești tu.

PRIMA ZI DE PACE

Mâine plecăm fiecare în altă direcție,
Mâine vei nota o adresă,
Mâine voi nota o adresă
Mâine constructorii vor începe să zidească între noi
Case și apeducte, cimitire și formalități.
Mâine, ultimele împletituri ale ștreangului nostru se rup.
Mâine iarba de sub tălpile tale va crește spre Nord Mâine iarba de sub
picioarele mele Va crește spre Sud.
Mâine ca să intri aici va trebui să te legitimezi Mâine, prin moartea noastră
Fiecare lucru al nostru Se va sparge.
Ceașca de ceai se va rupe în două
Clanța de afară va pleca odată cu tine
Și clanța dinăuntru va cădea
La picioarele mele, mâine,
Vom pune pe foc scrisorile de dragoste
Și vom da animalelor curții să mănânce
Fiertură de punți sfărâmate
Și pilitură de zăvor.
Mâine inima va cădea din porumbel
Ca o monedă.
Și-n frunzele stejarului
Va urca un dezacord gramatical.
Mâine după sute de zile și nopți
Când ne-am spus: bună ziua, noapte bună
Ne vom spune: adio!
Mâine va fi prima zi de pace

După acest război de-o mie de zile
Pe care l-am iubit, l-am dorit ,
Și l-am pierdut amândoi.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

OAMENI DE ZĂPADĂ

Ninge sfânt și păgân
Numai ochii ne rămân
Despărțirea s-o mai vadă,
Că, în rest, noi ne-am stins
Și-am ajuns de-atâta nins
Niște oameni de zăpadă.

Ninge fără milă, ninge și ne doare, ninge cu fărâme albe de pian, ninge cu tristețe și cu felinare, ninge ca la moartea încă unui an.

Câți au fost de gardă - voie cer să doarmă, câți au fost cu somnul rătăcesc pe străzi, ne aflăm în lume ca în țevi de armă, când sugrumă lupii fragedele prăzi.

Ninge fără milă, cu vinovăție, ca o inculpare, ca un martor mut, ninge cu o nuntă, ninge și sfâșie, se fărâmițează ultimul salut.

Vai de noi, femeie, ninge-a despărțire, vom pleca departe unde-avem de mers, ninge să despartă gheață și iubire, oarbe felinare cad din univers.

Ninge ca pe piatră peste carnea noastră, ninge ca pe munte, ninge ca pe mort, ninge incurabil, molimă albastră, ninge pe vaporul scufundat în port.

Ninge peste buze, ninge peste pleoape, ninge peste îngeri, ninge peste vâi, ninge peste clopot, ninge peste ape, ninge incredibil peste ochii tăi.

Ninge în neștire, otova, aiurea, ninge ca-n porecle, ninge ca-n blestem, ninge ca un trăsnet, ninge ca pădurea, ninge să se stingă vocea când te chem.

Ninge ca-n Esenin și-n poema rusă, ninge fantomatic și bacovian, ninge că sunt rece, ninge că ești dusă, ninge ca la moartea ultimului an.

(Iubiți-văpe tunuri, 1981)

AMĂGIRE

Și iar a venit primăvara
Și iar ne mințim că-i frumos
Și frunzele iar urcă scara
Și-i verde pământul pe jos.
Și iar calendaru-nflorește
Și câinii se aud de la stâni,
Dar vai, tot acum, pe mutește
Mor grabnic atâția bătrâni.

Vin nopțile scurte de vară
Și păsări se-ntorc de la Sud,
Dar dacă e ultima oară
Iluzia verdelui crud?
Cu lanțuri legate de glezne
Oricât de lumină ar fi
Noi mergem de-a pururi prin bezne
Mereu nelegitimi copii.
Mereu în aceeași clipită
Urât și frumos, mort și viu,
Ne paște o soartă cumplită
Nimic nu-nțeleg cei ce știu.
Și iar a venit o părere
Și iar va pleca înapoi,
Prea mare impozit ne cere
Că ninge în suflet la noi,
Dar bine-ai venit, amăgire,
Mai stai, mai durează un pic,
Această mințită iubire
Oricum e mai mult ca nimic.

FEMEIE A LUMII

De fiecare dată
Când m-am apropiat de tine
Femeie a lumii
Și singurul ei fapt de ispravă,
Părea că ești perfectă,
Părea că ți-e bine,
Dar, femeie a lumii,
Totdeauna ai fost, totdeauna ai fost,
Obosită,
Pierdută,
Bolnavă,
Femeie a lumii
Și singurul ei rost.
Ca la monumente
Veneam la tine
Să-ți aduc flori,
Și cum mă apropiam
Prin fâșiile de tifon convalescente
Abia surâdeai
Și începeai să mori,

Femeie a lumii
Printre noi,
Imbecilii nemuritori.
De fiecare dată, de fiecare dată,
Mi-ai fost promisă și mi-ai fost furată
Eu te trăgeam către cele șapte arte,
Moartea te trăgea către moarte.
Eu veneam la tine să mă fac sănătos
Și trebuia să-ți culeg cioburile de pe jos,
Femeie a lumii, cu toată faina
Foamei noastre în os.
Uite, m-apropii de tine,
Uite, mai încerc
Și, vai, totdeauna ți-a fost rău,
Și, vai, niciodată nu-ți va fi până la capăt bine.
În fiecare zi sufletul tău
Așteaptă să iasă din cerc,
Astăzi m-ai privit în ochi și mi-ai zis:
Abia aștept să se termine toate odată,
Și te-mbrobonase roua unui vis,
Femeie a lumii, mereu vinovată.
Tu nu vezi
Că vârstele vieții tale
Se succed fără milă,
Eu vin la tine ca la un monument
Și tot eu
Te-mbolnăvesc
Și te oblig să fii umilă.
Eu te îmbătrânesc
Și eu te părăsesc,
Pe urmă eu plâng
De singurătate
Și simt sub umărul stâng
Că s-au adunat prea multe
Și de toate.
De fiecare dată
Te vreau fată
Și mă supăr
Și te urăsc
Și nu te iert
Că nu ești decât o dată,
Deși lăcomia mea e vinovată.
Femeie a lumii,

Totdeauna văduvă
Chiar și înainte de a fi măritată.
Am venit la tine, la monumentul tău
Să-ți aduc flori
Și să-ți dau brațul
Să te ajut să cobori,
Să te sărbătoresc.
Femeie a lumii
Ca toate fetele,
Și să te pun
Să-mi cureți pantalonii
Și să-mi dai cu cremă ghetetele
Cu care am trecut
Prin noroiul lumesc
Și pe urmă să-ți reproșez
Că nu te îngrijești de tine suficient,
Că trebuie să te porți cu tine mai atent,
Că trebuie să mă ții la distanță
Cu oarecare talent.
Femeie a lumii,
Rană și floare,
Singurul titlu urgent
Din toată
Publicistica
Întind mâna spre tine
Și văd că ești bolnavă,
Te doare capul,
N-ai poftă de mâncare,
Ești palidă.
Și ai extremitățile reci,
Dumnezeule ce obosită ești,
Dumnezeule, cum te calc în picioare în fiecare zi,
Deși noi ne-am născut
Spre a ne iubi.
Și chiar ne și iubim
Și de ce să ne ferim să facem copii
Când într-o zi
Vom afla de la nepoți
C-am îmbătrânit cu toți ?
Și tu, care ești mereu mai tânără
Decât mine,
Și eu, care te fac să nu-ți fie bine.
Noaptea aceasta mă furcă,

Gulerul cămășii pe scaun
Singur se încheie,
Trebuie să mă ridic din pat,
Trebuie să te iau în brațe,
Trebuie să te salvez,
Dă-mi rana ta s-o port
Dă-mi rana ta, femeie.
14/15 decembrie 1985, București
(Locuri comune, 1986)

ANTIPRIMĂVARA

Primăvară, care-aifost,
Nu veni, n-ai niciun rost
Poți să pleci, suntem reci,
Iarnă ni-ipe veci.
Ce dacă vine primăvara
Atâta iarnă e în noi
Că martie se poate duce
Cu toți cocorii înapoi.
În noi e loc numai de iarnă
Vom îngheța sub ultim ger
Orbecăind pe copci de gheață
Ca un stingher spre alt stingher.
Și vin din patriile calde
Cocorii toamnei ce trecu
Și cuiburi au murit la streșini
Și lângă mine nu ești tu.
Schimbări mai grave decât moartea
Au fost și sunt și vor mai fi
La mine-n suflet este vifor
Și vin nebuni să facă schi.
Și ninge până la prăsele
Ninsoarea-mi intră-n trupul tot
E-un dans de oameni de zăpadă
Ce-mbrățișarea n-o mai pot.
În noi e iarnă pe vecie
Doi foști nefericiți amanți
Ia-ți înflorirea, primăvară,
Și toți cocorii emigranți.

POZEAZĂ-MI

Astă-seară, ultima noastră seară;

înainte de a ne despărți,

te-am rugat frumos te-am rugat respectuos să stai jos,

pe un scaun, în fața mesei la care scriu, ca să-mi pozezi.

Chiar dacă n-ai să mă mai iubești, chiar dacă ai să fii ocupată cu copiii tăi, cu necazurile tale, cu examenele tale, eu te rog să-mi pozezi ca să te țin minte.

Fac aici câteva schițe, notez disperat,

stenografiez albastru ochii tăi și nu-mi iese, nu-mi iese ce văd, ești greu de scris, așază-te, mai stai.

Lanțul se va rupe în câteva ore,

vreau să te țin minte

și să te mai iubesc,

vreau să nu te uit,

măcar atât:

să nu te uit.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

LA NUNTA TA

Dreptul să colind îl cer

Dalbe flori și lerui ler

Pentru ea, doar pentru ea,

Măritata mea.

Eu vin la nunta ta, iubito,

Și nu voiesc nimic să-ți cer,

Dar roagă-ți nașii să mă lase

Să-ți cânt la nuntă lerui ler.

Colindător fără de casă

Colindător fără noroc

Un strop de vin și-un strop de pâine

Îți cânt și-apoi o iau din loc.

Am drum în față și în urmă

Din când în când mai mor prin munți,

Dar am venit să-ți cânt colindul

Preafericitei tale nunți.

Pot să-l rostesc și din picioare

Nu am pretenții de mesean

Un strop de vin și-un strop de pâine

Și-am să-ți colind nepământeau.

Iubita mea vândută lumii,

Nimic n-aș mai putea să sper

Că florile nu mai sunt dalbe

Și lerui nu mai este ler.
Dar eu colind bătut de lacrimi
Colind și voi mai colinda
La toate nunțile din lume
Afară doar de nunta mea.

CU TINE

Cu tine viața mea se luminează,
Cu tine hotărâsc a obosi,
Cu tine urc astenic spre amiază
Și mă sfârșesc în fiecare zi.
Cu tine e-mpăcare și e luptă,
Cu tine este tot și e nimic,
Cu tine-mi înflorește lancea ruptă,
Cu tine sunt și mare, sunt și mic.
Cu tine totu-i parcă unt pe pâine,
Cu tine bradu-i brad, și nu sicriu,
Cu tine astăzi mi se face mâine.
Cu tine mor pentru a fi mai viu.
Cu tine poezia mea există,
Cu tine chem zăpezi și-alung zăpezi,
Cu tine nici tristețea nu e tristă,
Cu tine eu te văd când nu mă vezi.
Cu tine sunt nedrept și sunt dreptate,
Cu tine sunt gelos și sunt ghețar,
Cu tine-ncep și se termină toate,
Cu tine într-un schit apar - dispar.
Cu tine e lumină și-ntuneric,
Cu tine zac să mă-nsănătoșesc,
Cu tine cubul redevine sferic,
Cu tine ce-i drăcesc e îngeresc.
Cu tine e mai rău și e mai bine,
Cu tine reîncepe viața mea,
Cu tine e mai greu ca fără tine,
Dar fără tine nu s-ar mai putea.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

PERSONAJUL PRINCIPAL

Acest roman de dragoste,
în care te-am descris

Ca personaj principal,
Tremură din toate literele,
Ca să te cuprindă.
Astâmpără-te,
Nu mai sări din mers,
Nu deveni imprevizibilă,
Respectă regula jocului:
Eu te scriu pe tine,
Nu tu pe mine.
Și, pe de altă parte,
Nu se iese dintr-un roman
După cum îți vine,
Pregătește-te, nu întârzia,
Te-așteaptă, oricum,
Madame Bovary și Anna Karenina.
Trage coperta ultimă, după tine,
Fă curat printre litere,
Deschide titlul,
Să intru și eu la noapte,
Că mor aici
Pe coperta din față
De dorul tău.

(Liber să sufăr, 2003)

ARUNCAREA ÎN VALURI

Iubita mea, să ne-aruncăm în mare
Împleticiți în sare și guvizi
Să fie marea templul nunții noastre
Pe urmă, ușa țărmlui s-o-nchizi.
Iubita mea, te-ai îmbrăcat în alge
Și te sărut cu univers cu tot
Pe zarea sfâșiată de păcate
Plutim răsând și ne iubim înot.
Iubita mea, să ne-aruncăm în mare
Și să trăim în mare neînfrânt
Să ne luăm dacă voiești la vară
Trei săptămâni concediu pe pământ.
Ți-am spus demult că pe pământ sunt rele,
Ți-am spus că marea-i căpătâiul meu,
Ți-am pregătit o flotă scufundată
Și-o nuntă pe-un vapor de minereu.

Iubita mea, să devenim acvatici,
Pământul care suntem ni-i destul,
Sătulă ești de cele pământene,
De cele pământene sunt sătul.
Ne vor privi prin sute de binocluri,
Se vor uita ca la un alt prăpăd
Mirându-se că doi fusesem parcă
Și ei pe mare numai unul văd.
Dar nu-i nimic, le vom plăti aceasta,
Vom reveni în anul 2000
Cu plete-ncărunțite mult de sare
Și-n brațe cu o mare de copii.

CONVIEȚUIM

Uite ce voiam să-ți spun,
Viața ta și viața mea încep să semene una cu alta,
Gura ta și gura mea încep să semene una cu alta,
Ne apropiem la gesturi,
Avem ticuri comune,
Există cercetări medicale
Care stabilesc indubitabil
Că din motive
Neclare până la capăt
O conviețuire
E un mare atelier fotografic,
O conviețuire
Apropie mai mult ca o zămislire,
Mai mult ca o naștere,
Mai mult ca o pantomimă.
Mama și tata
Seamănă atât de mult
Că la bătrânețe nici nu mai știi
Care e mama, care e tata.
Astfel și noi
Zi de zi semănăm tot mai mult,
Iubindu-ne tot mai mult,
În așa fel încât
Ca și mama, ca și tata
Ne vom stinge pe rând
Fără a se ști
Cine a murit,
Cine mai e viu,

În acest proces de tipizare,
În acest proces de asimilare,
Prin care trecem acum și noi
Imprumutându-ne trăsăturile,
Ticurile,
Devenind unul sau altul,
Un obiect fără utilitate.
Uite ce voiam să-ți spun
Ne pândește pericolul
Că semănăm,
Pentru că ne pândește pericolul
Că ne iubim,
Și eu când vorbesc cu tine
Cu mine vorbesc oglindă,
Și, vai, vor fi confiscate oglinzile
Pentru repetate
Operații de multiplicare.
Uite ce voiam să-ți spun,
Cu gura mea care seamănă
Cu gura ta,
Dacă nu mi-ai spune tu Tot așa, tot așa.
1985

(Locuri comune, 1986)

LA ADIO

Nici nu pot nimic să-ți spun,
Pe curând sau rămas-bun,
Apăru numai NU,
La adio - TU.
Se află litere și farduri
Și niște munți sunt între noi,
Dosare-nchise, triste garduri
Și nici n-o să mai vii-napoi.
În pragul iernii absolute,
Sărută-mi tâmpla albă, hai,
Și-apoi scufundă-te și du-te
În orizontul altui grai.
De ce să-ți spun la revedere,
N-aș mai avea niciun motiv,
Adio drepturile-și cere,
Că te-am pierdut definitiv.

Și de la mine pân-la tine
Cuvântul însuși va-ngheța,
Nici să te strig nu știu prea bine,
Iubita mea, pierduta mea.
Când te-am văzut ultima oară
Știai și tu, plângeai și tu
Și ai plecat cu tot cu gară,
Nici tren nu mai există, nu!
Eu m-am întors, încă o dată,
Voiam să vin pe urma ta,
Dar unde-i linia ferată?
Parc-a luat-o cineva.
Eu ți-aș mai spune amănunte,
Destinul de-aș putea să-l schimb,
Iubita mea de peste munte,
Iubita mea de peste timp.
Pe cea de-atunci n-o voi găsi-o
Și eu acela am murit,
Sub cinic, nuclear adio,
Noi, bietul cuplu pârjolit.
Nici nu pot nimic să-ți spun,
Pe curând sau rămas-bun,
Apăru numai NU, La adio-TU!

(Rezervația de zimbri, 1982)

ROMANȚA ULTIMEI LACRIMI

În toate filmele acestea, e parcă vorba despre tine, se-ntâmplă numai catastrofe și niciun cuplu nu-i întreg, plângând, te recunosc în jocul acestor triste eroine și-aș vrea să te privesc cu ură, dar te iubesc și te-nțeleg.

Ești jertfa mea și ești revolta că jertfa care ești există, aș vrea să uit, dar port în creier întreaga dramă care-a fost, aș vrea să râd cu toți aceia ce te vor face și mai tristă în viața ta care urmează și n-o să aibă niciun rost.

Absența ta mă arde încă și o implozie m-așteaptă, mă mir că n-am avut curajul de-a te expune tuturor, dar trebuie la despărțire să recunosc în luptă dreaptă puterea purității tale ce m-a ținut ca să nu mor.

A fost ca-n filmele acestea și mult mai mult decât în viață, a fost o dragoste nebună ca-n Evul Mediu legendar, încât, reamintindu-mi numai, simt degetele că-mi îngheață, adorm în zorii dimineții, te simt în creier și tresar.

Nu știu nici unde te mai afli, te poartă pașii nicăierea, către o salcie de lacrimi din curtea de părinți săraci, dar eu mă rog să te găsească și pentru mine învierea și să-ți redea dorita pace. Dar tu, iubito, ce mai faci ?

Să fie-adevărată vestea c-a fost un fals, c-a fost o farsă? S-accept stupida bănuială, că tu nu m-ai iubit deloc? Eu tot nu cred, chiar dacă totul, ca un noroi, pe noi, se varsă, eu te-am iubit, fără rezerve, și cred că mi-ai purtat noroc.

De-ar fi, cu acte, confirmată această biată suspiciune că ai jucat un rol pe care n-am fost atent să-l fi-nțeles, eu rog pe Dumnezeu s-asculte de gândurile mele bune, cu dreptul tău la fericire, la poezie și succes.

Nu pot să mint că nu mă doare, când nu-mi ajunge nicio pernă, aș vrea să ai în tine însăși și-un strop de plâns, să mă regreți, dar treaba cea mai importantă, în toată zbaterea eternă, e c-a intervenit tăcerea, ca un blestem pentru poeți.

Îmi trec prin cap prostii, tot felul, poveștile-njosirii tale, m-aș întrista de-ar fi să aflu că te răzbuni, greșind vulgar, dar ce contează toate astea, când mă sufoc de-atâta jale și de un somn mai lung de-o oră, de nopți și nopți nu am habar?

În toate filmele acestea e vorba, sigur, despre tine, și-n cântecele despre care credeam că mint în mod prostesc, suport cu greu ruptura asta, am insomnii și nu mi-e bine, dar dreptul tău la fericire e un coșmar care revine, adio, Neagră Principesă, urăște-mă, te mai iubesc.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

COLIND LA POST-RESTANT

Dintr-un oraș deloc interesant,
Cu lume multă și năravuri rele,
Primește-acest colind la post-restant,
Din partea mea și-a suferinței mele.
Tot ce-ți ofer nu este ca să-ți cer
Nimic în schimb, că nu există cale,
De unde dalbe flori și lerui ler,
Când nu mă pot opune morții tale ?
Și, vai, ce multe-aș fi avut să-ți spun,
Dacă știam ce gânduri te frământă
Și-acest colind la mai nimic nu-i bun
Decât că amintește ziua sfântă.
Mereu aflat în jugul tuturor

(Și-al tău bine-nțeles, precum se cade,)
Probabil că-mi era sortit să mor,
Fără să-ți spun colinde și balade.
Acum, desigur, aș mobiliza
Spre casa ta rachete și dihănii
Și-un rai de brazi, beteli și mucava,
Purtat de caii înhămați la sâinii.

Dar, pentru reparații, e târziu
Și sărbătoarea trece, uite-o, nu e,
Și nici adresa ta nu o mai știu,
Măcar să-ți iau măsura de statuie.
Și pentru mine-acum e important,
Să mă eliberez de-această piază,
Să-ți cânt colindul meu la post-restant
Pentru atâtea ierni câte urmează.
E un colind de fată ce-a uitat
De toți ai ei, de tată și de maică,
Și care a plecat cu-acel bărbat
Care-i legase rana de cerboaică.
Mai rea, prin tot ce el i-a dăruit,
Cerboaica, vindecată prin iubire,
A conspirat plecarea la un schit,
Cum nu putea, rănită, să conspire.
Acest colind atâteștiutor
Reîncarnează logica umană:
Ce vindecă, în viața tuturor,
Vindecătorul va primi ca rană.
Și n-aș dori mai mult să mă aprind,
Când și așa vorbesc cu o himeră,
Dar stăruie în tristul meu colind
Și harul de om bun, care mai speră.
Te rog să vii, te rog să nu mai vii,
Ce pot să-ți spun, în câteva cuvinte,
Te voi iubi în fiecare zi,
Năprasnic aducându-mi-te-aminte.
Și, dac-am fost amantă și amant
Și acest rang al dragostei te doare,
Acum colindul meu, la post-restant,
Te roagă pentru-o ultimă iertare.

(Liber să sufăr, 2003)

MARELE SURDOMUT

Mi-e dor de tine și sunt trist
Și-ascult când Rush, când Judas Priest
Tu cea mai dulce-ntre femei
Ce pot să-mi spună astăzi ei?
Ascult concert după concert
Ca să te uit, ca să te iert

Și parcă faci spre mine pași
Când cântă Judas Priest sau Rush.
Dar nu sunt trupe nici în hău
Să țină loc de trupul tău.
Nebunii lumii cântă mulți
Dar tu acum, ce mai asculți ?
Vei trece veacul și-ai să mori
Tu, viața mea de-atâtea ori,
De care și acum sunt trist
Și-ascult când Rush, când Judas Priest.
Hai la concert, hai la concert
Cu muzică să te dezmierd
Și să visez că vei cânta,
Măcar că nu mai ești a mea
Și-abia târziu, târziu de tot
Când să te văd n-am să mai pot,
Să aflu că erai ce-ai fost
Și eu naiv și-aproape prost.
Și tu să afli că eram
Anomalia unui neam
Că tot ce-n viață am făcut
Făceam ca simplu surdomut.
Și n-auzeam deloc ce zic
Nici Rush, nici Judas Priest, nimic,
Dar că, iubindu-te atât,
Nimic nu apărea urât.
Nici trupele de peste hău
Vai, nu erau ca trupul tău.

(Locuri comune, 1986)

INCOMUNICABIL

A venit perioada sărbătorilor care
Descalifică toate meseriile
De care au nevoie oamenii,
Sub stare de urgență,
Acum, nimeni nu are voie să fie bolnav,
Acum, nu e cazul să se strice
Echipamentul electric al casei,
Acum, nu e de dorit să se spargă țevile,
Acum, nu trebuie să se blocheze telefoanele,
Lumea nu mai are nicio logică,

Oamenii își fac rău
Unii altora cu plăcere.
Acum, se pot da loviturile de stat,
Acum, se pot ocupa teritorii străine,
Acum, pot avea loc marile despărțiri,
Nu există nicio cale imediată
De intervenție,
Nu mai apar nici ziarele,
Toate emisiunile
De radio și televiziune
Sunt dinainte făcute,
Nu mai există prezent.
Stațiile de taximetre sunt, parcă, dezafectate,
Benzinăriile funcționează după zona antarctică,
Acum, nici măcar de murit nu se mai poate muri,
Acum, sărbătoarea barbară ține loc de tot,
Se spun cuvinte mari și se săvârșesc fapte mici, Crăciun,
An Nou, Cristos, Dumnezeu, Maria,
Sarmale, cârnați, șorici, vin, țuică,
Sentimentul măreției devine penibil.
Singura problemă reală a civilizației creștine
A rămas uciderea porcilor,
Ba nu, uciderea și prepararea porcilor.
Se mănâncă, în acest fel, colinde cu caltaboși,
Poșirca se bea îndoită cu psalmi.
Ferească Dumnezeu de o boală,
De un accident meteorologic
Sau de o iubire!
De sărbători,
Existăm
Păgân
Și
Incomunicabil.

(Liber să sufăr, 2003)

ORAȚIE DE NUNTĂ

Totu-i drum, numai drum,
Ce-aș avea să-ți spun acum,
Peste noapte, peste ziuă?
Mor curând, strig tăcând,
Și adorm cu tine-ngând,

Și nu pot rosti: adio!

Astfel, după tine se încheie toate, trag oblonul negru la fereastra mea, nu mai vreau decepții, vreau seninătate, nu mai vreau iubire, voi abandona.

Avusesem dreptul eu, ca și oricare, la o nebunie, la un ultim glonț, ultima speranță, ultima-ncercare, dar în prăvălie este doar gablonz.

Vinde-te mai grabnic, prețul, totuși, scade, fa-ți o căsnicie de beton armat și vei fi cucoana cea mai cumsecade, care vreodată mi-a trecut prin pat.

Nu-i nicio problemă, toate-s foarte bune, te-am iubit, desigur, cum mi-ar sta să neg, și cu deznădejde, și cu pasiune și cădeam în tine vrednic și întreg.

Hai, întinde mâna pentru despărțire, schimbă-ți telefonul, că și eu mi-l schimb, salutări miresei, salutări la mire, poate se rezolvă toate între timp.

Intră în mulțime, nimeni n-o să știe, două-trei persoane care ne-au ascuns, vor mai ține minte dulcea nebunie și-ntrebarea noastră fără de răspuns.

Firea ta ciudată n-o voi regăsi-o nici n-ar fi nevoie, tu rămâi un mit, nuntă fericită, te-am iubit, adio, nu întoarce capul, pleacă, te-am iubit.

Vezi că se confirmă bârfa despre mine, te-am lăsat deodată, crud și nefiresc, totuși, ține minte, ține minte bine, te salvez de mine, fiindcă te iubesc.

Februarie 1986

(Locuri comune, 1986)

SACRA BANALITATE

Ea și el Sunt la fel,
Fiecare cuplu este sfânt,
Dar ca noi,
Ca noi doi,
Nu e, totuși, nimeni pe pământ.
Pe toate scenele din lume
Mereu, mereu aceleași nume
Mereu, mereu, mereu aceiași doi,
Un El și-o Ea, aceeași dramă
Până ce ea devine mamă
Și-aceia doi suntem, suntem și noi.
În Biblie și Odissea,
Mereu bărbatul și femeia
Într-o-ncleștare fără de sfârșit,
Cu sinucideri și speranțe,
Cu ministere de finanțe,
Impozit care trebuie plătit.
Și, Doamne, ce banalitate,
Le știm de la-nceput pe toate,
Toate iubirile se nasc și mor,
Și, totuși, eu cu nebunie

Mă dăruiesc cu totul ție
Iubindu-te-mpotriva tuturor.
De-ar fi ca șapte, opt planete
Aceeși dramă s-o repete
Eu piesa mea o joc pân-la final,
Mereu, mereu aceeași dramă
Ne înrobește și ne cheamă
Și te iubesc eroic de banal.
Din jugul meu cu două locuri
Aprind în toată lumea focuri
Și mâna stângă este facla mea,
Și din adresă în adresă,
Mereu, mereu aceeași piesă,
Dar eu ca-n Shakespeare te voi adora.
Mai vrem să mergem și-astă-seară
La drama ce ne-o comandă
Să fim actorii tragicului rol,
Un El și-o Ea de-a pururi fi-vor,
Jucăm, stimate dom' regizor,
Chiar dacă astăzi teatrul va fi gol.
V-ați plictisit, poftiți acasă,
Singurătatea-i mai frumoasă
Decât orice orgoliu omenesc
Și-ți spun, când nimeni nu mai este,
Originala mea poveste,
Ca la-nceputul lumii, te iubesc.
Jucăm în piesa ce consacră
Banalitatea cea mai sacră,
Banalitatea că mai suntem vii,
Și mai strigăm din șapte arte,
Strigăm de dincolo de moarte
Trăiască bucuria de-a iubi!

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

A NU MAI IUBI SĂRBĂTORILE

De când m-am născut și până azi,
Am iubit fiecare final de decembrie
Și fiecare început de ianuarie
Și, uite, nu le mai pot iubi,
Sărbătorile creștine
Se asociază în creierul meu
Cu acest nefericit șantaj

Căruia amândoi îi vom fi victime.
Nu te iluziona,
Evenimentele durează puțin,
Urmează viața.
Nu măsură
După povestea noastră de dragoste
Ceea ce poate urma în viața ta
De acum înainte.
Poți să duci trădarea
Până la capăt,
Ai dreptul să te măriți
Și să faci copii,
Nu te va părăsi
Imaginația pozitivă,
Vei ști un timp oarecare
Să te prefaci.
Dar, într-o zi, focul
Dragostei noastre
Pe care-ai ucis-o
Se va ridica din cenușa în care
Îl ascunzi inutil.
Și va lovi.
Și va pedepsi.
Și va mântui.

(Liber să sufăr, 2003)

REDEVENIM COPII

Reînflorește lemnul porții
Pe unde pleci, pe unde vii,
În fața dragostei și-a morții,
Noi toți redevenim copii!
Norocul veșnic să te bată
Că iar mă simt adolescent,
Trăind o lecție uitată,
Incorigibil repetent.
Și uite pleci fără nădejde
Și mi te rupi adânc din piept
Și carnea mea îmbătrânește
Cu-ntregul timp cât te aștept,
Și când te-ntorci din întâmplare
În fața ta mă plec umil
Și cu-o mirare foarte mare

Te văd și redevin copil.
Îmi ești când soră și când mamă,
Iar când te pierd ești fata mea,
Mereu tăcerea mea te cheamă,
Mereu tu ești altcineva.
Pe drumul meu podit cu zaruri,
La intersecții mai rămân,
Ca un copil ce-așteaptă daruri,
Dar toți ceilalți îl cred bătrân.
Sunt cel ce mai nimic nu știe
Din tot ce-i aducea folos,
Iubirea e-o copilărie
Din care-nvăț să mor frumos.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

IUBIRE INCURABILĂ

N-ai cum să scapi de sigiliul meu,
Te-au reconstruit definitiv
Cele câteva mii de încleștări
De dragoste,
În care eu am rămas
Mereu în tine,
Ca un cont într-o bancă,
Ești înregistrată,
Ești marcată,
Ești însemnată.
Și chiar dacă sămânța,
În sfânta ei vulgaritate,
A trecut cu apa,
Ți-a rămas formatul mental,
Te vor asupri criteriile,
Mă vei simți în carne și în creier
Prezent în mod obsesiv.
Și, chiar dacă ai să vrei să mă uiți,
Mă vei uita tot în felul meu,
Și chiar și lucrând împotriva mea
Vei avea obsesia gramaticii,
Vei avea năzărirea stilisticii,
Tot cu armele mele vei lucra.
Vei deschide paranteze,
Vei divaga savant

Și numai când ăla
(care nu mă interesează)
Te va plesni peste gură,
Vei avea tăria să regreti,
În același fel,
Cum toate ți s-au format
După tiparul meu, în acești ani,
Și să plângi umilită, după vremuri
Și după gesturi
Ale unei iubiri pierdute
Pe totdeauna,
Iubire incurabilă.

(Liber să sufăr, 2003)

RANĂ ȘI CUȚIT

Arătai a cuțit,
Arătam ca o rană,
Mama mea m-a găsit
Și m-a dat de pomană.
Însă îndrăgostit
Și de-a pururi în goană,
Totuși eu te-am iubit
Cu o ultimă toană.
Și voiam să-ți trimit
Ochiul stâng, cu sprânceană,
Dar acum suntem chit,
Ești cuțit și sunt rană.
Troleibuze-au sărit
De pe sârme în strană
Un nebun circuit
Către Piața Romană.
Hai din lume în mit,
Hai din struguri în cană,
Să te beau liniștit,
Dulcea mea buruiană.
Dacă tot te-am găsit,
Ca pe-o ultimă fană,
Și-arătai a cuțit,
Dacă eu ți-am fost rană.

(Locuri comune, 1986)

NENĂSCUTĂ

Te-am căutat toată seara
Și te-am găsit nenăscută:
Răspundeau părinții tăi.
Dacă nici mâine nu te naști,
Dacă nici mâine nu te voi găsi
Va trebui să te-aștept în veacul următor.
Atunci îmi veți răspunde tu sau soțul
Când voi suna la telefon, s-o caut
Pe fiica voastră, nenăscută încă.
Așa cum nenăscută ești și tu acum
Când toată seara sun la telefon
Și îmi răspund părinții tăi.

(Locuri comune, 1986)

ÎȚI MAI ADUCI AMINTE MAREA?

Îți mai aduci aminte marea aflată pururea de gardă,
Îți mai aduci aminte plopilor tremurători din țărmul ei,
Îți mai aduci aminte zorii când soarele-ncepea să ardă Dezmeticindu-ne ce
suntem, sau ochii tăi, sau ochii mei?
Îți mai aduci aminte noaptea ca o hipnoză peste creier,
Îți mai aduci aminte felul în care ne copilăream,
Îți mai aduci aminte rolul de somnifer al unui greier,
Îți mai aduci aminte sarea ce se cristaliza pe geam?
Îți mai aduci aminte totul, tăceri urmate de cuvinte,
Îți mai aduci aminte plânsul locomotivelor în gări,
Îți mai aduci aminte faptul că eu nu-mi mai aduc aminte,
Îți mai aduci aminte moartea cu-nfațișarea unei mări?
Eu am uitat de-atâta noapte întregul vis ce mă-mbătase Senzațiile ei, în
creier, mi le usuc ca pe idei,
Și cer să vină gunoierii s-o ia și-n pace să mă lase,
Ca să-mi aduc aminte munții din toate-adâncurile ei.
1984

(Locuri comune, 1986)

NOAPTE DE UNUL SINGUR

Aud un pian prin zăpezi cristaline

Și nu sunt cu tine, vai, nu sunt cu tine,
Chopin - un concert de pian oarecare
Și calea e lungă și noaptea e mare.
De iarnă mă satur, de plânset te sature,
Iubiri între noi în o mie de paturi
Și primăvăratec ninsori mai sfâșie
Voalul miresei în noaptea târzie.
Se-aud ciudățenii și fiare în noapte
Și ninge himere și ninge cu șoapte,
Mi-e dor ca de propria-mi copilărie
De tine, aceea ce n-a fost să fie.
Iar dacă ai fi dintr-odată cu mine
Mi-ar fi totul altfel și nu mi-ar fi bine,
Sunt fumuri pe case, iubiri sunt în case,
Și cerul a fum și-a păcate miroase.
Pendula ca ștreangul de moarte e gata,
Se mișcă de parcă mă strânge cravata,
Mă târâi pe coate, te caut pe pernă,
Și noi ce spuneam că iubirea-i eternă.
Și uite ce grabnic se-arată și trece
Și sângele-n rana lovită e rece,
Aud un pian, un Chopin de departe,
De care n-ai parte, de care n-am parte.
Un mut pianist se răsfiră în stele
Și mâinile lui bat pe coastele mele,
Atât aș voi: să te văd încă o dată
Și-aceasta ca ultima noastră răsplată.
Și când lângă focul ce-atât ne legase
În soba adânc păduraticei case,
Ar fi să te văd pentru ultima oară
Aș pune pianul să-nvețe să moară.
Așa cum acum când ești dusă departe
Bufnește-un pian prin ulucile sparte
Și-o lună roșcată însângeră plopii
Iar eu cu nimic nu mai pot să te-apropii.
Și cad în genunchi lângă focul ce moare
Și vreau să-l întreb de mai e vreo scăpare
Și el îmi răspunde c-un sclipăt spre ușă
Și-mi lasă în palme o caldă cenușă.
Te-aș cere-napoi însă n-am cui te cere
Și restul e numai Chopin și tăcere.

(Locuri comune, 1986)

DULCELE EȘEC

Recitindu-mă cu ochi reci,
Abia acum îmi dau seama
Că din toată poezia mea de dragoste
Nu reiese decât eșecul.
Am iubit și iubesc,
Voi iubi
Până la capătul puterilor
Și probabil această impresie
De neîmplinire
Va rămâne mereu
Ca un semn heraldic
Și ca un stigmat.
Eșecul, eșecul va domina
Poezia mea de dragoste,
Dar poate e momentul să spun
Că această senzație de sfârșeală,
Această abureală de foc terminat,
Această permanentă stare de nerealizare,
Ar fi nu numai o alintare a mea,
O bărbătească umilință
În fața femeii,
O bine regizată scădere
A meritelor mele
În beneficiul femeii iubite,
Ci și singura rațiune de a fi
A poeziei de dragoste.
Cum ar veni
Un text literar îmbelșugat,
O strigătură de tinichea,
O pasiune voioasă,
Un amor la trompetă,
Un hai să râdem băieți,
O bătaie cu pumnii în piept: „intră” ?
Cum ar veni,
Cum ar arăta,
Veselia în iubire
Și ei doi
Și noi doi
Și voi doi
Ca proaspăt țesălate cupluri de viței

Trecând de către jgheaburi
Către iesle?
Dacă și fiarele pădurii
Au durerea lor când iubesc,
Dacă și animalele domestice
N-au învățat să râdă
În legătură cu iubirea,
De ce m-aș teme eu,
Reparcургându-mi poezia de dragoste
Că semnul înfrângerii
Poate lăsa loc
La comentarii și la umilință?
Așadar, încă o dată
Eșuez cu bucurie,
Cu toată răspunderea,
Cu toată forța,
Eșuez.
Și ce altceva din tot ce fac
Să-mi dea garanția
Că nimic nu e pierdut
Decât eșecul?
Voi mai iubi.
19 decembrie 1986
(Locuri comune, 1986)

TRANSPLANT DE ALBASTRU

Pentru ochii tăi albaștri
Am să vând mălai la porți
Ca să cumpăr albăstrele
Și copite de cai morți.
Vreau să-ți pun, sub cap, albastru,
Cu senin să ți-i nutresc
Și c-un trist izvor de munte
Și cu blând accent ceresc.
Ochii tăi sunt ca prăpădul,
Întunericul îl ard.
Și când lași pe el sprâncene
Par un cap de lup prin gard.
Eu lucrez cu ce se poate,
Precum sunt să ți-i păstrez,
Să le pun suport de lacrimi
Și durere dulce-n miez.

Dar, când dormi, ce faci cu dâșii?
Nu cumva îi urci pe-un cal
Și te duci să cureți zarea
Urmând cerul la seral?
Ți-ai înscris în ceruri ochii
Ca să-l termini emerit,
Doamne, apără-i privirea
Ce pe mine m-a trăsniț.
Vreau să-ți spun că prin miracol
Un fior născut furiș l-a făcut atât de-albaștri
Că-i văd și când sunt închiși.

ADRIAN PĂUNESCU

Caut surse de albastru,
Fac transplant de cer din văi,
Să-ți păstrez cum ai privirea,
Să dureze ochii tăi.
5/6 iulie 1986, Săliște
(Locuri comune, 1986)

HAI-KU

Mi-au plăcut foarte mult pictorii japonezi,
mi-au plăcut foarte mult poeții japonezi,
l-am iubit pe Mishima,
care s-a sinucis pentru țara lui,
și m-a întristat o clipă un publicist rigid,
care l-a ofensat pe Mishima
pentru că a murit pentru țara lui.
Oricum voi termina în formula hai-ku,
altă soluție nu e.

S-a deshidratat lacrima din ochi, s-a deshidratat culoarea steagurilor. Vom trăi sub starea de hai-ku ca sub starea de asediu. Unde ești, unde ești tu acum, ca să-ți spun cât de mult te iubesc și să-ți spun cât de mult doresc să pleci.

Te-aștept, abia te-aștept să vii să pot să-ți spun să pleci,
să nu crezi că e-ntâmplător că lipsești.
Unde ești tu acum să poți
înțelege cât de necesar e
să nu mai vii niciodată
în această casă în care te-am iubit,
în care te-am adus,
în care te-am sanctificat

și în care nu mai am loc de tine.
Nu mai am loc de tine,
nu mai am loc de lacrimile tale,
nu mai am loc de mofturile tale,
nu mai am loc de falsa ta nebunie
nu mai are loc ospiciul meu de păpușile tale.
Unde ești tu acum
să vin în fața ta să spun:
Bine-ai venit, du-te definitiv.

(Viața mea e un roman, 1987)

NEBUN DE ALB

Acum sunt mai pustiu ca totdeauna,
De când mă simt tot mai bogat, de tine,
Și-mi stau pe tâmpile soarele și luna,
Acum mi-e cel mai rău și cel mai bine.
M-aș jelui în fel de fel de jalbe
În care nici n-aș spune cum te cheamă,
Pătrate negre și pătrate albe
Îmi covârșesc grădina și mi-e teamă.
Și, uite, n-are cine să ne-ajute,
Abia-și mai ține lumea ale sale
Și-ntr-un perete alb de muze mute
Nebunii negri caută o cale.
Prin gări descreierate - accidente,
Mărfare triste vin, în miezul verii,
Iar eu sunt plin de gesturi imprudente,
Ca să te-apropii și ca să te sperii.
Jur-împrejur, priveriști aberante,
Copii fragili ducând părinții-n spate,
Bătrâni cu sănii gri de os pe pante
Și albatroși venind spre zări uscate.
Mi-e dor de tine și îți caut chipul
În fiecare margine a firii,
În podul palmei, dacă iau nisipul,
Simt un inel jucându-se de-a mirii.
Te-aud în bătălii din vreme-n vreme,
Ostașii gărzii tale ți se-nchină,
Iubita mea cu foarte mari probleme,
Cu chip slavon și nume de regină.
Fiorul rece prin spinare-mi trece,

Când mi-amintesc cu gene-nlăcrimate
Că tu, de la etajul treisprezece,
Voiai să te arunci, să scapi de toate.
Dar tu-nțelegi, de fapt, că nu se cade
Să-ți pui în cumpănă întreaga viață,
Că nu-s în joc abstractele rocade,
Ci sângele ce fierbe sau îngheață.
Neputincioasă, tristă și frigidă,
Așa ai fost și apăreai senină,
Dar cel care-a știut să te deschidă
Nu-i fericit, ci îmbătat de vină.
De te lucram sârguincios cu dalta,
De te faceam din carnea mea, iubito,
Nu deveneai, cum astăzi ești, o alta,
Pe care la căldură am trezit-o.
Lăsând ambițiile de-o parte,
Ne aruncăm în marea nemiloasă
Și-mpreunați, ca filele-ntr-o carte,
Ne facem, din sudoare, sfântă casă.
Pe urmă, vin ceilalți să ne-o distrugă
Și ochii tăi mă caută întruna
Și eu înalț nefericită rugă,
Purtând pe tâmpile soarele și luna.
Și te iubesc cu milă și cu groază,
Tot ce-i al tău mi se cuvine mie,
Ca un nebun de alb ce capturează
Regina neagră, pentru veșnicie.

(Locuri comune, 1986)

FLOARE LA REVER

În oraș e noapte,
Am o floare la rever,
Cu un fel de șoapte,
Te mai caut, te mai cer.
Totul va fi bine,
Ceasurile au bătut,
Mă gândesc la tine,
Nu știi dacă te-ai născut.
Suspiciuni destule,
Iarăși, împotriva mea,
Vor veni patrule

Și mă vor legitima.
Ce le pot eu spune,
Doar un singur adevăr,
Acte n-am, nici nume,
Numai floarea la rever.
Dacă ești în viață,
Vino, totuși, să mă vezi,
Floarea-n piept îngheață
Și mă copleșesc zăpezi.
Haide, haide, fată,
Să te-aștept n-am să mai pot,
Naște-te odată,
Să nu fiu bătrân de tot.
Decembrie 1984,
Dej - Cluj
(Locuri comune, 1986)

ASTÂMPĂRĂ-TE

Hai, termină-ți școala, să începem viața,
Destul te-am așteptat
Pe cuvânt că nu mai pot
Ești fragilă, ai de învățat la chimie,
Ai toate circumstanțele, dar dacă mă uit bine,
Dacă sunt atent, dacă sunt destul de lucid
De la tine poate începe întâiul război mondial.
Dumnezeii tăi de fată genială
De la răspântia dintre dreapta judecată nr. 36
Și secolul XXI
Să știi că dacă nu te faci cuminte
Și cu toată zestrea
Și cu toată aprobarea părinților în fața mea
Eu mă deplasez cu toate oștile
Îl bat pe primar
Sparg o mie de nuci cu pumnul
Și îți pavez cu mieji de nucă drumul până la Roma
Și o să-i fac o anonimă lui taică-tău
Să-l dea afară din imprecizie pentru diverse.
Cărați-vă din fața mea, nenorociților,
De unde vă treziți voi în fața mea să-mi luați mințile,
Să mă aduceți la nebunie, ticăloșilor,
Să mă faceți să declanșez, iar, eu întâiul război mondial
Să dau la refăcut victimele, pensiile, hărțile

Gata, iubito, e destul!
Ești frumoasă într-adevăr
Ești cea mai frumoasă plantă din această societate de animale,
Dar n-ai dreptul să mă faci singurul responsabil
Pentru declanșarea Primului Război Mondial.
Astâmpără-te, fă-ți temele la chimie,
E nevoie de doctori între tranșeele Primului Război Mondial
Care și așa s-a declanșat din vina ta și a mea
Ireparabilul, incomparabilul, inevitabilul cuplu
Uite, telefonul Papei sună ocupat
Cred că ești de acord să mergem
Să ne cumințim într-un altar ortodox
Făcut din mieji de nucă și din ochii tăi.

(Viața mea e un roman, 1987)

DESPĂRȚIRE ÎN FLORI

La sărbătoarea florilor de măr, când drumul cere pașii să se-aștearnă, acum ne despărțim într-adevăr precum ne promisesem astă-iarnă.

La sărbătoarea focurilor mari, când toată lumea văruie de Paște, din viața mea începi să și dispari, ființa mea abia te mai cunoaște.

La sărbătoarea soarelui deplin, când sângele-n bătrâni se poticnește, iubindu-te, îți spun: ne despărțim și să ne regăsim nu-i vreo nădejde.

Adio, deci, mai e ceva de zis,
când cad din geam deodată două glastre:
se sinucide parcă un cais
la sărbătoarea despărțirii noastre.

Ne mai rămâne floarea de gutui, că toate celelalte ne condamnă, doar ei mai poți câte ceva să-i spui, să mi te amintească înspre toamnă.

Atâtea flori la despărțire-avem, atâtea flori ca-n bieteles române, de parcă hohotește un blestem, porunca lui civilelor instanțe.

Și floarea de cireș de care-am spus a-mbătrânit și s-a zbârcit în fructe, încet, de parc-ar duce un obuz, un tren transportă flori pe apeducte.

Tu crezi că despărțirea-i pentru ea, dar tu nu vezi ce flori - numai ruine - să nu te minți, că nu-i deloc așa, te părăsesc spre-a mă găsi pe mine.

La sărbătoarea florilor de soc, când lunca lumii gâlgâie sălbatic, ne despărțim, plângând, la acest foc pe-a cărui vatră noi am fost jărat.

De măr, de vișin, de gutui, de păr, e floarea-n sărbători până departe, acum ne despărțim într-adevăr, cu-atâtea flori în jur, ca la o moarte.

Ce-i zis e zis și-n cântec îți spuneam că va fi această clipă-n care de-atâtea flori pe fiecare ram ninsorile vor miroși a floare.

Adio, deci, te văd, dar nu te văd, când florile de noapte-ncep să cearnă și dacă despărțirea-i un prăpăd proiectul ei ți l-am trimis din iarnă.

Pierduta mea, pe veci pierduta mea, acum când florile te țin de mână, ascultă cântecul precum era ninsoarea noastră sfântă și păgână.

A CĂTRE E

Vai, de la A până la E
Atâta depărtare e
Și de la E până la A
Tot alfabetul va-ngheța.
Și nu va exista nici cale
Să lege blândecele vocale
Vocalele împăratești
Care am fost și care ești.
Și de la A până la A
E toată nebunia mea
Și de la E până la E
Cum trece viața repede.
Și A spre E ridică glas,
Iubito, singură-ai rămas
Și E spre A ca-ntr-un deochi
Ridică negrii, blânzii ochi.
Mai stai îi spune A lui E
Nu ai de ce, nu ai de ce
Mai stai îi spune E lui A
Mă duc, că se va-ntuneca.
Și jos, într-un absurd spital,
Consoanele au astăzi bal,
Iubita mea cu E major,
Acum, nici nu te mai implor
Iubitul meu, cu a de mână!
Nimic din noi n-o să rămână
Și ne vom stinge-ncet, încet
În insectar și-n alfabet.
Adio, E, frumoasa mea,
Ii plânge depărtarea A
Și de la A până la E
Un pod cețos de țurțuri e
Și de la E până la A
Consoanele se vor usca
Și vai, când strângi pe E cu A
Polen sonor, înseamnă EA

Și E în locul ei se zbate,
Ea cea mai tristă dintre toate,
Și A nu știe că nici nu-i
Ea care-a fost motivul lui.
Adio, E, iubirea mea,
Semnează trist vocala A.

MUNTELE

Din marele bazar cu amănunte,
Plătind cu viața tot ce scump era
Iubita mea, ți-am cumpărat un munte,
Păcat că n-o să-ncapă-n lumea ta.
Iubita mea, ți-am cumpărat un munte,
Am fost în târg, dar nu l-am luat pe bani,
Are păduri și râuri și o punte
În vârstă de un milion de ani.
Ți l-am adus în brațe pân-la poartă,
E minunat și piatra lui e grea,
Comerțul ambulant cu munți se poartă,
Dar unde ai să-l pui, iubita mea?
Ce munte colosal, un munte straniu,
Cu porci mistreți ce cântă-n coruri jir,
Iar în adânc sunt straturi de uraniu
Și-am dat puțin pe el, un chilipir.
Iubita mea, gătește marea vale
În care să-l aduc și să-l răstorn
Și-apoi la nunta regisirii sale
Să cânt ca vânător al lui din corn.
Și m-am certat cu fel de fel de lume
Că toți voiau să-l ia, să-l dea la nunți,
L-am înjurat de fapte și de nume,
Nu știu de ce toți oamenii vor munți.
Iubita mea, ți-am cumpărat un munte
Să faci cu el ce-oi ști și ce vei vrea,
Eu mă retrag în peșteri muribunde,
Căci am uitat să-ți mai șoptesc ceva:
Am dat pe acest munte viața mea.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

VOIAM

Voiam să-ți spun că ninge și te invit afară,
Afară din cetate, către păduri, oriunde,
Să facem carnea noastră bolnavă să tresară
De ceea ce într-însa curat se mai ascunde.
Un mărunțiș din norii pământului, ninsoarea,
Clinchetitor și tandru, dar cine să mai știe
Și viscoalele sterpe incendiază marea,
Aș vrea să-ți fiu Ovidiu în Geția pustie.
Și mai voiam să-ți dăruie un vechi cojoc de oaie
Și mai voiam să-ți dăruie un drum până la munte
Și niște flori de toamnă, ținute-ntr-o odaie,
Dar nu știu câtă vreme avem de amănunte.
Te-am deranjat degeaba, probabil ai probleme,
Când eu, cu ochii-n lacrimi, privesc ninsori de sânge,
Voiam să-ți spun că-i bine și n-ai de ce te teme,
Voiam să-ți spun adio.
Voiam să-ți spun că ninge.
1985

(Locuri comune, 1986)

HAI, NU, SERIOS

Hai, nu, serius, tu nu observi
Că tu n-ai să poți să trăiești fără mine,
Chiar ești atât de naivă?
Nu știu ce se va-ntâmpla cu tine,
Grija ta o duc, fată prețioasă
Din cetatea cu șerpi,
Unde-ai să mă cauți,
Cu ce putere ?
Am auzit că va ieși o lege
Care va interzice convorbirile interurbane,
Vom vorbi rural ca șerpilor
Sâsâind
Salut, cetate cu șerpi!
Dar, Doamne, cum va fi viața ta
Cum te vei simți tu între tembelii
Și buboșii tăi colegi de promoție
Eu am mai văzut așa ceva
Cineva făcuse cuiva drag un cadou,
Un semn de carte împletit cu fir de aur
Și acela-l pune

Într-un volum din „Biblioteca pentru toți”.
Hai, nu, serios, tu nu înțelegi că e imposibil?
S-au terminat toate rezervele de copilărie și de miștocărie.
Ce dezastru!
Când am să plec
O să-ți curgă sânge pe nas
Ca la prăbușirea unui avion în goluri de aer.
Hai, nu, serios,
Tu nu-nțelegi că dacă nu întorc
Măcar pentru o clipă capul
Tu vei intra în „Biblioteca pentru toți” ? »
Și va rămâne mărturie despre noi,
Despre iubirea noastră și despre ce-am visat,
Însângeratul semn de carte
Făcut dintr-un zadarnic fir de aur ?
Hai, nu, serios, adio!

(Viața mea e un roman, 1987)

CA UN FUM DE ȚIGARĂ, SUFLETUL

Am să-ți spun bună seara și-am să plec undeva,
Unde nu e nimic, numai scrum, numai zaț,
Am să-ți spun ușurat, am să-ți spun cu nesaț,
Ce departe vă simt eu de inima mea.
Ușa-n loc va-ngheța și nimic nu va fi,
Ca un fum de țigară voi trece în sus,
Unde stelele sunt, unde oamenii nu-s,
Am să-ți spun bună seara, deși va fi zi.
„Nu serviți o cafea, nu doriți un fistic ?”
Nu doresc decât drumul spre cer, fără voi,
Și să nu mă mai trageți nicicând înapoi.
Bună seara pe veci, cred c-așa am să zic.
Bună seara din nou, bună seara adânc,
„Doamne dragi, domni stimați, eu am treabă, eu plec
Și pe urmă aici e un fum de mă-nec,
Nu-nțeleg de ce parcă îmi vine să plâng.
Bună seara, am timp doar atât să mă sui
Spre tavanul cețos al odăii de danț,
Unde-i zgomot de lanț peste pași de amanți,
Bună seara la toți și, de fapt, nimănui...”
Doar atât am rămas, o vuire și-atât,
Și plămânii de-atâta strigare se rup,

Bună seara frumos, bună seara urât,
Ca un fum de țigară mi-e sufletu-n trup.

15-16 ianuarie 1986

Către Ana Blandiana, Augustin Buzura,
Gheorghe Pituț și Ion Pop,
în amintirea viselor noastre literare, la Cluj

(Locuri comune, 1986)

INVITAȚIE LA NUNTĂ

Mărită-te, cum spune tata, mărită-te, cum spune mama,
Mărită-te cât mai rentabil, să-ți faci părinții fericiți,
Și-abia în ultimă instanță, măcar atât mai ține seama,
Și de iubire și de tine când ei te vând să te măriți.
Ce rost mai are romantismul, romantici nici nu mai există
Iar porția de vis a lumii mai mică e cu orice an,
Te înțeleg că ești constrânsă într-o sinteză realistă
Și ești scârbită de coșmarul unui absurd avort spontan.
Cu cât se vinde azi sărutul, străinii cât mai dau pe piață?
Și băștinașii care-l fură mai au și ei mercurial?
Mărită-te cum spun părinții, să ai și tu un rost în viață,
Fii ipocrită și declară că-i mariajul ideal.
Păcat c-a fost așa de scurtă excursia până la tine
Și numele de fată mare ți l-am pierdut printre dorinți,
Istoria literaturii nici nu te va putea reține,
Că te grăbeai să faci pe placul prea grijuliilor părinți.
Ai fost un fel de cosânzeană, ai fost un fel de ipoteză
Și mirosea atât de bine ființa ta de strugur copt,
Dar ca-ntr-un teasc, fanatizată de o familie burgheză,
Nici n-aveai timp să fii gustată, că uite vine ora opt.
Câți ani va mai dura această supremă dulce frăgezime
Pe care am gustat-o-n fugă și te-am trimis să te măriți?
Privește, tânără mireasă, cum anii vin să te reprime,
Măcar atât mă rog de tine, să-ți faci părinții fericiți.
Istoria literaturii te va lăsa pe dinafară,
Ai să rămâi la interjecții, la puncte-puncte și atât,
Și literele meritate ce le-ai pierdut or să te doară
Și vei simți ca ghilotina un braț al meu pe după gât.
Acum e noapte și e iarnă și chiar și-n cărți e ceață mare,
Păcat c-a fost prea grabnic totul și nici nu ne-am putut iubi,
Mărită-te, cum spun părinții, iar eu îți dau drept condamnare

În viața poeziei mele să nu durezi decât o zi.
Și-apoi un vagabond ca mine și un ciumat de vorbe rele
Care opune rezistență acestui rol neomenesc,
Nici nu te merită pe tine, că-și are locul printre ele,
Să ceri să mi se ia și dreptul să mai visez, să mai iubesc.
Să te măriți, cum spun părinții, să intri-n schema lor banală,
Să vă păstrați în jurul casei un aer mediocru - sfânt,
Să uiți că m-ai știut vreodată, ca un coșmar după o boală,
Și să te bucuri când în piață mă vei vedea fără cuvânt.
Dar eu te înțeleg pe tine, dar eu vă înțeleg pe toate,
Și însumi chem procuratura, să ancheteze numai ea,
De ce pentru nimica toată ți-am dăruit eternitate
Și ți-am îmbolnăvit părinții, când te-a atras himera mea.
Nu știu de ce, de multă vreme, eu văd pe fiecare mireasă
Ca pe o soră medicală într-un spital cu muribunzi,
Dar dintre toate, tu de-a pururi ai să rămâi cea mai frumoasă
Când în voalurile albe vei lăcrima și-ai să te-ascunzi.
Registrul stărilor civile, desigur, e și el o carte,
Fii eroina unei zile și îți urez să ai noroc,
Istoria literaturii se scrie însă-n altă parte
Și-n ea tu ești o amintire, dar n-ai nici nume, n-ai nici loc.
Mărită-te, cum spune mama, mărită-te, cum spune tata,
Ești obosită și bolnavă, ai început să ai trecut,
Și nu uita când, după datini, întreaga nuntă este gata,
Să-ți iei concediu de odihnă, ca să-nțelegi ce ai făcut.
1985

(Locuri comune, 1986)

AMOR CUBIST

La margini te chem,
Să fugim undeva,
Că și sufletul meu
E o mahala.
Să mergem într-o seară departe-n mahalale
Și noaptea să ne lege cu negurile ei,
Să-ți dau îmbrățișarea, mai vrei sau nu mai vrei,
Și eu să cad în focul îmbrățișării tale.
Ai vrea să fie iarnă, ai vrea să fie toamnă,
Ai vrea ca liliacul să înflorească brusc,
Să-ți fiu arheologul, tu - vasul meu etrusc,
Ai vrea să fie-o vreme ce nu știi ce înseamnă.

Dar hai în mahalale ținându-ne de mână,
Pe străzi cu becuri stranii de-un galben-violet,
Când picură cișmele, pe lângă un bufet
Cu firma povârnită și prețuri la-ndemână.
Paralelipipedic trăim în nopți egale,
Iubirea noastră moare într-un oraș cubist,
S-o inventăm întreagă, cât ești, cât mai exist,
Imbracă-te aiurea și hai în mahalale.
18/19 ianuarie 1987
(Viața mea e un roman, 1987)

DIATEZE

Ascultă, fii atentă, eu n-am răbdare,
Eu nu pot să număr din unu în unu,
Dacă nu te astâmperi, dacă nu mă ascuți,
Număr din cinci în cinci mii
Și te sar la numărătoare,
Te trimit la etcetera,
Să nu mai ieși niciodată,
Să îmbătrânești frumoasă și fudulă,
Între adverbe modale,
Să-ți faci familia dotă
Și să regreți toată viața
Că n-ai știut să diferențiezi planurile
Planul unu, planul doi, planul trei,
Ce e trecător de ce e important,
Că m-ai crezut răbdător și aritmetic,
Pe când eu eram nebun și metafizic.
Ascultă, fii atentă, eu te pot învăța cel mai bine
Dintre toți profesorii de gramatică
Felul cum se trece
De la diateza activă la diateza pasivă,
Drum bun, să-mi scrii,
Să nu uiți să-mi scrii
De la diateza pasivă,
Iubita mea prăpăstioasă,
Iubita mea neasemănătoare cu nimeni,
În afară de toate femeile lumii,
La tot ce au ele mai rău,
La tot ce au ele mai bun,
Feminitatea lor agresivă și mofturoasă,
Iubita mea

Neexperimentată Și neexperimentală
Dar pe care o amețesc diatezele. »
Ascultă, fii atentă,
Iarna
Toate diatezele trăiesc
În aceeași cameră, în același pat,
Iubita mea speriată de examene
Și de nebunia mea La toate diatezele.

22/23 decembrie 1985

(Viața mea e un roman, 1987)

PARTAJ

Iubire de taină și moarte,
Ce pot să-ți mai spun despre noi,
Acum c-a venit despărțirea
La lumea și-mparte-o la doi.
Urmează partajul juridic,
Urmează atacul de cord,
Se-ncaieră fracții călare,
Eu plec către Sud, tu spre Nord.
A fost o minune-n oglindă
Și ultimul zbor peste veac,
O aripă porți în valiză,
O aripă port în rucsac.
Nu-mi trebuie martori, iubire,
Nu-mi trebuie probele, nu,
Destul mi-i că-n toate acestea
Și martor și probă ești tu.
Cum toate se-mpart pe din două
Dă-mi noapte și ia numai zi,
Dă-mi moartea și tu ține viața,
Partaj echitabil spre-a fi.
La munții și lasă-mi prăpăstii,
La piscuri și mie dă-mi vâi.
Cu ce să mai văd ce-mi rămâne
Când pierd pentru veci ochii tăi ?
Partajul să fie acesta:
Îți dau tot ce vrei, tot ce vrei,
Dar ultimul lucru din toate
Pe mine te rog să mă iei.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

SCRISOARE PENTRU RĂNI

Scrisoarea mea e de ulei, femeie, ulei din candelă, ulei din căni, ți-o scriu ca să-ți mai treacă întristarea ți-o pun pe amintire și pe răni.

Sunt preotul care oficiază întemeierea unui nou balsam, scrisoarea mea să-ți risipească noaptea și să-ți arate astăzi cum eram.

Vei asfinți și tu că prea te mistui, ți-o spun ușor, dar mă topesc întreg, ulei scrisoarea mea pe răni să-ți fie și să citești în ea că înțeleg.

Cu tine printre candelă să iei scrisoarea mea de rană și ulei.

(Rezervația de zimbri, 1982)

TOAMNA-N BUCUREȘTI

S-au desfrunzit copacii-n București
Ca într-un fel de lacrimariu rece,
Pe fâlfâit de aripi îngerești
Al nostru suflet către ceruri trece.
Pe zare ard corăbii de vikingi,
În noi e miazăzi cât se mai poate,
Dar eu mă sting, văzând cum tu te stingi,
Și toamnei am să-i spun singurătate.
Au ruginit statuile călări,
Din veac în veac îmbătrânește fierul,
Pe-afară, prin cetate, sunt lucrări
Și-n pomii goi s-a prăbușit tot cerul.
Tu ce mai faci ?
Nu e așa că ești ?
Că despărțirea noastră e o farsă?
S-au desfrunzit copacii-n București,
De prin grădini miroase-a frunză arsă.
Și noaptea vine repede de tot,
În turnuri se aude ora veche
Și aripile noastre nu mai pot
Pereche să mai stea lângă pereche.
Eu ce mai fac? M-ai întrebat ceva?
Ocnași de sare către tâmpile-mi urcă,
Deodată, cu o frunză ce cădea,
Un telefon a mai căzut în furcă.
Ne-apropiem de cea mai scurtă zi,

Ne va cuprinde cea mai lungă noapte,
Distant și tăinuit ne vom iubi,
La pâlpâirile gutuii coapte.
Tu ce mai faci ?
Nu e așa că ești ?
Ce zvonuri ai mai auzit de mine?
Da, am venit cu toamna-n București, ,
Și sufăr și iubesc și-mi este bine.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

SCRISOARE FĂRĂ DESTINAȚIE

Aș vrea să-ți dau numai vești rele
Dar nu ți le dau,
Pentru că mi-am închis toate căile,
Pentru că ți-am interzis toate accesele,
Ți-aș putea povesti Absența ta
Imediat după prezența ta,
Plânsul tău a prevenit ninsoarea,
Lacrimile tale au ars
Lucrurile de care s-au atins,
Știu că erai năucită,
Știu că nu-ți venea să crezi,
Dar eu care am început totul
Trebuia să sfârșesc totul,
Chiar dacă pe neașteptate,
Chiar dacă ți-am putut părea
Un golan,
Să știi că atunci
Când ne-am despărțit
Te-am iubit cel mai mult
Și ca dovadă această ninsoare
Care trebuie să te purifice,
Care trebuie să mă purifice,
Nu-ți spuneam eu
Că e nevoie de o ninsoare
Care să spele totul?
Ți-aș mai da câte-o veste,
Ți-aș mai cere câte-o veste,
Dar între noi nu mai e loc
De nicio ninsoare,
Ți-am spus că n-am să te mai caut,

Îți spun că poșta întârzie în veac,
Iar telegraful nu primește ,
Nicio știre rea,
Ci numai paragrafe
Din cartea de istorie.
Așa încât citez din cartea de istorie:
De dragul tău,
Și ca să-ți sărbătoresc absența,
Următoarele știri din cartea de istorie:
A murit Spartacus,
A murit Napoleon,
Dar câți n-au murit ?
Aș vrea să-ți dau numai știri rele,
Dar nu ți le dau,
Ascultă în numele tragicei primăveri
Care s-a intercalat
Pe toată perioada iubirii noastre În iarnă,
Buletinul meteorologic.

2 februarie 1986

(Viața mea e un roman, 1987)

JURĂMÂNT

Pământul e sterp, podul palmei pierdute, mișcarea din mine se va-ndepărta:
pe-o sută de turnuri și-o sută de plute, cu scârbă, vă jur, Dumnezeu a fost ea.

Și nu mă privește ce e și ce face și nici nu îmi pasă ce foc va găsi, dar iată că
pleacă și nu se întoarce prin geamul enorm cu zăbrelele gri.

Nu vrei, nu mai vrei să fumăm împreună, să bem o cafea cu un zaț lunecos ?
Perdeaua de chipul tău încă mai sună și câinii rotunzi latră-n iezerul jos.

Nimic nu e-n regulă, străzile-s strâmbe, pe cai deșelați - călăreți de muștar,
vai, doamnă, pricep că mă zbat în zadar, când creierul nu poate singur să umble.

Și mi-e și rușine să vin să te rog, să vin să te chem, când nu știu unde-anume,
hai, scapă un hohot de râs înspre lume și înspre bogatul meu sânge olog.

Și minți, și surâzi, și te faci că nu vrei, și palma ți-o pui peste turnuri și plute,
pământul mai e podul palmei pierdute, cureaua cuiva zăngănește de chei.

Vă jur, cât mai poate jura unul care din naștere știe să jure când vrea, vă jur
pe lumină și pe clătinare,

cu scârbă, vă jur, Dumnezeu a fost ea.

Da, ea și da, ea și da, ea și da, ea

cu scârbă vă jur, Dumnezeu a fost ea.

Distruse sunt templele unde puteam să stau în genunchi și să jur pe ursită,
zăbrelele gri cad din trândavul geam, ea fuge și minte că e fericită.

De-a ce se mai joacă, când nu am podele pe care să stau și să jur cum aş vrea? A fost o secundă în brațele mele și-atunci, iar vă jur, Dumnezeu a fost ea.

Pricep, da, pricep, dacă nu sunt făcute altare la care să jur, va nega; pe-o sută de turnuri și-o sută de plute, cu scârbă vă jur, Dumnezeu a fost ea.

Pe ceață vă jur și pe pleoapa de pază, pe greieri vă jur, pe păianjeni, pe câini, pe pielea acestor nemernice mâini, pot mâine să plec spre un țarm ce burează.

Pe roasa cazma ce-n nisip va scrâșni, pe râsul sucit al nebunilor proaspeți, pe lemnul ce ultimă haină-mi va fi, pe viermii meniți - ca pe ultimii oaspeți.

Jur, jur, se aude în ceruri că jur ? Cu mâna pe cap jur în ziua geroasă, pe tonul ei fals și pe geniul impur, pe măștile ei, jur, când seara se lasă.

Și fața o-ntorc înspre ea cu pământul și-i spun: tu, o clipă, o oră, un cer, ai fost Dumnezeu, știi ce e jurământul primește-mi credința în marele ger...

Va fi, va fugi, va veni, va pleca, sub șanțul acesta de lut și cocoășe, iar eu, prin minciuni și trădări și cocoășe, prin grindini, prin bube, prin dezavantaje, - va fi, va veni, va fugi, va pleca - cu scârbă, vă jur, Dumnezeu a fost ea.

(Fântâna somnambulă, 1968)

FEMEIA

Ce face în fond femeia

Toată viața ei de la naștere până la moarte?

Ce face ea, prăpădita?

Ea, monumentală, în toată lipsa ei de putere,

Ce face ea, de nu se vede nimic din ce face ?

Cum se explică neodihna ei permanentă,

Faptul că stă-n picioare

De dimineață până seara?

Nu mută munții din loc.

Ce face ea?

Ce tot face ea de zice uneori că nu mai poate?

Ea, femeia tuturor căminelor și tuturor dezastrelor,

Ea, înlăcrimata

Tuturor cauzelor juste și nejuste

Ale fiilor ei.

Ce face ea de nu-i eroina muncii,

Deși muncește mai mult decât minerul din abataje,

Decât aviatorul de încercare,

Decât savantul în exercițiul funcțiunii sale mentale,

Și mai mult decât pompierul care salvează

Un copil din flăcări ?

Ce face ea, femeia?

Ea pune lucrurile la locul lor.

Aceasta este preocuparea ei fundamentală,
Să pună la loc ceea ce noi am stricat,
Să rearmonizeze discordiile,
Să măture, să spele, să calce,
Să facă mâncare,
Să pună mâncarea pe masă, să spele vasele, să le șteargă,
Așteptând să le murdărim noi iarăși,
Să caute mereu ceva ce nu se găsește când ea caută,
S-aștepte un cuvânt de mulțumire
Și cuvântul să vină câteodată,
Și să nu vină de cele mai multe ori.
Ea să bată preșurile, să spele perdele,
Să coasă hainele rupte
Să pună lucrurile la locul lor
Pentru ca el să degradeze zilnic armonia ei
Și ea s-o ia de la început în fiecare zi
Cu o energie care, însumată,
Ar putea întoarce pământul în rotirea lui.
De la naștere până la moarte
Femeia pune lucrurile la locul lor.
Și pentru că redresarea unor dezechilibre
Nu e dintre actele-spectacol ale vieții,
Parcă nu face nimic.
Doamne, ai grijă de noi,
Să n-o pierdem niciodată
Pe cea dintâi dintre ființele eroice ale lumii.
Femeia care pune lucrurile la locul lor.

(Viața mea e un roman, 1987)

PREGĂTEȘTE-TE

Într-o zi fără niciun eveniment
Am să vin brusc înaintea ta
Și am să-ți spun că totul e în regulă
Putem pleca
Am luat bilete de tren,
Am luat bilete de avion,
Am luat bilete de vapor,
Putem pleca în prima localitate
De dincolo de capătul lumii.
Nu știu precis cum se numește
Am să mă interesez și am să-ți comunic,

Oricum, trebuie haine pentru toate anotimpurile,
Putem pleca.
E o localitate modestă,
E prima localitate de dincolo de capătul lumii,
În neant, undeva,
Unde toți avem loc,
Și nu întreabă nimeni pe nimeni de acte
Și nu bârfește nimeni pe nimeni,
Ci numai materia și antimateria
Stau la o cafea sau la o anticafea în prima localitate
De dincolo de capătul lumii,
Undeva.
Și de fapt, ce mai faci tu,
În camera de dincolo,
În casa de dincolo,
În lumea de dincolo ?
Draga mea,
Orgolioasa mea,
Pierduta mea,
Tu, care ești sortită să mergi cu mine În definitiv,
Într-o localitate Marină, Alpină,
Prima localitate
De dincolo de capătul lumii,
De dincolo de întuneric și de lumină.
22/23 decembrie 1985
(Viața mea e un roman, 1987)

REGĂSIRE

Mai vine totuși liniștea, mai vine,
Din ochii noștri mai răsare luna,
Iubita mea, ce bine mi-e cu tine,
Incomparabilă ca-ntotdeauna.
Și te-am târât prin fracții ordinare
Și te-am supus concursurilor rele
Și uite, rana ta din nou mă doare,
Iubită a neliniștilor mele.
Din care munte, de pe care crește
Eu te-am cules din rădăcină, toată,
Că podul palmei, ars, și azi, îmi este,
De strămutarea ta înrourată.
Adeveresc iubirea cu durere,
Pe lacrimi sprijin tălpile în ora

Când mă ridic la tine spre a-ți cere
Să mă păzești de ochii tuturor.
Îți meriți iar și iar cu-ndurerare
Mai vechiul gând ce iarăși se-nfiripă,
Porecla ta de Carmen Seculare
Că nu poți fi un cântec de o clipă.
Și dac-ai fi murit de umilință
Te-aș fi legat din nou din lut cu plânsul
Să-mi fii femeie și să-mi fii credință,
Mai credincioasă mie ca eu însumi.

3/4 februarie 1986
(Locuri comune, 1986)

CENUȘA DE DUPĂ INCENDIU

De obicei, consumăm jertfelnic și generos energie,
Pentru fiecare dificil pas înainte, pentru ceea ce
Se cheamă, cu un cuvânt dat la casat, progres.
Mâncăm și bem, și exersăm, și iubim, ca să avem
Combustibil, pentru progres, înaintând printr-o
Cenușă străveche, a vulcanilor care ne trag înapoi.
Numai tu, iubita mea stranie, irepetabilă, Maria,
Ai făcut rost de jar și de lemne uscate, și de
Nevoia de foc, ai dărâmat deodată totul, ai dat
Foc lăzii de zestre și casei, și patului nostru.
Ca, împotriva oricărui posibil progres, s-o luăm
De la-nceput, eventual, prin cenușa de după
Incendiul tău. Cenușa vulcanilor latenți dintre noi.
Ești acum, din nou, fetița sărmană, ajunsă
Cu autobuzul, în oraș străin, fără prieteni, fără rude
Și fără adresă, în locul în care ți-ai lăsat iubitul
Care habar n-avea ce conspiri, ce foc aprinzi,
Cenușa din incendiul, pe care l-ai provocat, coboară și
În sprâncenele și la tâmplele și pe mâinile tale.
Miroase a frunze arse până-n lumina lunii, dar
Observă, Maria, că tușim, toate umbrele dimprejur
Sunt încinse de amintirea aceluia incendiu devastator,
Ne intră cenușă în guri și în nări, din văzduh,
De unde încă n-a coborât de tot amintirea
Focului tău devastator. Ai dat foc și fântânii,
Maria, au ars și cărțile. Furtuna și respirațiile
Noastre agită, la periferia orașului, cenușa.

Ireparabil prăpăd ai provocat, mi-ai tulburat mințile.
Te-am căutat pe brânci, după ce dispăruseși fără adresă
La un schit și, după ce mi-ai fost, 89 de luni,
Credincioasă, transformând iubirea noastră nebună
În unealtă de lucru pentru primenirea, schimbarea
Și izbăvirea lumii, transformând iubirea noastră în foc binefăcător,
În foc de purificare și de înviere,
Pentru ca, dintr-odată, să provoci incendiul.
Un altul, în locul meu, te-ar căuta să te bată
Cu pietre, să te ardă cu fierul roșu, să te omoare, după tot
Ce-a investit, fără chitanțe și contracte, într-o ființă
Imprevizibilă, așa că, uite, diverși experți spun că ești
Bolnavă mental, că nu vei termina bine, că
Trebuie să te uit, ceea ce eu nici nu accept,
Nici nu concep, nici nu fac.
Eu te iubesc.
Și cred în tine.
Și, după toată nenorocirea pe care ai provocat-o
Între noi, eu te-aștept să te iert și să te binecuvântezi,
Nu pentru drumul tău înapoi la mine, ci pentru
Drumul tău de la mine încolo.
Drum bun, pierduto!
Dar nu întârzia prea mult, draga mea, că e iarnă
De tot, pe-aici, prin sângele meu.
Și mai am de scris,
Am de terminat socotelile, am de limpezit viața
Copiilor mei, contribuția mea la viața neamului meu,
Mă așteaptă să mă ocup de ele, atent, cărțile mele scrise
Ca și cărțile noi, măsurile ce se impun pentru
Propria-mi postumitate și, pe urmă, am de murit,
Maria, e o datorie veche. Am de murit.
Nu pot păcăli destinul. Am de murit. Adio!
Curăță-te de cenușă! Hai să facem curat între noi!
Adio, foc divin! Incendiul s-a terminat!

(Din doi în doi, 2003)

NINSOAREA DE ADIO

Aseară când ne despărțeam, aseară,
Tot mai era un pic de primăvară,
Și-acum aruncă ochii pe fereastră,
A viscolit pe despărțirea noastră.

Distanța s-a-nmulțit cu alb de moarte
Departe s-a făcut foarte departe,
Și ninge între noi ninsoare mare
Ninsoare de sfârșit de calendare.
Și ochii nu mai au ce să mai vadă
Doar urme de jivine prin zăpadă,
De ocnă-i viscolul ce-mi arde rana
Și-ascult de sub zăpezi Siciliana.
Și vor veni dezastre de tot felul
Precum anunță trist violoncelul,
Și harpa, și pianul mă omoară,
Reverberându-mi fulgii de afară.
Mai latră undeva de frig un câine,
Dar tu ce faci în ziua fără mâine,
De fapt de ce te-ntreb când eu din mine
Mi-am interzis să știu de-i rău sau bine.
Și a venit ninsoarea alb-albastru
Să parafeze totul cu dezastru,
Să iasă lupi, agenții foamei sure,
Din fiecare pâlcuri de pădure.
Să vină, prin orașe, mari dihănii
Și caii aburind să tragă sănii,
Și poșta în aceste vremuri stranii
Să-ntârzie cu lunile și anii.
Să vezi și tu ce strigăt tragic este
„Să nu-mi mai dai de tine nicio veste”,
Deocamdată ninge praf de rază
Și drumurile noastre se blochează.
Nici nu mai știu de-i noapte sau e ziuă,
E doar ninsoarea noastră de adio.

(Manifestpentru mileniul trei, 1986)

DRAGOSTE MUTĂ

Nu mă pricep să-ți spun povești, dar m-aș ruga să te mai doară în locurile unde ești, iubirea mea elementară.

Iubirea mea de bivol blând, ce poate lumea s-o răstoarne, dar ție-ți cade rând pe rând într-un genunchi și-n două coarne.

Dacă m-ating de telefon, el dinspre tine parcă sună, cu toane, însă fără ton, dormim într-însul împreună.

Și eu rămân un animal ce simte tragic și fierbinte, stau în tăcere ca-n spital și încă nici nu știu cuvinte.

Când trupul mi-l trântesc de pat, ca o vioară spartă face, definitiv dezacordat, uitat de cea din urmă pace.

Îndrăgostit fără sfârșit din clasa-ntâi elementară, din ce motive te-am iubit când nu știai nici să te doară?

Nu mă pricep să-ți spun povești nici n-am adresa ta de-acasă, te mai iubesc, mă mai iubești, mai sunt un animal de rasă.

Iubită fără conținut și numai forme care-nșală, te vreau precum te-am cunoscut, în uniforma ta de școală.

De dincolo de lucruri mari, de dincolo de amănunte, ca o ninsoare îmi apari, ca o furtună dinspre munte.

2 februarie 1988

(într-adevăr, 1988)

GÂNDURI DE VÂNĂTOR REZERVIST

O fiară apocaliptică trece pe străzi

în stare liberă

Făcându-și loc cu sânii,

Luminând cu genunchii.

Maternități întorc capul după ea,

Animale domestice o invidiază,

Foștii ei profesori vorbesc despre ea,

N-are nume,

Și l-a pierdut

La răspântia speciilor,

Carnea ei strălucește,

Are aventuri lirice

Și predă biologia

Într-un sat cu foarte puțini copii.

În parcurile orașului

Damblagii joacă table,

La primărie

S-au depus câteva cereri

Pentru întemeierea unei societăți

De protejare a fiarelor apocaliptice,

Agenții de circulație o fluieră

Când apare luminând cu genunchii,

Să stingă faza lungă,

Și numai eu mă tem

Că mă voi urca în pod

Să îmi cobor lasoul,

Să fac dreptate

Acestei fiare apocaliptice.

13 octombrie 1988, Năsăud
(Sunt un om liber, 1989)

CE FRUMOASĂ EȘTI

Că mi-e bine, că mi-e rău,
Eu cu nimeni nu te schimb,
Dacă poartă chipul tău
Fiecare anotimp.
Ce frumoasă ești în prag de iarnă,
Ninge disperat asupra ta,
Cerul peste tine se răstoarnă,
Țurțurii în plete vor suna.
Hai să fim doi oameni de zăpadă
Ridicați de brațe de copii,
Care-n frig și ger mai știu să creadă
Că se pot iubi, se pot iubi.
Ce frumoasă ești în prag de vară
Când miroși a mere ce se coc,
Cerul în ființa ta coboară,
Trupul meu din trupul tău ia foc.
Focurile noastre se cunună,
Focurile noastre se-nțeleg,
Suntem baza lumii împreună,
Suntem vara focului întreg.
Ce frumoasă ești în prag de toamnă,
Ca o zi egală unei nopți,
Când iubirea noastră te condamnă
Să ai soarta strugurilor copti.
Să înveți, iubito, să te bucuri
Că ți-am dat din jertfa un destin,
Și că via asurzind de struguri,
Va trăi definitiv în vin.
Ce frumoasă ești în primăvară,
Cea mai minunată-ntre femei,
Iezii pasc năframa ta ușoară,
Tu, cu muguri, bluza ți-o închei.
Sigilat de taine nepătrunse,
Cerul bate drumul tău îngust,
Trupul tău de muguri și de frunze
De la cine să înveți să-l gust ?

29 noiembrie 1987, București - Brașov
(între-adevăr, 1988)

CE FACI LA ORA CÂND MI-E DOR DE TINE?

Ce faci la ora când mi-e dor de tine și niciun fel de răni nu te opresc să-mi reconstitui trupul în ruine și să-mi refaci tot viciul omenesc?

Ești țipătul plăcerii îndrăznețe și te implor, ca într-un turn complex, să-mi regăsesc plăceri din tinerețe, să-ți pun cu moartea focul meu în sex.

Mi-e teamă de o vârstă fără milă când am să cad la pragul tău, înfrânt, și-ai să-mi dedici tandrețea ta umilă să mă mai scol nebun de la pământ.

Nu știi ce faci când eu îți caut gura, cu nebunia de soldat bătrân, ce-și vindecă în cer harababura și-mi dai motiv în viață să rămân.

Ce faci, adolescentă numai noapte? Din jaful care n-are niciun rost, te recompun cu gust de mere coapte și nici nu știi, de fapt, ce fruct ai fost.

Eu te iubesc cu lipsa de rușine a unei far'delegi cu chipul tău și-atât cât te blestem, îmi este bine și-atunci când nu te simt, îmi este rău.

De sus din avionul ce m-aduce în vatra ta, te văd și te rescriu, ești condamnată la aceeași cruce pe care-mi este scris să mă simt viu.

Și nu-nțeleg ce poți acolo face fără întregul meu absurd blestem, hai, neagra mea, arată-te încoace și-aș vrea sorbindu-ți noaptea să mă tem.

Ce faci la ora când mi-e dor de tine ? Iubirea mea, orgoliul meu e frânt, te gust pe nesimțite și mi-e bine și te găsesc intrată în pământ.

Eu simt că mor păzindu-te de toate și n-am să mai rezist măcar un ceas să te culeg din tot ce nu se poate și să mă-nchin la tot ce mi-a rămas.

O, negricioasă fără de lumină, mă tem că, într-o noapte, vei pleca și-atunci te rog, din marea mea ruină, închide viața mea cu viața ta.

1 octombrie 1995, Paris - București
(Front fără învingători, 1995)

CIVILIZAȚIA DE FRIG

Iarna ce ni se-arată va fi ca niciodată,
va fi trofeul tău și-al meu și vom cânta vecernii,
în dimineața iernii, în numele lui Dumnezeu.
Înel de cununie un țurțur să ne fie și viscolul violoncel
și să miroasă-a moarte dihanii de departe, în sângerarea fel de fel.
Să se blocheze trenuri
și tu, sub bici, să tremuri
și să iubești robia mea
și să-ți așezi în pântec

sămânța unui cântec,
când nu mai sunt, să-l poți cânta.

Cresc fumuri pe la hoarnă, să ne gătim de iarnă și de răspunsuri pentru ger,
iubirea mea te frânge și-ți toarnă foc în sânge și noaptea buzele te cer.

Și tu te-ai dus, pesemne, s-aduci în casă lemne, să facem focul, precum știi, și
focul să te-nhațe și să-mi trosnești în brațe, spre scrumul mării nebunii.

Ca două lemne bune, care devin cărbune, care se sting și se aprind, ne-
mbrățișăm ca dușii spre-a ne ceda cenușii, ca pentru ultimul colind.

Iarna ce ni se-arată e-o iarnă programată, să nu ne-ntoarcem înapoi, prin
vijelia cruntă, să fim un fel de nuntă, să fim alături amândoi.

Peste temeiul pietrii, să ningă zece metri, om de zăpadă să te strig, din ger și
ipoteze să se întemeieze civilizația de frig.

Și s-auzim, deodată, că zona temperată ne-a părăsit definitiv, pe noi să se
aștearnă cea mai cumplită iarnă, cu spic de ger să te cultiv.

Să-ți spun că totu-i bine și vara nu mai vine să rupă ținuturu-nflorit și ninge
dușmănește și nu se mai topește zăpada care ne-a unit.

14 octombrie 1995, Budapesta
(Front fără învingători, 1995)

ÎȚI SPUN ADIO, CA SĂ-ȚI FIE BINE

Pe strada noastră civilizată
N-a mai venit de mult primăvara.
Nu s-a mai petrecut nimic spontan, accidental,
Trăim conform unei cartele,
Soarele, umbra și dragostea, în ultimul hal.
Împreunările sunt un fel de parcări cu plată,
De la ora fixată, la ora fixată.
Tulumbe municipale fac uneori curat,
Se practică traficul de influență
La nivel internațional, de îndată.
Te iubesc, mă iubești,
Aparatul de înregistrat hotărăște perioada.
În haosul tranziției, în parcul de la capătul aleii,
Ca o nerușinare, mai strălucește zăpada,
Însă, pe neașteptate și fără nicio aprobare,
Au înflorit ghiociei.
În rest, totul se înregistrează și se impozitează:
Lătratul câinilor, paloarea lunară, cantitatea de jale,
Comisia de urbanism va măsura
Distanța dintre sfârcurile tale
Și unghiul de cădere al pleoapelor tale.

Aurolacii de-acum câțiva ani, din Gara de Nord,
Au crescut și au devenit parlamentari
Cu imunitate și cu statut.
Să nu ne facem iluzii, ce e rău nu stă,
Ce e bine trece, gusturile nu se discută,
Te gust și te discut.
Crește prețul carburanților în Balcani,
Am ajuns cu toții niște obiecte,
Se profilează dictatura cojii de pâine,
Cine să mai iubească, în aceste vremuri infecte,
În care, conform unei dezacordări programate,
Toate ceasurile merg înapoi, dinspre mâine.
Și tu ești dulce și ipocrită și te joci de-a mine cu mine
Și-o să-ți pară rău, ca locuitorilor din Balta Albă,
După ce-a plecat circul ambulant
Ce se așezase-n cartier și-i irita pe toți,
Până când a plecat și dus a fost, lângă Podul Grant.
Și, pe unde strălucea dresura de tigri,
Pe unde se-agita trapezul, cu femeia fatală,
Pe unde se prăpădeau de râs copiii
La tumbele claunilor, e acum maidan ordinar,
Și-or să moară de plictiseală.
Ceea ce-ți urez și eu ție,
După ce-mi voi strânge lăzile cu șerpi dresați
Și cuștile cu tigri îmblânziți,
Și voi pleca sub povara iernii, către Carpați.
Deocamdată, însă, te iubesc la seral.
E primăvară spontană, într-o comunitate dogmatică
În care nimic nu se petrece accidental.
Florile din capătul aleii hotărâsc
Și regizorii aprobă acest carnaval,
Și-n cinstea ta, și-n amintirea circuitului ambulant.
Semafoarele stau aprinse și hohotesc muzical.
E-o primăvară întâmplătoare, într-o iarnă definitivă.
Tu îmi scoți inima, pentru câteva ore, la soare,
Și eu o duc înapoi în arhivă.
Mă dor umerii de mantaua
Pe care o port la balul singurătății.
S-a micșorat cerul,
Copacii sunt plini de semne de punctuație,
Impozitele cresc asupra cetății.
Te-am invitat aici, în această zi de primăvară,
Ca să-ți spun adio și să-ți fie bine.

Nu-ntoarce capul, nu ține seama de iarnă,
Cufundă-te în umbra anotimpului care-ntreabă de mine.
5 martie 1997
(Tragedia națională, 1997)

DUREREA FEMEIASCĂ

V-am tot iertat, v-am tot acoperit
Și, să mai amânăm, nu-i înțelept,
Ar fi să recunoaștem, în sfârșit,
Femeia n-are, totuși, niciun drept.
Muncim, ca niște sclave, zi de zi,
Frumoase-am fost, pe cel dintâi traseu,
Și condamnarea de-a ne urâți
Chiar voi, ce ne iubiți, ne-o dați, mereu.
Stăm în picioare încă de cu zori
Și vă mirați că nu mai sunt subțiri,
Dar voi, care vă credeți tot feciori,
De ce nu arătați ca niște miri?
Pe unde ne dați dreptul de-a munci
Lucrăm istovitor, cu voi în rând,
Din când în când, în burți, ne dați copii,
Iar voi plecați la altele, rânzând.
Când suferiți, ne cereți lângă voi,
Ori vă-mbătați, ori ați trudit prea mult,
Vă plângem, când vă duceți la război
Sau când vă speriați, la vreun consult.
Eroic, v-am iubit nelegitim
Și legitim, eroic v-am iubit,
Ne bateți, ne-nșelați și noi o știm,
Ba, alteori, intrăm în circuit.
Iar cele care, azi, pe termen scurt,
Vă fură amintirile de ieri își vor plăti plăcerea unui furt,
Fatal, cu furtu-aceleiași plăceri.
Și, uneori, păcătuim curat,
Crezând, prin lacrimi mari, de ochi atei,
Că însuși Dumnezeu este bărbat
Și nu le înțelege pe femei.
Dar, vai, a fost odată prea frumos,
Ca-n filmele de dragoste a fost
Și-acum, ne omorâm sânguincios
Și zilnic ne distrugem fără rost.
Ne-nvinge viața fără orizont

Și voi ne-nvingeți, într-un mod câinesc,
Trăim ca niște văduve de front
Și mâinile mereu ni se aspresc.
Acum, când auziți acest reproș,
Priviți, fără privire, înapoi,
Încuviințați din cap, mărinimoși,
Și credeți că nu-i vorba despre voi.
Și, totuși, este vorba despre toți
Sunteți la fel de răi și de flămânzi,
Durerea femeiască, pentru soți,
E-un credit fără giruri și dobânzi.
Vă e urât cu noi, vă e urât
Și ne-ați ucide, dragilor bărbați,
Noi nu vă mai rugăm decât atât,
Puteți să ne jigniți, să ne-njurați,
Dar faceți-o cu tonul coborât
Și, pân-adorm copiii, așteptați.

16 decembrie 1996, Baia Mare
(Infrațiunea de a fi, 1996)

LUME, LUME

De la mine pân' la tine,
Numai fluturi și albine,
De la tine pân' la mine,
Numai rău și niciun bine.
De la mine pân' la ea,
Numai lanț și numai za,
Unde-i ea și unde-s eu,
Numai piese de muzeu.
De la noi până la lume,
Numai fiare fără nume,
De la lume pân' acasă,
Numai vreme friguroasă.
De la mine pân' la ei,
Numai lupte și scânteii,
Ei acolo, eu aici,
Și-ntre noi e-un fel de bici.
De la voi la oarecine,
Numai gușteri și ruine,
Din neant la dumneavoastră,
Numai gratii la fereastră.

De la noi până la noi,
Numai ei, din doi în doi,
Invers, de la noi la noi,
Numai stare de război.
De la toate pâ'n' la toate,
Numai tu, singurătate,
Numai tu și eu și plânsu-mi,
De la eu până la însumi.
7 noiembrie 1997
(Tragedia națională, 1997)

IARNA LA PARIS

Cred că ne prinde iarna la Paris, copacii în furtună se sărută, e totul scump, așa cum ți-am mai scris, chiar moartea e-o afacere pierdută.

Printr-o civilizație de regi, plutim și noi, românii, în derivă, nu-ți spun mai mult, dar cred că înțelegi că umilința nu ni-i relativă.

Vei da un înțeles acestei rugi pe care ți-o trimit dezacordată, ca să pricepi că suntem niște slugi prin Europa prea civilizată.

La masă nu e loc și pentru noi, ei ne consideră durerea - viciu, ce cursă, înainte-înapoi, în continent, pe scara de serviciu.

Cred că ne prinde iarna la Paris, burează din reclamă în reclamă, în Turn cu Ceață soarele e-nchis, frunzișele dau dangăt de aramă.

Ce pot să-ți cumpăr?

Un șampon și-un ruj?

Mai bine îți descriu o feerie, scânteietorii fulgi pe „Moulin Rouge” traduc frenetic „Moara sângerie”.

Din când în când, te-aud la telefon și vocea ta începe să se sfarme-n același fel de plânset monoton, valabil de la alfa alfei, Carmen.

Mulți negri și mulți galbeni peste tot, prin Europa zilnic mai multră, în Sud sunt ploi, cei mulți trăiesc înot, , zadarnic și-au făcut cetăți de piatră.

Mi-e dor de casă și mă-nvârt pe străzi, s-o aflu pe aceea primitoare, dar aflu iar că suntem niște prăzi sub arbitrariul notei la purtare.

Venim de prin sclaviile din Est, în care lanțul ce ne-a stat pe glezne deși l-am rupt, prin ultimul protest, ne e mai cald și-l suportăm mai lesne.

Știi tu ce mult ne costă-acest demers, pe noi, cei care-am putrezit prin șanțuri, și cât de cinic ne-au împins invers, dac-am ajuns nostalgici după lanțuri ?

Nimic nu-i natural în acest sat, în care nici durerea nu mai doare și orice lucrușor e distilat și cade iarna ca o înscenare.

O să ne prindă iarna la Paris, rugai pe cineva să-mi spună, nu vru, dar cred că orice zbor e interzis, rămân aici. Te recompun la Luvru.

Am auzit că și la București e ceață mare, când mi-e dor de tine, te rog frumos să te obișnuiești că ne vedem în era care vine.

O să ne prindă iarna la Paris, n-am stare, în furtuna ce m-apasă, și mă voi distila-ntr-un fel de vis, s-ajung, de dor, printre nămeți, acasă.

6 noiembrie 1993
(Româniada, 1993-1994)

ELEGIE PENTRU SUPRAVIEȚUIRE

Ceea ce s-a întâmplat e prea trist și prea absurd,
mult prea trist, ca să poată fi povestit.
Singura soluție de a face
să supraviețuiască
iubirea noastră condamnată,
după ce se va stinge,
iubirea noastră incomparabilă,
privită prea grăbit de mine
și pedepsită fără preaviz de tine,
singura soluție de a ne aminti noi înșine
nebunia care ne-a legat în acești
ultimi ani ai mileniului doi,
când se faceau
și se desfaceau toate inventarele, în acești ani în care n-au rezistat nici
zăpezile veșnice, iar noi am rezistat, până într-o zi aberantă, una din acele zile
care nici măcar nu fac parte din calendar, ci din ospiciu,
singura soluție de a ne vindeca noi de noi,
cu certificat în bună regulă,
e această poezie,
lângă toate celelalte poezii
pe care ți le-am dedicat și în care
să te recunoști și să te regenerezi,
atunci când viața te va lovi cu adevărat,
așa cum nu te-am lovit eu,
așa cum te-am apărat eu,
ca să devii tu suspicioasă pentru atâta bine.
Singura soluție e această adevărită a mea că ai existat, că te-am iubit, că
meritai totul, inclusiv finalul pe care l-ai ratat, singura soluție e această lacrimă
merită să unească două perechi de ochi, care nu se vor mai vedea niciodată.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

HANUL LUI MANUC

Fată frumoasă, fată străină,

Diseară am să te duc,
Pentru convorbiri, pentru cină,
La Hanul lui Manuc.
Nu sunt trăsuri, nu poți să pleci,
Secolul e douăzeci,
Nu sunt trăsuri, n-ai cum să pleci,
Secolul e douăzeci.
Diseară să fii pregătită,
Diseară am să te duc,
Pentru-o cafea turcească și-o clătită,
La Hanul lui Manuc.
Haide, frumoaso, haide, străino,
Dragostea mea fără leac,
Vino cu mine, surâzi și vino,
La hanul din alt veac.
Nu sunt haiducii, sunt ospătarii,
Dulce iubito, eu sunt un cuc,
Cuibul meu află-l tu
(și tâlharii),
La hanul din alt veac.
Sunt și trăsuri, poți și să pleci,
Mai e un mileniu
Până să fie
Secolul e douăzeci.

1974

(publicată în Cartea Cărților de Poezie, capitolul Poezii-cântece, 1999)

NEAGRA REGINĂ FĂRĂ REGAT

Experiența cu omul viu în malaxor e gata,
jocul, iată, s-a încheiat.
Autorul cade obosit, cu capul pe ultima copertă,
a fost într-adevăr frumos, a fost credibil,
un roman adevărat de dragoste, pe viu, cu ea,
minunata, incomparabila, și cu mine, și cu ceilalți.
Poate că nu oricine
se încumeta să intre într-o asemenea dramă
cu atâția martori și atâția judecători.
Eu m-am expus din bună-credință,
am jucat cinstit
și parcă am ținut cu dinții
de acest dezastru, convins că și noi

suntem capabili de un infern,
ca și de un proiect fabulos
de paradis domestic
și ca să mă și lămuresc eu însumi, astăzi,
cât poate ființa mea
să reziste condamnării,
căci a fost condamnare la moarte,
ea, cea iubită,
m-a condamnat la moarte,
fără avertisment, luându-și, într-o zi,
libertatea de-a nu mă mai iubi,
de parcă asta
se realizează la comandă,
nu te mai iubesc,
nu mai pot continua așa, plec,
nu mă căuta, gata, nu mai suport,
mă apasă păcatul, nu-ți voi mai răspunde la telefon!
Rușinos și trivial, și nedrept final,
după o dragoste nebună și după un divin acordaj reciproc.

Rușinos!

Ea, tocmai ea, m-a împins la zid,
ea a construit zidul.
Când tocmai se năștea Mântuitorul,
eu era să mor, totul pe viu,
totul fără cascadori,
totul transcris aici,
nu m-am dat la o parte,
am luat imediat
provocarea în serios
și iarna în plin,
fără somn,
fără liniște,
fără play-back,
iarna și drama,
confuzia și sărbătorile tulburi,
și tot mie mi-e milă de ea și
mă rog la Dumnezeu pentru viața ei.
Și uite că romanul se grăbește
și ajunge la ultima filă,
vârstele,
întrebările,
complexele,
pasiunile,

contextele
se confruntă și se completează,
dau senzația de viață,
chiar dacă, în cauza dată,
nu mai e nimic de făcut,
dar ce contează,
mergem înainte, vii și morți,
în zbor și târâș, sinceri și prefăcuți,
iubind și conspirând.
Și ce poate fi mai frumos
decât să-i mulțumesc,
după atâtea nopți și zile geniale împreună,
acestei femei incomparabile,
iertându-i eroarea finală,
de care eu mă simt
mai vinovat decât ea,
Neagra și Minunata Regină fără Regat,
cea mai frumoasă femeie,
adică ea, cea care a tras acum în mine
să mă omoare, la zidul
pe care chiar ea l-a construit,
ca să aibă unde mă ucide.
Dar ce mai contează?
Eu o iubesc și declar solemn că,
din acest moment încolo,
ea devine deodată iubirea exponențială,
abstractă, nepătată, de roman.
Femeia care se răzbună pe dragostea neîmplinită,
ascunzându-se la un schit, undeva.
Să nu mă întrebați cine e și cum o cheamă!
Ea e femeia.
Micșorează-i, Doamne, tristețea și șterge-i lacrimile.
Dă-i dreptul la fericire!
Dă-mi dreptul la uitare! Oricum,
în ciuda suferinței, a umilinței
și a morții programate, sunt un norocos,
sunt un caz antologic, sunt un răsfățat.
Supraviețuiesc. Și scriu. Și iert. Și iubesc. Și sper.
Și mi se pare că aș putea-o lua, oricând, de la capăt.

(Liber să sufăr, 2003)

SĂ NE IUBIM

Să ne iubim, să ne iubim,
Să terminăm al morții haos,
Să ne iubim, să ne iubim,
îndrăgostiți pe loc repaos.
Dumneavoastră, dragi civili din lume,
Urmăriți de moarte unanim,
Vă propun o nouă strategie:
Să ne iubim.
Dragostea e calea contra morții,
Dragostea e un atac sublim,
Vă propun o tactică urgentă:
Să ne iubim.
Faceți tunul câine de ogradă,
Faceți tancul suvenir intim,
Vă propun un ordin nou de luptă:
Să ne iubim.
La congresul mondial al firii,
I propose for you a normal dream,
Vă propun, votați această șansă:
Să ne iubim.

1982

(publicată în Cartea Cărților de Poezie, capitolul Poezii-cântece, 1999)

INTRADUCTIBILA NEFERICIRE

Dac-aș avea tăria să scriu
un cântec de luptă atunci când
sunt nefericit din dragoste, poporul meu s-ar putea scula pentru drepturile
sale electrocutat
de acel marș bine întemeiat și am putea deveni, cu toții, cetățenii unui
continent cu numele tău, iubita mea, care tocmai mă izolezi într-un cântec de
dragoste.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

ELEGIA ULTIMEI IUBIRI

Aceste nopți de insomnie, aceste pauze-n destin, ți le dedic, pe toate, ție, cu
toată moartea ce-o conțin.

Când se va face socoteala, scăzând tot timpul nedormit, vei ști să-ți înțelegi
greșeala și cât de tânăr am murit.

Parcă te simt la mii de leghe pe-o navă care ar lua, în toată starea mea de veghe, oceanu-ntoarcerii, cu ea.

Tu ești acum numai ideea, fără miros, fără păcat, feminitatea, nu femeia, plecarea te-a abstractizat.

Iar dacă aș cădea departe, cu tot acest prăpăd al meu, eu m-aș ruga și peste moarte, de grija ta, lui Dumnezeu.

Nici nu prea știu cum ți-este bine, să fie zgomot sau deșert, să-mi amintesc sau nu de tine, să mă mai ierți, să te mai iert?

Nu pot să văd un film de-a rândul, nu pot privi femeii pe străzi, că tot la tine-mi este gândul, parcă ești una dintre prăzi.

În insomnia mea de noapte, în rătăcirea mea de zi, ți-aud și mers, ți-aud și șoapte, de parcă ne-am și întâlni.

O, tu ești boala minții mele și sufăr suferința ta, nu poate viața să mă spele de tot ce se va întâmpla.

Și-n tot ce-n fața mea revine, în toate crimele din drum, mereu e vorba despre tine, dar să te apăr nu am cum.

Prostituate sau regine, ce trec prin actualități, îmi amintesc egal de tine, în umilință sau răsfăț.

Nu știu ce cale vei alege, la mănăstire sau bordel, dar voi intra în altă lege ca să te pot iubi la fel.

Diverși vorbesc pe-aici întruna despre femeii, în mod vulgar, mă simt vizat întotdeauna, mi-acopăr fața și dispar.

Eu nu mă pot juca de-a tine, nici chiar cu amintirea mea, dar să-mi vorbească fitecine de ce mai faci, n-aș suporta.

Mă rog de Dumnezeu cel Mare, în ochii căruia mă uit, să-mi dea un drog de vindecare, să pot să dorm, ca să te uit.

Nimic din tot ce-ar fi să fie, în zări de minus sau de plus, nu mi se poate spune mie, *

atât cât te-am păstrat de sus.

Pentru imaginea curată la care am visat în doi, ninsoarea chiar e-un fel de pată, iar floarea de cireș noroi.

Ca pe o rodnică greșală te port în fiecare gând, spre insomnia mea finală pe care ți-o dedic plângând.

Și-mi pare o complicitate și-mi pare vină și păcat, obișnuitul fapt că poate în alte lumi ai respirat.

Mă doare fiecare veste, mă doare ziua fără vești, nimic posibil nu mai este, dar tu, iubito, unde ești?

Și, ca să scap măcar de plânsu-mi, ca să mă pot elibera, va trebui să cred eu însumi într-o minciună de a mea.

Voi spune că ai fost o fată dintr-un roman mai nou al meu, cu personaje de-altădată, cu El și Ea și Dumnezeu.

Și dându-ți libertatea ție, am să afirm cu mult curaj, că, de atâta insomnie, te-am omorât ca personaj.

(Meserie mizerabilă., sufletul, 2000)

POVESTEA DE DRAGOSTE

La urma urmei viața nu e
Decât o repetabilă poveste de dragoste,
Un subiect mort, care mereu înviază,
Plus și minus biografiile în cauză.
Niciun război mondial nu începe
Și nu se sfârșește altfel decât
Într-o poveste de dragoste,
Niciun istoric militar
N-a descris frontul atât de exact
Ca el, care-i scrie ei, Din tranșee,
O scrisoare de dragoste.
Nu există economie,
Nu există politică,
Nu există cultură,
Dacă nu există dincolo de ele
O poveste de dragoste,
Nici aspirina,
Nici bomba atomică,
Nici ceaiul de pătlagină
Nu sunt de înțeles,
Decât într-o ecuație de dragoste.
Limbile și tratatele se mai schimbă,
Neapărat cămășile,
Interesele,
Direcția armelor,
Suflarea vântului,
Există ghețari
Și există aburi interșanjabili,
Singura veșnică și ireductibilă
E slăbiciunea din dragoste.
Nici credința nu e atât de puternică,
În toate înfățișările ei ca o simplă dragoste,
Orice se poate negocia,
Orice se poate adapta,
Orice cu excepția
Incurabilei și ireductibilei
Povești de dragoste.
Pună-se în calea ei toate casele de bani,
Tragă în ea toată artileria de asalt,

Lucreze împotriva ei
Parlamentele, damblagii și rugina,
Singura nemuritoare e povestea de dragoste,
Copilăreasca, ordinară și divină dragoste.
5 ianuarie 2002, Poiana Brașov
(Până la capăt, 2002)

LIBER SĂ SUFĂR

Larmă de-nceput și sfârșit de lume,
Noapte de coșmar, după multe drumuri,
Ca să mă trezesc dintr-odată singur,
Liber să sufăr.
Ce nărav urât e obișnuința,
Poate că și noi ne stingeam trăind-o,
Când deodată tu ai plecat departe, Neagră Regină.
Nu mai are gust pâinea de pe masă,
Viața mea e-acum lungă insomnie
Vai, am devenit, pe neobservate,
Propria-mi umbră.
Bestial urăsc forfota modernă
Și acest oraș care te ascunde,
Cum ai învățat cinica rețetă,
Ce mă omoară?
Dac-am umilit, umilit sunt astăzi,
Bucuros că pot trăi umilința,
Cea în care stă, pentru înviere,
Dragostea, Doamne.
Liber am rămas să le am pe toate,
Însă condamnat să nu gust niciuna,
Fără nici măcar o-ntrebuințare,
Liber să sufăr.

(Liber să sufăr, 2003)

NOAPTEA ÎN EA ÎNSĂȘI

Se-nchide noaptea în ea însăși, nicio lumină, niciuna, pe drumul spre Nord, pe
unde ai plecat,
trăgând amintirea după tine.
E târziu și s-au răcit urmele fugii tale din inima mea, e târziu,
a venit vremea rea peste noaptea nedeslușită din munții blocați, la trecători
impracticabile, nu mai merg nici trenurile, nici stelele, nici telefoanele.

Se pedepsește viciul de a călători, ninge peste mănăstirile din jurul tău, din jurul mănăstirii uitate care ești, se-nchide noaptea în ea însăși, iar tu ești înăuntrul nopții care se-nchide ca o prăvălie cu dolii.

Plouă insensibil pe drumurile oprite,
drumul s-a oprit în drum,
mașini fără numere umblă ciudat, lateral,
nu se mai poate înainta,
rămân aici, rămâi acolo.

Monologuri ploioase trăim lateral, ocolurile prin odăi sunt sportul preferat al celor ce se despart.

Se-nchide noaptea în ea însăși,
ca un melc universal, după ultima lacrimă,
rămâi acolo, rămân aici,
ai o soluție, să rămâi acolo
și să devii credință
pentru necredinciosul care sunt,
la-nchiderea nopții în ea însăși,
în această amiază.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

ADIO, ADICĂ RĂMÂI

Nu înseamnă da, iubire,
Când zic da, înseamnă nu,
Când zic tu, lovesc în mine,
Când zic eu, înseamnă tu.
Se-ntâmplă, în fiecă clipă,
Mereu, întâmplarea dintâi,
Iubire, ascultă-mă bine,
Adio, adică rămâi.
Cuvintele toate-și pierd sensul,
Spun tâmplă și cred că-i călcâi,
Iubire, ascultă-mă bine,
Adio, adică rămâi.
Pe sobă sunt blocuri de gheață,
La Cercul Polar cresc lămâi,
Eu nici nu mai știu adevărul,
Adio, adică rămâi.
Iubindu-te, parcă-ți port ură,
Reproșuri, când fac, te mângâi,
Spun viață și tu auzi moarte,
Adio, adică rămâi.

1982

(publicată în Cartea Cărților de Poezie, capitolul Poezii-cântece, 1999)

ȘI TE IUBESC FĂRĂ SĂ ȘTII CUM NU TE-AȘ IUBI

Grija pentru tine mă domină, de când te cunosc, teama că suferi, emoția că ești fragilă, toată această nenorocită de empatie a mea, pe care tu ai ajuns s-o consideri firească, să ți-o însușești, să-mi speculezi exagerările de limbaj, când mă enervez și n-am puterea să-mi reprim înjurăturile, pe care nu le meriți, recunosc, nu le meriți, dar meriți, meriți să te las zece ani singură, să-ți aduci aminte cât de importantă e, în acest echilibru dintre bărbat și femeie umilința de a adresa primele cuvinte celuilalt, când s-a instalat prăpastia între el și ea, umilința de a reconstrui, când poteca e plină de ruine.

Tu folosești, împotriva mea, iubirea pe care ți-o arăt, tu ești răbdătoare, tu nu sari să repara ceea ce strici, tu aștepti, că, oricum, te-am obișnuit să sun eu, primul, la telefonul tău, tu îți rățăcești erorile mici printre erorile mele mari, eu totdeauna sunt vinovat, pentru că am reacționat violent, cine să mai țină minte cauzele răului, eu sunt mereu de gardă la dragostea noastră, tu - nu.

Tu aștepti reacția mea colerică,
domină jocul cel ce așteaptă,
cine cară în spate pământul, »
de dragul unei inimi, n-are nicio
bucurie, el e vinovat că e nervos,
deși e nervos pentru că obosește
dăruindu-se, pentru că se consumă iubind,
n-are nicio importanță, iată, de ce
sunt eu nevrozat, contează numai
încăpățănarea ta imbecilă de a te lua
după formalismul care stăruie
în toate cutele cearceafului de familie.

„Vai, vai, să nu strigi, să nu mă jignești, să nu mă sperii, să nu mă înjuri.”

Ei bine, astăzi m-am hotărât să le fac pe toate, fără nicio șovăire, nu pentru că nu te iubesc, ci pentru că te iubesc, strig și te jignesc, și te sperii și te înjur, a despărțire definitivă, gata, eu nu pot fi altfel decât obosit, altfel decât nervos, iubindu-te și cărând în spate inima ta.

O, desigur, era interesant să mă vezi și liniștit, să mă cunoști și bine dormit, reparat ca un transatlantic în portul de lângă lacrimile tale, dar n-aș fi așa decât dacă nu te-aș iubi, ceea ce, încă, se întâmplă să fac: te iubesc și greșesc și n-am norocul să mă cunoști, eliberat de grija față de tine, nedreapta mea patimă.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

CIREȘUL

E-un cireș, cireș sublim,

Care ne-așteaptă să-îfim hoți,
Să-ljefuim,
Noi, voi, ei, toți.
Nu-i loc pentru iubire pe pământ,
Ofelia pe ape s-a-necat,
Actorii joacă Hamlet, rolul sfânt,
Sub zodia fatalului păcat.
Veneam din țară-n țară spre a mea,
Dar undeva, nici nu mai știu precis,
Un vameș îmi ucise poza ta,
Iubirea e un lucru interzis.
Dar tu, iubirea mea, poți să și mori,
Eu te păstrez întreagă, ochi și nervi,
Degeaba te tot vând neguțători,
Sclavia lor n-ai vreme s-o observi.
De gen neutru e acest destin,
Care pe oameni vrea să-i țină reci,
Dar noi, în masculin și feminin,
Ne împărțim, ne-om împărți în veci.
Iubirea e-o anexă pentru mulți,
Rulota unei vesele mașini,
Dar noi, sălbatici, tineri și desculți,
Ne vom iubi, trecând prin foc și spini.
Iubirea nu e târgul indecent,
În care dăm ce ni se dă-napoi,
Legalizați, în orice parlament,
Această conspirație în doi.
1982

(publicată în Cartea Cărților de Poezie, capitolul Poezii-cântece, 1999)

REVANȘĂ

Pe cine știe ce absurde file te reaşez cu scrisul meu stângaci, în numele durerilor umile și-n ultimă adresă te prefaci.

Erai pierdută nici nu știu pe unde, fără voință, fără crez moral, ca victimă a vrerilor afunde de-a face totu-n cel din urmă hal.

Mă tem că vei cădea, la orice țipăt, nepregătită de-a trăi firesc, și te consumi fiecare slipăt iar eu te și distrug, cât te iubesc.

Nici nu mai știu să scriu această limbă, ești nebunia fără niciun grai, obsesia pe chipul tău se plimbă și tu unei plăceri de sclav mă dai.

Revansa treji și teferi ne păstrează, te beau într-un pahar născut amar și pofta ta se recompune trează când eu sub mâna ta de foc tresar.

Te scriu din gând și carnea ta miroase a felul cum pătrund în carnea ta, și te răzbuni când îmi pătrunzi în oase de parcă să mă-mparți în pumni ai vrea.

1 octombrie 1995, Paris - București

(Front fără învingători, 1995)

NOAPTEA MARII BEȚII

- Cartelă pentru potop -

Haide, haide, ce-ofi oft,

Să prefacem noaptea în zi,

Asta-i noaptea mării beții,

A mării beții,

Fie ce-o fi!

Pași

De oști înfrânte prin oraș,

Sunt plin de-un întuneric laș

Într-un refren sinucigaș.

În noaptea albă de făclii,

Ne vom urî, ne vom iubi

Și vom preface noaptea-n zi.

Vai,

Cetatea nu mai are rai,

Stai, iubirea nu mai are grai,

Are grai.

Eu

Abia încap de dorul meu,

Mi-e deznădejde și mi-e greu,

Mi-e foarte greu,

Mi-e greu.

Hei,

Bărbații caută femei,

În porți se-nvârt deodată chei,

Toporul lunii taie miei.

Noi

Ne căutăm plângând prin ploi,

Potopul zilei de apoi

E cartelat din doi în doi.

Hai,

Turnirul nu mai are cai,

Stai,

La mine-n sânge hai și stai,

Hai și stai.

Tu

Mai joacă ultimul atu,

Tu nu ești eu, eu nu sunt tu,
Eu nu sunt tu,
Sunt tu.
Haide, haide, ce-o fi o fi,
Să prefacem noaptea în zi,
Asta-i noaptea mării beții,
A mării beții Și fie ce-o fi!
Noaptea de 12-13 iulie 1992
(Noaptea mării beții, 1993-1994)

BLUES DE DRAGOSTE

Te mai cuprind la rădăcină,
Te-mbrățișez pe sub pământ,
Nu-s vinovat, n-ai nicio vină
Că ramurile ni s-au frânt.
Urechea mea nu mai aude
Ce mai întrebi, ce mai suspini,
Fusesem neamuri și-am fost rude
Și am rămas doar doi străini.
Cum pomii sparg pe străzi asfalturi,
Să caute femeia pom,
Adâncul poate tot ce 'naltul
Nu-ngăduie niciunui om.
Te-mbrățișez prin rădăcină,
Te regăsesc la infinit,
Dar vai, te simt așa străină,
Ce pom uscat ai devenit!
Și fiecare-n altă parte,
Înalță ramuri, crește flori,
Și e-ntre noi atâta moarte,
Că nici nu poți real să mori.
Mă mai saluți cu câte-o frunză,
Te mai salut cu niște spini,
Dar viața noastră e ascunsă
În disperate rădăcini.
Vor trece ere curioase,
Și ne-om găsi cum am fost buni,
Cu nervi și rădăcini și oase,
În niște mine de cărbuni.
Eu port armură și tu haină
Și crengile-ntre noi s-au frânt
Și-atât: ne mai iubim în taină,
Pe patul nostru, sub pământ.

Acum poți fi a orișicărui,
Dar eu, când toamnei te închin,
Nu un buchet de flori îți dărui,
Ci un buchet de rădăcini.
1981

(publicată în Cartea Cărților de Poezie, capitolul Poezii-cântece, 1999)

ORAȘ CU PORUMBEI SĂLBATICI

Mai traversăm o lacrimă cu barca,
Ne mai permitem nopți de carnaval,
Mai povestim iubitelor coșmaruri,
Mai adormim în coama unui cal.
Mai spunem
Da, când vrem să zicem invers,
Mai proclamăm imperii mari de ger,
Mai ofensăm părinții prin uitare,
Mai umilim pe cei care ne cer.
Și, dintr-odată, adormim pe-o bancă,
În mijlocul unui oraș străin,
Și numai niște porumbei sălbatici
Asupra noastră, de prin piețe, vin.
Ni se așază pe genunchi și umeri,
Pe frunți se prind cu cel mai mare jind
Și se apucă să ne scoată ochii,
Cu ei în pliscuri pleacă fâlfâind.
Și iată cum, încet-încet, pe lume,
Frumoșii porumbei țin loc de corbi,
Și noi, care murim, luăm aminte
De ce vom deveni cu toții orbi.
18-19 octombrie 1990,
Sibiu
(Noaptea mării beții, 1993-1994)

RESURECȚIA CAPREI NEGRE

Nici nu mai știu dacă-ți spusese
Povestea caprei negre care
Acolo-n munții ei fusese
Rănită la o vânătoare,
Și cineva cu suflet mare
Și care dovedea că-i pasă
A luat-o-n brațe și-a purtat-o
S-o vindece la el acasă.

Și după șapte ani de luptă,
Cu tot ce poate fi o rană,
Iubind-o, el o da exemplu
De castitate și icoană.
Au fost cei șapte ani de-acasă
În vindecare și iubire,
Ei începuseră-mpreună
Să stea la foc și să respire.
Și încă mai era de lucru
La niște biete amănunte,
Ca ei, prin jertfa, împreună,
Ranchiuna lumii s-o înfrunte,
Și, într-o zi de dimineață,
Ea a plecat pe totdeauna
Și-a fost pentru întâia dată
Când între ei ședea minciuna.
Dar, dacă n-am știut legenda
S-o povestesc, s-o știi la vreme,
Eu, în iubirea noastră mare,
N-aveam motive a mă teme,
Ca să-nțeleg, sub îndoială
Și fără pic de apărare,
Că ți-a fost dor să fii vânată
La sărbătorile vulgare.
Probabil că te și atrage
Mirosul prafului de pușcă,
Atunci când glonțul te rănește
Și vin gonacii care mușcă,
Întocmai căprioarei negre
Dintr-o legendă precreștină,
Ființa ta sălbăticiei
Și violenței se închină.
Probabil, nici nu se mai află,
În codri, capră neagră pură,
Cu-atâția câini și râși alături
Există numai corcitură,
Și nici legenda nu păstrează
Decât ciudate exemplare,
În care promiscuitatea
E singura învingătoare.
Accept plecarea ta absurdă
Fără o minimă alarmă,
Ca și când glonțul iese-n lume,

Zvârlit involuntar din armă,
Și mi se și explică multe,
Când știu că ești și tu amestic
Și vrei să ieși de sub puterea
Vindecătorului domestic.

(Liber să sufăr, 2003)

CARMEN MINUTARE

Carmen Seculare,
Carmen Minutare,
Te-au trimis părinții,
Carmen, la culcare,
Spune noapte bună, noaptea e prea mare,
Te privesc din lună, Carmen Carmenare.
Fața ta e blândă ca un boț de lapte,
Carmen, ochi albaștri de la miazănoapte,
Lanțuri te-mpresoară, clipa te adoră,
Carmen Seculare,
Carmen fără oră.
Am să-ți dau hipnotic, să-ți adormi părinții,
Să fugim în lume, Carmen, steaua minții,
Carmen Seculare, Carmen Minutare,
Noaptea ta mă arde, noaptea ta mă doare.
De erai aicea, îmi stăteai pereche,
Eu rămân pe noapte,
Carmen, veghe-n veghe,
Clopote-mprejuru-mi ropote să sfarme-n
Sufletu-mi ce cântă: Carmen, Carmen, Carmen.
1983

(Într-adevăr, 1988)

SCRISOAREA

Și, dintr-o dată, simt că mi-ar plăcea
Să-mi scrii pe întuneric o scrisoare,
Așa cum te-ndoiești, în umbra mea,
De tine și de noi, de fiecare.
Nehotărâtă ești și nici nu ai
Pe nimeni să-ți răspundă care-i drumul,
Și-n vălmășagul tău de iad și rai,
Te face și mai luminoasă fumul.
Și, dintr-odată, cred că aș voi

Să-ți dau deoparte fiecare haină,
Chiar tu, nefericito, într-o zi,
Să-mi fii scrisoarea de citit în taină.
Vreau să-ți citesc cu gura sânii mici
Și gura ta să o citesc alene,
Scrisoarea ta să o păstrez aici
Și virgulă să-ți pun între sprâncene.
Trimite tu scrisoarea care ești
Ființei mele, s-o citesc la noapte,
Când, peste orice gânduri dușmănești,
Miroase-n Sud a cereale coapte.
Te-aștept la zarea fiecărui gând,
Nehotărârea ta de fond mă doare,
Te voi lua în brațe lăcrimând
Și am să te deschid, ca pe-o scrisoare.

CELE MAI FRUMOASE POEZII DE DRAGOSTE

Tu ești scrisoarea mea fără sfârșit,
Când te citesc, mi-e jale și mi-e bine,
În locul unui plic obișnuit,
Trimite-te, trimite-te pe tine.
1996

(Infracțiunea de a fi, 1996)

TĂCEREA

E pentru noi o limbă de unire,
Se-nvață greu și e o limbă grea,
E-un grai numit tăcere absolută,
Tăcerea mea lângă tăcerea ta.
Hai să tăcem în nicio altă limbă,
Hai să tăcem, iubindu-ne, și-atât,
Oricare verb l-aș îndrepta spre tine,
În orice limbă-ar fi, tot e urât.
Și orice nume-mi murdărește gura,
De nu-l mai pot rosti nici pe al tău,
Părerile de bine sunt tăcere,
Tăcere sunt părerile de rău.
Și e bolnavă lumea de cuvinte,
Stă lumea în cuvinte ca-n spital,
Aș învăța această terapie,
Tăcerile ca leac universal.
În limba ta, ce vorbe-ți pot eu spune ?

În limba mea, sunt obosit deja,
De dragul tău concediez orchestra,
Eu însumi sclav întru tăcerea mea.
Nu s-a născut un grai să te cuprindă,
Cuvintele așa sărace sunt,
Precum în Biblie nu-ncape cerul,
Tu nu poți fi a niciunui cuvânt.
Și ca un comandant cu mari armate
Acum, când înțeleg că poți să pieri,
Pun tunurile mele să te bată
Cu douăzeci și una de tăceri.
N-aud nimic, nu spun nimic, sunt gata
Să te învăț ce-nseamnă c-am tăcut
În fața ta, tăcerea mea se-nchină
Cu disperarea unui surdo-mut.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

N-AM PUTEREA
Sunt captivul
Dezastrului tău,
N-am puterea
Să-ți fac niciun rău
Obsedat sunt
De ochii tăi triști
N-am puterea
Să știu că ești
Într-o lume
De oameni săraci
N-am puterea
Să-ntreb ce mai faci
Ninge mult,
Ninge lin,
Ninge pur,
N-am puterea
Măcar să te-njur
Pe total viața asta
Trecu
N-am puterea
Să da Și să nu!

(Liber să sufăr, 2003)

PĂSTREAZĂ CĂRȚILE

Știu că ți-am dat odată niște cărți, era o zi cum alta n-o să fie, trăiam și eu și tu în două părți și beți și triști de-acea ipocrizie.

Și cărțile dădeau un „ce” firesc precum le căutasem prin tot teancul și mi-a venit deodată să-ți citesc Serghei Esenin tălmăcit de Stancu.

Am început să lăcrămăm ciudat, să ne-ntâlnim în lacrimi peste pagini, ca-ntr-un amor, femeie și bărbat, pe cavalcada sfintelor imagini.

Plângeai și tu, dintr-un motiv obscur, plângeam și eu, cred că de mila noastră, și-atunci aș fi putut pe loc să jur că va intra Esenin pe fereastră.

De fapt mă și simțeam ce el era, c-o lampă de petrol pe umeri stranii, și doar atunci erai numai a mea, de-ar fi ținut acel moment cât anii.

Dar ceasul greu bătuse din pereți, pendulele te-nnebuneau cu ora, dar n-ai știut să simți și să înveți să fii a mea și nu a tuturor.

C-un braț de cărți spre locul tău te-ai dus, de ai un loc, și ai, că mă și doare, dar eu intrasem în poetul rus ce moartea ne-a-nvățat pe fiecare.

Pretextul unor alte revederi, acele cărți sub ochii tăi îngheață, ci totul între noi a fost doar ieri, doritul mâine nu mai are viață.

Mai poți, citind Esenin, lăcrăma? Nu simți un ștreang ce peste gât te strânge ? Tu nu mai ești, nu vei mai fi a mea, dar ochii mei mai lăcrămează sânge.

Și cărțile să nu mi le aduci, nu e nevoie, poartă-le cu bine, ne vom vedea într-un târziu, năuci, ca oarecine pe un oarecine.

Să știi atât: păstrez același rol, din cărțile conștiințelor complice, pe umeri am o lampă de petrol și-n inimă o sfântă cicatrice.

(Locuri comune, 1986)

SĂRITURA ÎN VÂLTOARE

Aș avea nevoie de ajutor
în singura situație
în care nu există ajutor:
Singurătatea în dragoste.
Orice cuvânt, despre ea,
înseamnă o rană,
Că e de bine sau de rău.
Nu mi-o pot închipui pe ea
Singură pe niciun drum,
Mi-e milă de picioarele ei fragile.
Orice tăcere
Pare o lașitate
în fața cataclismului.
M-aș spovedi,
Dar știu că vorbele
îmi vor fi răstălmăcite.

M-aș întinde pe jos
Și aș muri,
Dar cu ce drept să le stric sărbătorile celorlalți
Cum aș putea-o părăsi,
Cu justificarea nebuniei ei de acum,
Când știi cât de amenințat îi e ficatul?
Nu știi să înot spre ea,
Mă aflu în mijlocul apei tulburi
Și mi-e rușine să strig ajutor.
Tot astfel,
Când eram foarte tânăr
Era să se-nece fosta mea soție.
Ea a strigat ajutor și eu, inocent și orgolios,
Am sărit și am scos-o absurd
Dintr-un înec iminent.
Gândul care mă urmărea
Era simplu și tragic:
Nu i-aș mai fi putut fi bărbat dacă o salva altul.
Sar în vârtoare după tine,
Mai încerc o dată atenția lui Dumnezeu,
De rușine că întâi trebuie să mă salvez pe mine.
Și nu există ajutor
Tocmai acum când mă rog pentru ajutor
Către malul pustiu.
Hai, strigă odată, pierduta mea,
Să știi unde trebuie să m-arunc Să te salvez.

(Liber să sufăr, 2003)

SĂ NE IUBIM PE ȚĂRMUL MĂRII NEGRE
Să ne iubim pe țărmul Mării Negre,
Ca două fragede, fierbinți statui,
Să fim întâia, clasică pereche
A omenirii noi, ce încă nu-i.
Să ne iubim când ne întreabă valul
Ce e cu noi, ce suntem și ce vrem,
Noi să-i răspundem confundați cu malul
Ceva-ntre rugăciune și blestem.
Ca un barbar ce ține o tanagră,
Așa suntem pe-acest nisip noi doi
Și stelele ce cad în Marea Neagră
Ridică valul sângelui din noi.
Să ne iubim hipnotizați de lună,

Cutreierați de-al vaselor tangaj
Și să ne viscolească împreună
Ninsorile de soare pe obraji.
Să ne iubim, păgâna mea atee,
Iubito, marea seamănă cu noi,
Suntem un Dumnezeu și-o Dumnezee
Chemați să-nceapă lumea de la doi.
Să ne iubim pe țărmul Mării Negre
Pe unde trec epavele călări,
Să curățăm întreaga lume veche
În fluxul și refluxul noii mări.
Să ne iubim etern, noi, provizorii,
Cum niciodată valul nu va sta,
Eu spun că îngenunchi în Templul mării,
Să nu spun că-ngenunchi în fața ta.

VÂRSTE

Până ieri
Mă simțeam încă tânăr,
Până ieri
A durat dragostea,
De ieri încoace a venit viscolul,
Urmează Anul Nou și, probabil,
Istoria literaturii.

(Liber să sujăr, 2003)

NOBILUL VICIU

Cetatea peste mine se răstoarnă,
În carnea mea îi simt întruna biciul,
De este vară sau de este iarnă,
Femeia este singurul meu viciu.
Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă
De tot ce împotriva mi se-ntâmplă,
Orgolioasă, dreaptă sau umilă
Femeia-mi șade veșnic lângă tâmplă.
O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră,
Dar cel mai drag îmi e acest exemplu,
Iubirea pentru-o tristă capră neagră
Din care am făcut răsfăț și templu.
Știu că mi-e viața scurtă, știu că moartea
În fiecă femeie stă la pândă,
Dar fie de femei umplută cartea
De care viața lumii e flămândă.

Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune
Și n-am avut în rest niciun capriciu
Deșertăciune din deșertăciune
Femeia este singurul meu viciu.
Nu m-am bătut în târguri sau războaie,
N-am vrut să fiu imperator sub stele,
Femeia care nu se încovoiaie,
Am înjugat-o nebuniei mele.
Și am arat cu ea mereu pământul,
Și-am semănat ogoare numeroase,
Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul
Cape-un metal am resorbit-o-n oase.
E-adevărat că am iubit pe una,
E-adevărat tot ceea ce se zice,
Am căutat-o prin neant cu luna
E-adevărat c-a fost Euridice.
E-adevărat că-n geamul meu caișii
N-aveau puterea nici un an să steie
Că într-un joc de-absurde artificii
Și creanga lor îmi mirosea femeie.
Motorul meu și-al lumii de aceea,
Motorul meu cuminecat cu biciul,
A fost femeia și-a rămas femeia,
Puterea mea și singurul meu viciu.
Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume ?
Am fost mereu un cuplu în derivă,
Și chiar de nu i-am dat nimic din nume
Trecând mereu, mi-a fost definitivă.
Iubirea mea nu a mișcat nici aștri
Și nici pământul sub o-mbrățișare,
Dar lance când a fost, cu ochi albaștri,
Simțeam că-n ochi privirea ei mă doare.
De n-avea rană, îi făceam eu rană,
Să-i pot iubi supremul sacrificiu,
În fața ta, condiție umană,
Femeia este singurul meu viciu.
1984

(Locuri comune, 1986)

INSUPORTABIL, GÂNDUL

îmi trăiesc nevrozele de-a rândul,
Mă complac în fiecă prăpăd,

Mă gândesc mereu la ce nu văd,
Cel mai greu de stăpânit e gândul.
Chipul tău în mintea mea purtându-l,
Cu iluzii moarte mă îmbăt,
Nu te pot aduce îndărăt,
Între noi s-a așezat pământul.
Doamne, ia-mi, pe restul vieții, gândul.

(.Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

BATISTA LUI IAGO

Și, totuși, trebuia vorbit cu Shakespeare,
Să schimbe replicile spre sfârșit,
Spre-a o avertiza pe Desdemona
Despre batista care s-a găsit.
Nu cred nici în deznodământul cinic
Și nici în sângele vărsat în van
Și tragedia poate fi oprită,
Când știi că Iago e un șarlatan.
Acum ca ieri, și poimâine ca mâine,
Ne macină aceleași tragedii,
Nu e, între cei doi, comunicare,
Ei se vor despărți și vor muri.
Și Iago este numele acestei
Nenorociri, de-a nu comunica,
Oricând, va fi pe lume o batistă,
De care vinovată va fi ea.
Oricând, din gelozia lui Othello,
Corăbiile vor mișca pe mări
Și-n jurul Desdemonei condamnate
Vor lăcrima și gărzile călări.
Ce poate să însemne o batistă,
Decât un amănunt într-un război ?
Dar, vai, în spațiul incomunicabil,
Din ea decurge moartea celor doi.
Și, totuși, trebuia vorbit cu Shakespeare,
Să tempereze el acest coșmar
Că mor și Desdemona, și Othello,
Atuncea când, în locul lor, vorbește
Un simplu amănunt vestimentar.

(Liber să sufăr, 2003)

O LIMBĂ STRĂINĂ ÎNLĂUNTRUL TĂCERII

Adio, adio,
Se formează o limbă nouă
În interiorul tăcerii dintre noi.
Și, totuși, de ce?
Și, totuși, cum?
Adio, adio,
La ora când toate cuplurile,
Inclusiv cuplurile de cerșetori,
Gustă puțină fericire și puțin cozonac,
Adio, adio,
Doi oameni care ne seamănă
Vorbesc o limbă străină între mine și tine.
Adio, adio,
Dar nici măcar un contract comercial
Nu se poate încheia
Univoc
Și, totuși, fie cum vrei tu,
Nefericito, condamnat, nesăbuit,
Mori după plac
Adio, adio.

(Liber să sufăr, 2003)

TRIST CAVALER

N-au mai rămas nici sănii, n-au mai rămas nici cai,
A început să ningă pe aguride coapte,
Acum când ești absentă parcă ți-aș spune hai,
Cum ai voit-o zilnic, hai să fugim la noapte.
Mi se-alungește umbra cernită de ninsori,
În tine se-adâncește-o umbră ce a ta e,
Și frică mi-e de toate și frică mi-e că mori,
Te caut, dar dă-mi umbra afară din odaie.
Nu sunt nici cai, nici sănii, mașinile sunt reci,
Un drum, până la tine, l-aș face cu vapoare,
Dar nu știu în ce parte a vieții ai să pleci –
Ființa ta rănită clipă de clipă moare.
Pe străzile de gheață, cu guler ridicat,
Trist cavalier de umbră, de moarte, de orgoliu
Îți trec pe lângă lacrimi, cu umbra-n geam îți bat
Și barba-mi înfășoară obrazul ca un doliu.
Afară nu e nimeni, afară sunt zăpezi,
Proiect al altor ceruri, ninsorile albastre,

De-ai să-mi auzi cuvântul, oriunde, să nu crezi,
Eu sunt semănătorul noptatec de dezastre.
Ce faci acum?
E vifor și poate că ți-e frig,
Eu cercetez ninsoarea și descompun concerte,
Spre tine-mi pleacă umbra și înapoi o strig,
Să n-o ierți niciodată și ea să nu te ierte.
Pentru că dintre toate cel mai frumos e-așa,
Nici cai, nici telefoane, nici sănii, nicio veste,
Doar ce-a rămas în tine și-n amintirea mea
Și, dincolo de vorbe, doar ceea ce mai este.
Și viscolul de-afară mișcă-n țâțână uși,
O, de-ar veni o noapte s-o dorm ca pe o moarte,
Nu simți că nu mai suntem decât doi oameni duși
Și umbra mea salută umbruța ta departe?
Cu părul ger și fulger, cu guler ridicat,
Necunoscut și mie mă-ndrept spre nicăierea,
Cu bulgări de zăpadă stafiile mă bat
Și-ncep să-nvăț și limba celor ce-au fost: tăcerea.
2 februarie 1986
(Viața mea e un roman, 1987)

MESAJE ÎN STICLE

Scriu scrisori și le trimit
Pe o adresă care nu mai există,
Ca un naufragiat
Căruia nu-i pasă
Că s-au retras corăbiile-n porturi,
El trimite mesaje în sticle
Nu unor persoane,
Ci oceanelor lumii
Și lacrimilor celei iubite,
Restul e navigație
Și manufactură poștală.

(Liber să sufăr, 2003)

NUNTA ECHINOCTIULUI

Ființa mea de iarnă e sătulă,
Mă desprimăvărez câte puțin,
Simt mugurii trecându-mi prin căciulă
Și nu știu ce-i cu ei: se duc, ori vin.
Am un talent nativ de a mă prinde

Și fleacurile m-au epuizat,
Într-un miros de sângerare verde
Îmi înflorește scândura la pat.
Dintr-un dezastru într-un alt dezastru
Așa îmi e pedeapsa să trăiesc,
Prea-albul se preface-n prea-albastru,
Iar eu cobor în toate nefiresc.
Cojoacele ce le-am purtat învie
Și se întorc la foștii lor berbeci,
Parfum de proletară sindrofie
La streșinile casei noastre reci.
Pe limbile de ceasuri, must de frunze,
Secundele sunt verzi și sunt de foc,
Când dezvelesc împrejurările ascunse
Și-apoi așază tainele la loc.
Eu nu mai sunt decât un trup prin care,
Conform unui principiu de demult,
Trec lacrimi noi spre dulcea sărbătoare
A nunții echinocțiului ocult.
Sub pomii din livezi se-nalță ruguri,
Se uită câinii-n jos cu ochi înguști,
Prin fiecare os al meu trec muguri
Zvârliți ca de trăgaciul unei puști.
Mă pregătesc și eu de înviere,
Cu toți ceilalți copii risipitori
Pe care, dacă vara o va cere, »
I-ar aduna ca un buchet de flori.
Șiroaiele s-au dezghețat pe pantă,
Natura parcă intră la idei
Și-n toată primăvara aberantă
Rămân, mai reci ca iarna, ochii mei.
22/23 martie 1987
(Viața mea e un roman, 1987)

VATRA CU VISCOLE

De copil, mă tot întreb
Unde se duce viscolul,
Cum se finalizează
Și ce-i dincolo de el,
Unde merge viscolul?
L-aud bufnind în lemnul porții
Trosnind în copaci și în oase,
Vălurind acoperișurile,

Viscolul drastic.

Îl simt în coșul pieptului meu,
Vagabondând pe coridoarele oaselor mele
Și înzăpezindu-mi sângele pe care-l atinge,
Și acum știu traseele frigului,
Știu mișcarea apei și a aerului în natură,
Știu că unde ești tu, se termină viscoarele,
Că la picioarele tale se gudură toate viscoarele,
În vatra cu viscole care-mbătrânesc și mor
În sanatoriul furtunilor,
Pe strapontina către neant,
Pavoazată cu țurțuri,
Ești tu, îmblânzitoarea dezastrelor.
După ce mi-am dorit
Să fiu fulger și trăsnet,
După ce mi-am dorit
Să fiu lumină pentru secerători,
E pentru prima oară în viața mea
Când vreau să fiu viscol
Și să am parte
De o retragere liniștită,
În vatra cu viscole,
Lângă tine.

(Liber să sufăr, 2003)

SPOVEDANIE

Ninsoarea vinovată s-a liniștit treptat,
acum ne împresoară ninsoarea inocentă,
pitici de sugativă pupila ne-o străbat,
golindu-ne de lacrimi, zidindu-ne în mentă.
Ar trebui să fie și-o mare pe aici,
altfel de unde vine din brazi atâta zarvă,
și pentru cine-adună lacrimă acești pitici
din ochi și din privire, din dubla noastră larvă?
Sunt dintr-odată singur ca un limbaj străin,
cotețele de vulturi le cariază anii,
și parc-aud toți morții pe povârniș
cum vin veghindu-mi adevărul acestei spovedanii.
Era, la fel, o noapte, și tot în acești munți,
și cârciuma aceea, ce azi îmi {iare snoabă,
cu lumânări pe mese, la care stam înfrânți,
facea perechi în haos cu o ciudată grabă.

Femeia despre care vorbesc avea doi sâni,
două picioare moarte și-un joc absurd de pleoape,
stătea lângă o. fată bolnavă de plămâni,
și lângă alți prieteni,
de mine mai aproape.

O silă uriașă - de-a fi și de-a rosti - mi
se-arăta comună aceluia de față,
părea că-aveam o moarte pân-să se facă zi,
în burgul ce și astăzi,
în gând trosnind, îngheață.
O, mai cu seamă sila!

Când pleacă de la ea toate câte se-ntâmplă și se năzar grozave Orchestra ca
o vale a morții unduia și capetele noastre n-aveau nimic să afle.

Eu mă gândeam, desigur, la ochiul unui cal, de care totdeauna mi-e milă,
când privește, eram cinci-șase tineri lipsiți de ideal, căroră - cum se-ntâmplă -
alcoolul li-i nădejde.

Acum, că iarăși ninge, poți, doamnă, să mă ierți, poți, doamna mea, să-ngădui
aceste vorbe stranii, ce te-ntristează, iarăși, despre bărbații beți, care maschează
plânsul acestei spovedanii ?

Greșeala e cu mine mereu, o simt mereu, însă aceea, iată, n-a fost deloc
greșeală, a fost o umilință a mea, la care eu am consimțit cu totul, râzând în lumea
goală.

Nu e nimic eroic, nici tragic, nici funest, este un ce penibil, o-nfrângere
măruntă, a fost un bocet care rânjea spre un protest, a fost un doliu care s-a invitat
la nuntă.

Nu voi putea vreodată să strig sau să repar, sângele meu de luptă vorbea în
somnia și-n moarte, cu sternul și călcâiul degeaba îl mai ar. Marcat sunt pe vecie.
Ascultă mai departe.

Vorbind despre acestea, lovindu-te cât pot, cinstit ca niciodată și dur cu mine
însumi, eu tot fac bine târfei acelei seri și tot îi spăl nerușinarea și inima, cu plânsu-
mi.

Și ea era frumoasă, cât o priveam de beat, fuma cu isterie, rostea amar
cuvinte, și se zbătea pianul gemând decapitat, universală silă clocea pe noi
fierbinte.

Dospeau aceste trupuri într-un cețos totem - și-acum eu, laș, consider că nu-i
a mea trădarea -, aceste mâini pe care și azi le mai avem privindu-se-ntre ele au
hotărât trădarea.

Aceste mâini! Nu ochii! Nu noi, cei vinovați! Umblau ca patru oameni, ca să-și
unească pliscul, femei - mâinile mele, mâinile ei -, bărbați f, unindu-se aiurea, într-
un tangaj promiscuu.

Și s-au mișcat în voie, s-au lins ca niște câini, a fost o nuntă - totul, nimic nu o
mai spală, căci toată murdăria ne-a năvălit prin mâini, lățindu-se cu urlet, în sila
nupțială.

Și am ieșit afară, urmând acelei nunți, prin frageda ninsoare, ianuarie numită, alb rumeguș de îngeri tăiați cădea pe munți; iubeam nuntirea zilei cu-ntreaga mea ursită.

Iubeam acea mișcare a celor patru mâini, iubeam acea mocirlă sfințită de ninsoare, îmi aminteam de fata bolnavă de plămâni, și de-acei triști prietenii, cu minți rătăcitoare.

Și dacă totul, doamnă, s-ar fi sfârșit aici, eu n-aș putea să-ngădui să crezi că sunt de vină, o, n-aș lăsa să sugă ambițiile mici din țeasta-mi suverană, tăcere și lumină.

Însă începe fala acelei târfe dulci, de-a apărea curată, sucind viclean povestea; e târfa nu femeia cu care te și culci, ci ea ce-și ia cortină greșelile acestea.

Am fost respins, sunt astăzi respinsul exemplar, memoria mulțimii convinsă va rămâne că târfa este pură, ea refuzase doar pe un poet cu nume în țările române.

E altul adevărul! Îl spun deși mi-e greu. Mi-e greu văzând-o totuși ce iute-mbătrânește, ce pergament e fața pe care-am dus-o eu sub faclele ninsorii, cu dor și deznădejde.

De câte ori de tine se va apropia să știi - egali în vină ne-a viscolit înghețul - și nu vânzarea, doamnă, a refuzat-o ea, ci prețul - aventura și taina - prețul, prețul.

O clipă numai dacă aș fi voit c-un gând, să fug cu ea în lume, noi am fi fost ai lumii, pe sănii vanitoase puteam pleca oricând și cele patru brațe să fie-n hamuri câinii.

La gloria acestei femei lucrăm și-acum, ninsoarea povestită, oricând îi este fardul, e-o jertfă, tot ei dată, al casei mele fum, până greșește, totuși, mai cu răsunet altul.

Și sub aceste groase cortine, doamnă, știu, ea își trăiește scârba, cu inși de toată mâna, cât pentru puritatea-i eu sunt exemplul viu pe care când nu ninge, măcar răsare luna.

Vezi cât e de bătrână? Într-un tacit acord, încet se uită totul, când nu mai este fală, căldări de întuneric se varsă dinspre Nord, acoperindu-i noua vâslire nupțială.

Aș fi voit, desigur, să tac neîncetat despre acestea toate, uitate tuturora, pitici de sugativă pupilele-mi străbat această mărturie e gata. Este ora.

Dar dacă adevărul e unul și întreg, acum când nu mai ninge pe noi, ci pe morminte, acum când - pe vecie știind să mă dezleg - doar furia aceasta și-o mai aduce-aminte.

Tu trebuie, iubito, să știi - aceste mâini o și iubeau în noaptea acelor dansuri stranii! Dar ele ard lunatic, de-atâtea săptămâni, în ruga și în scrisul acestei spovedanii.

ATACUL NIMICNICIEI

Greu suportabil e atacul nimicniciei

Și teribilă e senzația de inutilitate,

Acolo unde te credeai absolut necesar,

Deodată atacul nimicniciei și senzația
De inutilitate,
Deodată, câteva rânduri în fugă
Doritoare să mascheze trădarea
Și să pavoazeze neantul.
Deodată, în cea mai lungă noapte a anului,
Cea mai proastă veste a anului,
Cea mai urâtă surpriză a anului,
Trădarea în dragoste,
Fuga de explicații,
Neputința unei dezvinovățiri logice.
Vai, tânără doamnă,
Dar de-aici nu se pleacă
Precum dintr-o stație de benzină,
După facerea plinului,
Aici era locul cu dublă semnificație
De maternitate și cimitir,
În mod normal, de aici nu se pleacă
Decât mort sau nou-născut.

(Liber să sufăr, 2003)

IERTĂRILE

Tu să mă ierți de tot ce mi se-ntâmplă
Că ochii mei sunt când senini, când verzi
Că port noroi sau port ninsori pe tâmplă
Ai să mă ierți, altfel ai să mă pierzi.
Văd lumea prin lunete măritoare
Și văd grădini cu arme mari de foc
Sub mâna mea, deja, pământul moare
Și în urechi am continentul Rock.
Ai să mă ierți că sunt labilitate
Că trec peste extreme fulgerând
Ai să mă ierți, prea blânda mea, de toate
Eu sunt nemuritorul tău de rând.
Ai să mă ierți că nu pot fără tine
Dar dacă n-ai să poți și n-ai să poți
Mie, pierzându-te-mi va fi mai bine
Eu, tristul cel mai liber dintre toți.
Ai să mă ierți în fiecare noapte
Și-am să te mint în fiecare zi
Și cât putea-va sufletul să rabde
Cu cât îți voi greși, te voi iubi.

Și dacă nervii tăi or să cedeze
Și într-o zi n-ai să mai poți ierta
Năprasnic voi ieși la metereze
Și puștilor străine mă voi da.
Și, cum se-ntâmplă moartea să le spele
Pe toate-nnobilându-le fictiv
Ai să te-apleci deasupra morții mele
Și tot ai să mă ierți definitiv.

(Iubiți-vă pe tunuri, 1981)

TE DECLARASEM PRINCIPEȘĂ NEAGRĂ
Te-am iubit așa cum eram,
Cu tot trecutul meu,
Și nu puteam crede
Că-mi vei cere
Să mă despart cu brutalitate de el,
Trecutul meu, bogat și puternic,
Sub permanente încleștări de minus și plus.
Și, Doamne,
Puținul tău trecut nici nu mă interesa,
Te declarasem principesă neagră.
Și aceste cuvinte aveau în ele
Și semnul devenirii.
De unde să știu
Și cum să pot eu crede
Că, aflată în brațele mele,
Te gândeai cum va fi fără brațele mele,
Că, aflată în semn de salut la fereastră,
Vei închide fereastra
Să nu ne mai putem saluta vreodată,
Cum mi-ar fi putut mie trece prin cap,
Să te bănuiesc de trădare ?
De zile și zile
Abia mai rezist atacului nimicniciei,
Sinucigașa mea iubire,
Pe care, totuși, nu mi-o pot închipui
Gândind și lucrând pe ascuns împotriva-ne.

(Liber să sufăr, 2003)

RITM DE DRAGOSTE
Pentru tine fac de gardă,

Lângă inima din piept,
Trupul tot să nu mi-l ardă,
Când te-aștept,
Eu, din bune și din rele,
Eu, din tot ce-i omenesc
Scot puterea vieții mele,
Eu, cu-ntregulși cu partea,
Eu, cu viața și cu moartea,
Te iubesc.

Sunt bărbatul, ești femeia,
Mi-ești opusul omenesc,
Tu ești tu și, de aceea,
Te iubesc.

Ești făcută din lumină,
Sunt făcut din piatră grea,
Și aproape, și străină,
Dulcea mea.

Două puncte cardinale,
Eu sunt Nord și tu ești Sud,
Dar, pe fiecare cale,
Te aud.

Când iubirea nu devine
Simplu joc la două porți,
M-aș scula, de drag de tine,
Și din morți.

Îți declar război, rebelo,
Ca să pot să te sărut,
Sunt și eu un biet Othello
Renăscut.

Dacă ard ca focul verii,
Când cu pleoapele m-atingi,
Cheamă grabnic pompierii,
Să mă stingi.

Tu ești rostul meu în lume,
Fără tine n-am motiv
Și devin un biet pronume
Posesiv.

Toată pofta mea de muncă,
Fapta mea de zi cu zi
Sunt întregi, atât cât încă
Pot iubi.

Pe Golgota, de m-ar pune
Și suprem m-ar condamna,

Aș ruga să-mi fie cruce
Ființa ta.
1982

(publicată în Cartea Cărților de Poezie, capitolul Poezii-cântece, 1999)

UNDE SĂ TE MAI GĂSESC?

Vine vară lungă, nu se mai văd țările,
darămite oamenii singuri, așa că unde ești, unde să te mai gălesc eu pe tine,
prin târgurile acestea confuze, pe drumurile acestea bombardate?
Unde să te mai gălesc,
în forfota de cerșetori și de refugiați,
din finalul mileniului ?
Unde să te mai gălesc și cum să te mai recunosc dacă ești așa de schimbată
încât nici nu mă mai iubești ?
Unde să te mai gălesc eu acum când vine vară lungă, când vin trupele de
ocupație, când vin birurile și când eu îmbătrânesc în fiecare zi,
așteptându-te, hei, unde să te mai gălesc ?
Și cum să mai știu că ești tu cea prin care existam și eu ?

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

FEMEI NEFERICITE ALE LUMII

în ce măcelărie fără milă,
În ce prăpăd fără identitate
Ajungeți, după noaptea nunții voastre,
Ca niște îngere sacrificate ?
Ați fost și voi copiii de lumină
Ai unor bieți părinți fără putere,
Și s-au topit muncind ca să vă crească
Și-au și murit, la vămile severe.
Vă mângâiau pe frunte și pe plete
Și calciu v-aduceau, s-aveți în oase,
Ca norocoși părinți ai unor fete
Cuminiți și credincioase, și frumoase.
N-ați fost născute pentru umilință
Și, totuși, câte ați trăit în viață,
Acum, și în bordeluri, și-n familii,
Bărbați străini bătaia vă învață.
Și vi se face dor de-un strop de milă,
Din lacrimile tatii și-ale mamei,
Pe mâna cui ați încăput, cu timpul,
Femei nefericite ale lumii?

În zilnicul turnir al unor bestii
Se cheltuie și moare fiecare,
Ca într-o zi să înțelegeți, toate,
Că nașteri victime și nașteți fiare.
Un surd miros de sânge pretutindeni,
Între chilii, căscioare și haremuri
Și-n somn voi auziți, în nopți de veghe,
Cum plâng părinți, de dincolo de vremuri.
Un circuit de-a pururea jertfelnic,
Din mame sunteți mame pentru mame,
Ca să aflați că astăzi și în codri
Cerboaicelor li-i dor, mai mult ca foame.
În paradoxuri fără de rușine,
Iubirea v-a-nrobit pe fiecare,
Că vi s-a dat pedeapsa de a naște
Bărbații care cresc să vă omoare.
Și v-am iubit și v-am cerut iubirea,
Și v-am răpit și tatălui și mumii,
Și-acum vă condamnăm la moarte lentă
Femei nefericite ale lumii.

(Nemuritor la zidul morții, 2001)
VEI MIROSI ALTFEL Eu știu
Că și dacă vei veni, Vei mirosi altfel,
La fel de curat,
Dar altfel.
Și fiarei din mine îi va trebui
Mult timp
Să se obișnuiască.
Dar nu vei veni,
Nările mele
Nu te vor mai respira niciodată,
Nu vei mai veni
Niciodată.

(Liber să sufăr, 2003)

REVENIREA
Dar, din nou împăcați, de-abia astăzi va fi
Nunta noastră nemaîntâmpnată,
Oh, mireasă de noapte, mireasă de zi,
Tu, provincia mea minunată!
Câte vorbe ți-am spus sau adânci sau înalte,

Aduceam pe pământ tot atâtea culori,
Întorceam toți cocorii din țările calde,
Și votam împotriva a opt dictatori.
Nuntă vreau eu acum, sunt poet și sunt om!
Arde patima-n mine, greu până-n statuie.
M-ai vrea râu, m-ai vrea șarpe, sau iarbă, sau pom,
În defectele simțuri deodată s-adorm?
Ca Iisus să-mi las brațele-n cuie ?

(Ultrasentimente, 1965)

APĂRÂNDU-ȚI LEGENDA

Nimeni nu va ști nimic,
Îți voi rosti din când în când numele,
Cu aerul că abia ne-am văzut
Și urmează să ne revedem în curând.
Legenda ta îți va supraviețui,
Dacă nu cumva
Te va cuprinde râvna de a o distruge
Prin dezmințiri frivole.
N-aș putea suporta
Să te bârfească oamenii,
Ai grijă ce faci,
Nu lupta prea mult, împotriva ta.
Lasă-mi dreptul
De a-ți apăra legenda,
Chiar dacă nici aceste triste cuvinte
Nu le vei citi prea curând
Și ele ar putea deveni inutile,
Față de felul
Cum vei trăi între timp,
Dar eu nu cu tine vorbesc,
Eu vreau să mă dezvinovățesc
În fața lui Dumnezeu.
Că dacă, precum spui,
Am păcătuit iubindu-te,
Măcar faptul
Că te-am iubit, cu adevărat,
Și după ce nu mai ești, poate fi
Motivul pentru care îmi vor fi crezute
Toate acatistele.

(Liber să sufăr, 2003)

FEMEILE PE CARE NU LE VOI CUNOAȘTE

Dac-aș fi fost un tânăr domnitor
Slujit de semicercuri de inși și de cai sferici,
În cinstea marelui imperiu de amor,
Jos, la destin, aș fi zidit biserici.
De undeva de-acolo din cerul lateral,
În care fosta clipă de pe alt ceas renaște,
Se-aud plângând întruna și-aproape sideral
Femeile pe care eu nu le voi cunoaște.
Ci curgi, destin puternic, pătrunde în nisipuri,
Urmează-te pe tine, pustie de pustie.
Plângeți, femei frumoase, cu sacadate chipuri,
Plângeți, femei frumoase, necunoscute mie.
Că totuși om clădiră părinții mei pe-aceste
Oase, și minerale și reci, în templul lor.
Că totuși o lumină la mine-n sânge este
Și-un singur puls străbate din singurul amor.
De m-aș opri, din mine nimic n-ar mai rămâne,
Căci fum sunt cei ce-ncearcă să-și sară din destine;
Să respectăm pe-acela ce nu știe s-amâne –
Destinul care curge și singur către sine.

(Mieii primi, 1966)

RĂZBUNARE OBȘTEASCĂ

Pentru că am fost
Atât de des
Pe strada ta,
N-ar fi exclus
Să ai surpriza
Ca strada ta,
Măcar atâta, ea,
Să-mi poarte numele
Cândva.

(Liber să sufăr, 2003)

IUBIREAT SINGURUL MOTOR AL LUMII

Nu mi-e rușine că iubesc fanatic,
Mă complexează cei ce mor cu voia
Și cred c-aș cotiza și eu cu-o moarte,
În plin contraatac de paranoia.

Las la o parte virusul politic,
Chiar dacă-l am cu acte de la tata,
Sfidând ipocrizia socială,
Acum, să mor de dragoste sunt gata.
E totul o afacere sordidă,
Nu mai există inventivitate,
Ca-ntr-un negoț de simțuri, previzibil,
Sunt toate vechi, știute și uzate.
Și, totuși, cineva ar fi să schimbe
întreaga dramă în banalizare,
Vânzările de sex și de coșmaruri,
De care e capabil fiecare.
Eu nu-mi atribui calități fictive
Și nu râvnesc la vanități deșarte,
Dar dragostea mi-a fost mereu cinstită
Și am iubit pe viață și pe moarte.
Cunosc un adevăr din străvechime,
Un adevăr de care teamă nu mi-i,
Că, împotriva morții și-a stagnării,
Iubirea-i singurul motor al lumii.
Politica să intre în vacanță,
Afacerile să mă ocolească,
Nu mi-e rușine că iubesc fanatic,
Sacralizând, cu nervii pe jăratec,
Suprema slăbiciune omenească.

(Liber să sufăr, 2003)

SANIE PENTRU POLUL NORD

Undeva, într-un sat de lemnari,
Am comandat, pentru noi doi,
O sanie ordinară,
Cu tălpile late,
Pentru drumul inevitabil
Către Polul Nord.
Știam că e greu acest drum,
Știam că zăpadă nu prea există
Pe șosele, până acolo,
Dar așa-mi plăcea să cred
Și așa mi-ar fi plăcut să-ți spun:
„Imbracă-te bine
Și urcă-te-n sanie,
Plecăm către Polul Nord!"

Am tocmiș și caii,
Avem și un vizitiu iscusit.
Nu contează că nu vom ajunge
La Polul Nord,
Contează că plecăm
Prin munții noștri,
Să urmărim zăpezile
Până unde or ajunge ele.
Dar n-am apucat
Să finalizez acțiunea,
Probabil că sania
E încă în pădure,
Nedestăcută din copaci,
Iar ție nu-ți mai pot spune: „
Imbracă-te bine
Și urcă-te-n sanie,
Plecăm spre Polul Nord!”
Vizitiul o fi ieșit la pensie,
Iar caii or fi fost dați
La export în Italia
Pentru salamul la modă.
Așa se face, pierduta mea,
Că ultimii călători spre Polul Nord
Vor rămâne la casele lor,
Iar în satul de lemnari
Despre care îți vorbeam
Va crește producția de cruci,
Și oamenii
Vor uita treptat
Să mai construiască sănii.
Și, apropo! Chiar dacă ar fi gata
Sania, caii, cojoacele,
Cine să mai plece, iubito,
Spre Polul Nord? Cine să mai plece ?

(Liber să sufăr, 2003)

KARENINA

Și iată trenul trece, și ultimul vagon își leapădă pe orizont lumina, și în noroiul lumii, putred și monoton, se recompune blândă, cât mieii, Karenina.

Anna, îi strig, pierduta noastră doamnă, cum e posibil să revii astfel? Ce faci acum un compromis înseamnă, o pată de uraniu, urâtă, pe inel.

Mai trece-un tren, privește-l Karenina și cazi încet, ca-n naștere, sub drumul lui! Dar iată că își leapădă lumina trenul acesta, ca și cel dintâi,

Și ea tot mai înaltă se alege din propriul ei dezastru, pe când vin întruna trenuri, într-o vale rece, în care sună râurile de destin.

O, lasă-ne, frumoasă, nerepetată Annă, această șansă unică - murind, ești singura femeie care ne recheamă cu ceasul ultim și rigid.

Pe celelalte niciodată și în niciun fel nu ni le amintim în ultima lor formă, le știm de dinainte de inel, voalul nunții le e mângă de cenuși, enormă.

Tu nu mai trebuie să te întorci aici, mormânt dintâi și ultimă mireasă. Nu vezi ce trenuri vin, roți mari și mici un loc anume, de pe șine, îl apasă.

Trenuri, mereu, dintr-un impuls universal, revin și te strivesc; nevinovat e fiecare, greoiul tren, de început de veac, caricatura unui cal, expresul prim, abstracta lui determinare.

Binecuvânta noaptea și lumina, și aerul în care fantoma ta a coborât, binecuvânta, sfântă Anna Karenina, bărbații-acestui secol mohorât.

Rămâi sub roțile necunoscute, și nu te mai întoarce de-a pururi înapoi, sub toate trenurile lumii du-te, singură tu ne poți salva pe noi.

(Fântâna somnambulă, 1968)

OCHIUL INTERIOR

De m-ar zgâria pe față lumina,
Cu glaspapirul ei de dimineață,
De m-ar strânge în menghină
Un anchetator, Un cinic anchetator,
De mi s-ar uita în ochi
Și tot aş putea într-un târziu
Să adorm.
Dar mă privește și mă ține treaz,
Mă chinuiește și mă îndeamnă
La luciditate Ochiul interior.
Și el nu se închide
Și el nu e de nimic vinovat,
Așa că n-am să pot adormi.
Mai degrabă Voi începe să mor
Sub necruțătoarea
Privire a ochiului interior,
Eu însumi
Pentru mine însumi
Anchetator,
Cinic anchetator.

(Liber să sufăr, 2003)

ELEGIE

Se face întuneric și ești și nu te văd scriu cu cerneală verde, trăiesc cu sânge negru, la temelia lumii, craniul facându-l nod, aștept să-mi ispășească ochii din cap înecul.

Ce rost mai are ? Care din cele patru mii de căi să le apuce piciorul meu de cârpă când tu din boxa albă de acuzați adii și fruntea ta bombată spre Dumnezeu e și gong rău ce pedepsește, martor ce mă disculpă.

Niște mișcări de turme visam ș-un rest de cal și o fântână care se stafidea sub stele mă înțărca un fluier convalescent, fatal și ceața era semnul înnebunirii mele.

Căci e un ceas, iubito, pe care îl aștept să se deschidă ușa și să apară câinii, să-mi sară pe spinare, să-mi uruie pe piept și să-mi înciorchineze în sânge faldul mâinii.

Leng va ri șerc adio, e ora unsprezece și ne-ntâlnim în piață, și ne mișcăm știind că dac-am sta, ne-ar duce, ne-ar vinde, ne-ar petrece pe aur, pe coptură, pe abur, pe argint.

În casa noastră care tot circulă pe străzi, sub zidul nostru care e fel de fel de ziduri, trăim sub o lumină c-un milion de cozi bem apă dintr-o frunte cu tot atâtea riduri.

Ha, vi, deschide barca și să fugim de tot și să ne sinucidem bând suc de cobză stoarsă acestei dulci canalii a lumii peste bot să-i dăm un pumn, o palmă, o dramă și o farsă.

Nu vrei să plângi, iubito? E ochiul tău umflat de lacrimi; ești gravidă cu lacrima din mine. Poți plânge, căci am semne că va ieși băiat pleoapa să-ți izbucnească în hohote străine.

Ca, ro - ro, ca, seng lapii, te-aștept în locul vechi ia un taxi și adu-mi și-o țoală mai flocoasă ca să-mi acoperi leșul, și-un fes pentru urechi și cu vreun fost prieten trimite-mă acasă.

(Fântâna somnambulă, 1968)

REINTRĂ ÎN ROMAN

Ține minte, iubită pierdută
Dintr-un capriciu al orgoliului,
Când nu vei mai avea nimic
Și nu va mai fi nicio soluție,
Probabil, tot într-o iarnă
Cu ninsori de răscumpărare,
Romanul dragostei noastre,
Pe care ți l-am promis,
Te va aștepta să reintri între paginile lui.
Și, astfel,
Opera vieții mele

Se va putea, în sfârșit, realiza,
Păcat că nu-ți va mai fi permisă
Nicio complicitate cu autorul
Care, între timp, nici nu se știe
Dacă va mai fi în viață.
O, principesă neagră
Dintr-o grădină de vară
Cu scândurile scenei putrede,
Cu mult mai multă spontaneitate
Și cu mult mai puține pretenții
Ale noastre față de noi înșine
Și față de ce poate fiecare
Să facă pentru vanitatea celuilalt,
Te-aștept, principesă,
Comite mai repede toate erorile!

(Liber să sufăr, 2003)

CÂNTEC DE FRÂU

Fără niciun efort ochii eu îi deschid o puternică stea mă tot trage de pleoape,
și în cerul de sus e un foc suferind și un foc suferind se ridică din ape.

Că te văd, că te simt, ce folos, ce curaj, când pe simțuri mai duc ruguri reci,
disperate ? Cinci minute la pas și ce pas și ce pași face calul troian prin cetate.

Dă-i grăunțe, că-n el sunt bătrâni luptători și e numele meu tutelarul său
nume, și el moare și-nvie de-o mie de ori și de alte o mie nechează în lume.

Vals modern poate fi, valsul nepământeian care mișcă în flăcări și cerul și râul,
o femeie dansează cu calul troian și pe calul troian îl împiedică frâul.

Eu sunt marele cal, și te văd și te-ajung, și tu crezi că sunt mort, că de lemn
îmi e coasta, dar eu ard, dar eu plâng, dar eu ard, dar eu plâng că mi-e greu în
cetatea aceasta.

Și în mine sunt oameni și afară ești tu, și deasupra e cer și-un râu alb sub
copite și o pasăre neagră prin ochi îmi trecu ca prin streșine moarte și nelocuite.

Dar sunt viu, dar sunt treaz, dar eu plâng, dar eu ard dar sunt calul troian, mi-
e urechea bolnavă, dar mi-e dor, dar mi-e greu, dar mi-e milă, mi-e cald dar eu nu
sunt pădure, nici piatră, nici navă.

Pentru tine-am venit, și sunt om și te iert și sunt calul troian care știe să
plângă; dar cum iarbă îmi dai, înflorită, mă pierd flămânzind prin pășuni, urmărindu-
te încă.

(Fântâna somnambulă, 1968)

SEMAFOARE CU FEMEI SINGURE

De multe ori ți-am înțeleș și ți-am ocrotit

Mofturile, iubindu-te,
Pentru ca, dintr-odată,
Acum, când moftul tău devine șantaj,
Să mă reculeg și să mă opresc.
De această dată, jocul tău de-a singurătatea
Trebuie luat în serios,
Rămâi singură,
Merg prin viscol cu gulerul ridicat,
Mușcându-mi buzele în timp
Ce-ți rostesc numele ca să nu-l uit.
Și n-am nicio îndoială
Că totul s-a sfârșit între noi,
Bucură-te de libertatea
Pe care ai obținut-o
Și privește orașul străin,
Rareori semafor fără o femeie liberă.
Și ninge ca la începuturi,
Asupra femeilor și a semafoarelor.

(Liber să sufăr, 2003)

ADEVERINȚĂ DE DRAGOSTE

Adeveresc, de voie, prin prezenta,
De nimeni mituit, mințit, silit,
C-ai fost femeia mea și te-am iubit
Și cu plăcere ți-am făcut legenda.
Acum, nu-ți mai permite nici agenda,
Nici lupta pentr-un minim de profit
Să-mi dai și mie-un timp nedeslușit,
Să nu te joci de-a viața și de-a fenta.
Eram perechea gata pentru Noe,
Puteam începe lumea de la doi,
Pe morți să îi aducem înapoi,
Puteam învinge trista paranoie.
Adeveresc iubirea dintre noi,
Spre a-ți servi în viață, la nevoie.

5 februarie 2003

(Din doi în doi, 2003)

DIN DOI ÎN DOI

Uită dacă poți
Calea înapoi, l-a cuprins pe toți
Răul dintre noi,

Cei mai buni piloți
Mor, din doi în doi,
Soațe fără soți,
Stare de război.
Adio, adio, pe frontul dintre noi,
Adio, adio, e stare de război,
Adio, la adio, în cel mai trist război.
Ai intrat stupid într-un joc prostesc,
Drumuri se închid,
Bârfele sporesc,
Vai, m-ai pus la zid,
Să mă prăpădesc,
S-a făcut sordid
Darul meu ceresc.
Poate nu mai ști
Cum e pe pământ,
Numai nerozii
Și nimica sfânt,
Punctele pe „i”
Stau ca pe mormânt,
Ochii tăi pustii,
Astăzi, unde sunt?
Totuși, cum explici
Că, alaltăieri,
Ai plecat de-aici,
Fără de poveri,
Cu bagaje mici,
Către nicăieri,
Nici cu nimeni, nici
Simulând că speri ?
Doamne, cum arăți,
Tremurând mereu,
Tragicul răsfăț
A lucrat din greu,
Seama, totuși, dă-ți,
De acest rateu,
De singurătăți,
Și al tău, și-al meu.
Nu mă mai consum,
Dar mă-ntreb, uimit,
Cine ești și cum
Ai ajuns în mit,
Cel din urmă drum,

Muchia de cuțit,
Și aud postum
Că ne-am fi iubit.
20 ianuarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

ACEEAȘI FLOARE

Iubito, pe prispă ți-am pus
O floare din lumea de sus,
O floare din insula Marte,
O floare a căilor moarte.
Ea are petalele lungi,
Suflând ai să poți să le smulgi,
Iubito, eu flori nu prea știu,
Sunt un grădinar damblagiu.
Nu știu - trandafir, liliac
Pe toate ca tine le lac,
Pe toate le-aduc la un fel.
Lalea, trandafir, ghiocel.
O floare a vieții vecine
Și care miroase a tine,
Iubito, pe prispă tu ai
O floare din insula Rai.

(Repetabila povară, 1974)

DOR TÂRZIU

Mi-e dor de ea,
Mi-e dor de ea,
Ca de-o-ncercare-a morții.

(Din doi în doi, 2003)

FEMEIA CARE A FUGIT DIN ZID

Era aproape gata mănăstirea
Și te zidisem lăcrimând în ea,
Și hotărâsem să găsesc pretextul
De a muri și eu, aici, cumva.
Știam că săvârșisem o eroare,
Punând în zid tot ce aveam mai sfânt,
Dar și că nu se face fără jertfa,
În veci, nimic durabil pe pământ.
Mă și mândream, mă și uram, de toate

Și cred că sângele mi-era amar,
Când am crezut c-aud cum plânge, tristă,
Femeia mea ce devenea altar.
Și o iubeam mai mult ca niciodată,
Simțindu-mă o umbră de bărbat,
Și-acolo unde am căzut, izvorul,
De lacrimile mele, e sărat.
M-aș fi întors să regândesc proiectul,
Portret al obsesivelor idei,
Să scot din zid ființa adorată,
Să mă zidesc pe mine-n locul ei.
Dar, dintr-odată, a venit coșmarul,
Răsplata pentru tot cinismul meu,
Femeia mea din cărămizi plecase,
Strigând că-n zid acolo-i este greu.
Și eu care-o făcusem mănăstire
Și m-aruncasem de pe schele, jos,
Ca să mă aflu lângă ea, prin moarte,
Simțeam mortar uscat, la mine-n os.
Un scâncet de copil urca din ziduri,
Un clopoțel închis în clopot mut,
Murea neprotejat copilul nostru,
Nefericitul nostru ne-născut.
Și mănăstirea a căzut, deodată,
Altarul sacru devenea moloz
Și adorata trăncănea prin lume,
Ridicolă c-un fel de doliu roz.
Aceasta e legenda aberantă,
În care alte taine se închid,
Despre zidarul ce, și mort, adoră
Iubirea lui care-a fugit din zid.
Iar el devine nu zidar, ci zid.
26 iunie 2004
(Lehamite, 2004)

PE ASTA A IUBIT-O PĂUNESCU

Din toată viața noastră, te-ai ales cu
O probabilitate de destin,
Vor spune mulți: priviți la ea puțin,
Pe asta a iubit-o Păunescu.
Se va uita, din ceea ce se știe,
Și tu, când vei ieși de sub blestem,
Vei face toată depărtarea ghem,

Privind iubirea noastră cu mândrie.
Eu, nici acum, nu înțeleg prea bine
Cum, aruncând ostentativ un fleac,
Asemeni celor care se prefac,
M- ataci, trăind cu lucruri de la mine.
Esențe vor pieri și amănunte,
Dar ai să porți stigmatul meu pe frunte.
15 ianuarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

EROINA EȘTI TU

Ce mai faci ?
Ce mai spui ?
Unde ești ?
Mai exiști ?
Ochii mei sunt nebuni,
După ochii tăi triști.
Te aștept peste tot
Și visez să te-mbuni,
Am zidit pentru noi
Un spital de nebuni.
Acest fel de a fi
Vreau oricum să-l conservi,
Un spital pentru cord,
Cu salon pentru nervi.
Nu e logic nimic,
în întregul demers,
Amintiri au murit
Și contururi s-au șters.
Nu știam c-am avut
Acest mare noroc,
Să trăiesc lâng-un om
Care lumii-i dă foc.
Consolat, te aștept,
Mi-e necaz și pustiu
Și mă tem să te-ntorci,
Cred că nu te mai știu.
Poate că, între timp,
Chiar și tu te-ai schimbat,
Un păcat părăsind,
îți asumi alt păcat.
Poate numele tău
E precum ți-am spus eu,

Și ești rodul divin,
Fiica lui Dumnezeu.
Să te caut nu vreau,
Să te-aștept nu mai pot,
Mi-am propus să te uit,
Cu iubire cu tot.
Îndărătnic te porți,
Și absurd, și naiv,
Dar eu hachița ta
Nu mai pot s-o cultiv.
Doar atât mai aștept,
Să-ți revii, să te-aduni,
C-am făcut pentru noi
Un spital de nebuni.
Ne putem odihni,
În cămașa de lanț,
Terapie de șoc,
Pentru foștii amanți.
Eu, din lacrima mea,
Am făcut, mai la Nord,
Un spital pentru nervi,
Un spital pentru cord.
Bat pe-acolo ninsori,
Într-un fel îngeresc,
Ca să-ți dea de-nțeleș
Că eu tot te iubesc.
Însă nu te iubesc
Ca să vii, ca să pleci,
Te iubesc gratuit,
Inutil pentru veci.
Poți la șes coborî,
Poți rămâne-n zăpezi,
Te iubesc fără sens
Și tu nici nu contezi.
Astăzi, încă te joci
De-a misterul întreg,
Cei din jur ori nu știu,
Ori, știind, nu-nțeleg.
Dar, treptat, vei simți
Că fiorul trecu
Și vei vrea să le-arăți
Că-n poeme ești tu.
Și, atunci, ai să lupți,

Să le poți demonstra
Că, la mine în vers,
Este chiar viața ta.
Și te vor umili,
Contestând dreptul tău,
Dar eu nu te-am numit,
Ca să nu-ți fac vreun rău.
O s-apari, pe nedrept,
După ce am să mor,
Ca un alt personaj,
Scriș de alt autor.
Și, atunci, ai să negi
Adevărul cel strict
Că-ntre noi a fost și
Acest straniu conflict.
Și vei face recurs
Că-ntr-o zi ai să vrei
Să arăți cine-ai fost,
Între-atâtea femei.
Eu, atunci, am să-ți fiu
Cel din urmă atu,
Declarând că, oricum,
Eroina ești tu.
Astfel, adevăresc
Că și azi ne iubim
Și, murind, am să fiu
Soțul tău legitim.
8 februarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

CÂTE VIEȚI?
Totuși,
Te-ai întrebat tu
Câte vieți îți mai trebuie
Ca să ți se întâmple
Un miracol
Cum e acesta,
Să mai ajungi
Vreodată eroină,
În cărți de poeme,
Lângă Euridice,
Lângă Laura,
Lângă Veronica?

Te-ai întrebat, Maria?

(Din doi în doi, 2003)

VOIA TUTUROR

Trăiesc o zi fără de noapte, trăiești o noapte fără zi, cum poate sufletul să rabde dezastrul ce ne despărți ?

Mă culc bolnav în zorii zilei atunci când tu din somn apari și lumea e cutia milei în care plâng pensionari.

Nu va mai fi nimic, probabil, ne vor ara fără-ntrebări vom fi un biet pământ arabil pe care trec recruți - călări.

Ne va zdrobi aceeași oră, vom amuți în amănunt, dar gura mea te mai imploră răspunde-mi tu, cât eu mai sunt.

Trezește-te, că trece veacul, trezește-mă, că a trecut, că tu mi-ești leacul și-ți sunt leacul în dialogul nostru mut.

Iubire, stare de asediu, pe o cetate de nebuni, hai să fugim în Evul Mediu și să vânăm deșertăciuni.

Noapte bună, somn ușor, ațipește cât eu mor, să-mplinem legitim voia tuturor.

(într-adevăr, 1988)

MUZEUL ÎNZĂPEZIT

De-atâta dulce-amară conspirativitate,

Care ne-a făcut fericiți

Și ne-a distrus

După absurda, criminala

Plecarea a ta, spre niciunde,

Nu mi-a rămas nimic

Pentru că nu mă pregătisem pentru despărțire,

Toate erau bine ascunse,

În micul tău univers de valori comune,

Pozele, scrisorile, vocile, toate,

N-am nici poze cu tine,

N-am nici vocea ta,

N-am nici scrisorile tale,

Toate au plecat, odată cu tine,

Undeva într-un încifrat și insondabil

Trecut, devenit numai al tău,

Și nu te mai pot recompune

Din nicio urmă, din niciun amănunt,

În afară de muzeul de gheață,

Din sângele meu, surprins de cutremur

Și înzăpezit pentru totdeauna.

6 februarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

TELEFON ÎNTÂMPLĂTOR

Alo, iubita mea, te deranjez,
Aș vrea să-ți spun ceva, dar nu se poate,
Decât dacă e vreme să te văd.
Te-aștept la ceas la Universitate.
Doresc să-ți spun ceva neapărat.
Alo, m-auzi ?
Te-aștept la ora 6,
Acolo unde toți suntem frumoși,
Iar voi cu toatele sunteți frumoase.
Eu am să port o floare la rever,
Te rog să porți și tu o floare-n mână,
Te-aștept la 6, nu cumva să uiți,
În niciun caz, nimic nu se amână.
Alo, iubirea mea, iubirea mea,
Te-aștept în gară și te-aștept acasă,
Te-aștept în Univers, pe-o canapea,
Te-aștept la Marea Neagră, pe-o terasă.
Alo, m-auzi ?
Nu-nchide, dă-mi răspuns,
Nu mă cunoști, precum nici eu pe tine,
Dar eu te-aștept la 6 și la 8, La 5, la 1, când îți va fi bine.
Voiam să-ți spun că nu te mai aștept
Și telefonul zace-n furca-nchisă.
Am fost sinucigașul ce-a-ncercat
Norocul lui cu cea din urmă fisă.
1985

(Sunt un om liber, 1989)

FELINARUL

Poate-am adormit
Și-am visat ceva,
Vis nedeslușit
Că nu ești a mea.
Mai încep o zi,
Dau cu alb pe măști
Și te-aș izgoni
Ca să mă urăști.
Mă mai vede noaptea că mai dau lumină,

Eu sunt felinarul de la geamul tău
Și îmi ești aproape, dar îmi ești străină,
Mă mai bate viața cu păreri de rău.
Poate dintre toate tu erai aceea,
Poate-n tragedie m-aș fi izbăvit,
Vânător fusesem și erai femeia
Și aveam un glonte și l-am tras greșit.
Pâlpâie hipnotic forme, neguri, linii,
Cine sunt eu însumi și cine ești tu?
Felinar de noapte alipit luminii,
Soarele afirmă, umbra zice nu!
Dacă infinitul însuși se termină
Și sufocă lumea ceruri de azot,
Felinaru-și plânge ultima lumină,
Uite, vine ziua și mă sting de tot.
Și te-ai dus la moarte sau te-ai dus la nuntă,
Corbii stelei negre dau mereu ocol,
Fluturi mă-mpresoară și lumina-i frântă,
Felinarul naște întuneric gol.
Oriunde te afli, murmur noapte bună,
Bâjbâi către tine și te-aș mai chema,
Dar sunt felinarul fascinat de lună
Care-mpacă noaptea cu fereastra ta.

VISCOLUL PORNEȘTE SONERIA

Ce singurătate agresivă
Se așază peste noi și printre,
Sună lung și ușa e deschisă,
Dar nu intră nimeni, cin' să intre ?
Nu mai umblă sănii și cuvinte,
De la Adrian pân la Maria,
Viscolul a înghețat butonul,
Toată noaptea sună soneria.
Năluciri prin colțurile casei,
Focul sobei pleacă-n cer, cu hornul,
Cerbul, care sunt, se sinucide,
Străpungându-și inima cu cornul.
Pe la ea, prin curte, urlă câinii,
Cu o misiune omenească,
Ei îmi văd nenorocitul suflet,
Câinii latră, ca să mi-l gonească.
Sufletul îmi e acolo unde
Se găsește cea mai tristă fată,

Ce-a orbit cu voia să nu-l vadă,
În această iarnă blestemată.
Mâna mea i-a dat contur și viață,
Duhul meu cu mâna ei se-nchină,
Astăzi am ajuns niște epave
De singurătăți în carantină.
Cai bezmetici trag pe lume sănii
Și mașini fac moarte pe șosele,
Viscolul descarcă în ferestre
Numele singurătății mele.
Lacrimile, părăsindu-mi ochii,
Suie munții, înghețând pe pantă,
Viscolul sugrumă soneria,
În singurătatea dominantă.
Dragostea acum înseamnă ură,
Albu-i negru, într-un ger fierbinte,
Prin biblioteci, dicționare își dau foc, trădate de cuvinte.
Ca-ntr-o moarte proiectată cosmic,
Adrian o plânge pe Maria,
Pe buton apasă o amprentă,
Sună de la sine soneria.
22 ianuarie 2003, București - Constanța
(Din doi în doi, 2003)

FEMEIA

Noi între noi nu ne vom pierde cât suferim și ne iubim cât fosta noastră foaie verde e lemnul patului intim.

De unde-atâta foaie verde în toată viața noastră gri, când se usucă și se pierde iubirea nopții, peste zi ?

Femeie, tragica mea țintă, femeie, singurul meu dor, apari, în noaptea suferindă, dispari, în ziua tuturor.

Asupra ta le-arunc pe toate când nu mai pot să le suport, între curaj și lașitate ajung la tine ca-ntr-un port.

Și-ți dau ce-i rău în ziua mare ca să înveți să-ți ieși din minți, să uiți de noaptea fără zăre când te-am luat de la părinți.

În ticăloasele oferte din toată viața de bărbat, eu cum să-ncep cu foaie verde când tot copacul s-a uscat?

Ca pe o marfa oarecare te manevrez și plâng, apoi, și, uite, singura salvare e că murim încet, în doi.

Îmi ești obsesia și tema și soarta care mi s-a dat, dar, vai, eternă e problema dintre femeie și bărbat.

Tu ești trufia mea umilă când noaptea vin spre-a te iubi, dar te omoară, fără milă, iubirea mea de peste zi.

Și un blestem străvechi te leagă de mine, să nu poți scăpa și, vai, ființa ta întreagă se află în puterea mea.

Te chem când stelele sunt coapte și parcă se vor desfrunzi, femeia mea de peste noapte, femeia mea de peste zi.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

REVER CU ÎNGERI

Noapte de taină,

îngeri tresar,

Guler la haină,

Șliț la hotar.

Ninge pe ruguri,

îngeri datori,

Lupte de muguri,

Moarte din flori.

Vino să sângeri

Și să renaști

La loc de îngeri,

Aproape căști.

Melancolie,

Timpul, în timp,

îngerul știe

Dorul de nimb.

O îngerită

Se îngerea,

De-un înger criță,

Ce-n ger era.

Printre înfrângeri

Și biruinți,

în cer ning îngeri

Și-și ies din minți.

Noapte de taină,

Cum să te culci ?

Guler la haină,

Aripi la fulgi.

5 ianuarie 2002, Poiana Brașov

(Până la capăt, 2002)

NUMAI EA

Nu deveniți

Apărătorii mei,

Am o carte de telefon

De femei,
Numai că sunt nebun
După buzele ei,
După toate-ale ei,
Nu după ele,
Ci după toate-ale ei.
21 ianuarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

SANIA COPILĂRIEI

Voiam să spun că ninge straniu, ca din copilăria noastră, că drumul trece printre lupii care-au ieșit la drum să plângă, voiam să-ți povestesc ninsoarea, care-i când albă, când albastră, voiam să-ți reproduc un viscol printr-o iertare și o tângă.

Ce mare s-a făcut zăpada, vin săniile de la gară, cu oamenii care salută, dar cine să-i mai recunoască, o irealitate tandră ne-a-nfașurat și ne omoară și cât de straniu se trăiește în toată curtea omenească.

Voiam să-ți dau, cu milă, gustul ninsorilor de altădată, să-ți desenez neauzita, bolnava fulgilor cădere, să te cuprind, peste cojoace, cu mâna mea cea vinovată, acordul de-a-nstruna un țurțur și de-a cânta la el spre-a cere.

Am nimerit în altă vârstă, în altă lume de departe, se-ntorc la mine vechi imagini din fosta mea copilărie, și caii înhămați la sănii nechează tragic peste moarte, birjaru-i mort sau e în viață, dar drumul încă îl mai știe.

Privește, asta e fântâna, am toată viața ei în mine, celulele îmi sunt fixate de felul apei din izvoare, acesta este șesul magic, ce iarna de fantasma plin e, și vara se despodobește și orice secetă îl doare.

Trec săniile de la gară și noi într-una dintre ele, și nimeni nu mă mai cunoaște și nimeni nu mă mai salută, intrăm în casa părintească, unde-i mai frig decât afară și unde fiecă icoană ia chip de remușcare mută.

Nu-i nimeni în această casă, nu-i nimeni în aceste sate, ne-a amăgit copilăria și ne-a chemat la ora iernii, să ne convingă de tristețe și-ntr-un târziu să ne arate că nu mai este pentru cine să fie în altar vecernii.

Și, totuși, hai să presupunem că e real tot ce vom face, că nimeni n-a murit acasă și că bunicii ne așteaptă, dar uite sania cu facile, să ne ascundem în cojoace, » ne-așteaptă-n casă vinul negru, ne-așteaptă pâinea proaspăt coaptă.

Voiam să-ți spun că învierea doar din credință se petrece, câmpia fulgeră departe, sârmoși copaci ce n-au pădure, dar soba-n cameră e caldă, dar vinu-n pivniță e rece, dar ochii mei copilăria nu au puterea s-o îndure.

Hohotitoare viscolire, de toate se alege praful, birjarul dă cu biciu-n caii ce împotriva lui nechează, nu se transmite nicio veste, un faliment e telegraful. Senchid și școlile. E iarnă. Și lupii plâng. Și ne e groază.

Voiam să-ți las copilăria, s-o retrăiești și fără mine, un alt tărâm de după pleoape a început să se-ntrevadă. Și ninge ca o terapie. Ca o cetate în ruine. Te chem la mine-n sat, prin moarte, să-ți fiu bărbatul de zăpadă.

15-16 februarie 1991
(Noaptea marii beții, 1993-1994)

CÂNTEC DE DRUM PENTRU E.

Mi-i sufletul acum ca o grădină din care pleacă florile în sus, mi-i sufletul căzut, sfârșit, răpus, mă simt vinovăția fără vină; mă simt un om vândut cu preț redus, trimis - cu un surâs - la ghilotină; când va veni ce trebuie să vină? Când voi sfârși să-i spun ce am de spus ?

Nu plânge, nu da minus, nu da plus în săptămâna noastră de surdină fii sfânta-nlăcrimare-eroină că, mâine, dintr-un orizont opus te va întoarce, cum te-a și adus, un Dumnezeu de milă și lumină. Mi-i sufletul acum ca o grădină din care pleacă florile în sus.

(Iubiți-vă pe tunuri, 1981)

ACT Totuși,
Actul de dragoste
E un act de autoritate,
Nu un simplu
Aranjament intersexual
În plină tandrețe.

(Din doi în doi, 2003)

SINGUR, CU HAINELE TALE

Într-un hotel în care am fost fericiți,
Într-un hotel cu paturi bune pentru toți,
după despărțirea noastră de aseară,
încerc să dorm și nu mă lasă hainele tale.
Rochia ta pare că vrea să mă mângâie,
ai un pulover roșu care mă ceartă,
sunt singur cu hainele tale,
singur cu săracele tale lucruri,
sunt deținutul lor, merg printre ele,
ca și când mi-ar fi teamă.
Bluza ta mă arată cu mâneca, rochia ta,
prima rochie în care te-am văzut când ai venit,
bolnavă, la mine să te-ajut,
rochia ta plânge cu capul între mâneci.
Și ce multe lumini, astenie, nu alta,
nevroză de lumini,
eu însumi umblu cu creierul aprins,
toate lămpile creierului meu ard și

mi-e cald și mă ciocnesc de lucrurile tale.
Într-un hotel fără tine, fără tine,
Într-un hotel cu bietele tale lucruri pe care le voi iubi disperat până-n zori când
ți le voi trimite să-ți continui viața.

(Iubiți-văpe tunuri, 1981)

IREVOCABIL

Atâția ani în calendar s-au scurs,
Că, după toate zilele acestea,
Nu mai există cale de recurs,
S-a terminat definitiv povestea.
Degeaba te prefaci a nu dori
Să recunoști trecutul ce ne leagă,
Că ne-am iubit în fiecare zi
Și-n mintea mea, eu te păstrez întreagă.
Poți vinde tot ce ne-a legat cândva
Și poți batjocori iubirea noastră,
Nici dracul nu te poate dezlega
De fosta ta ieșire la fereastră.
Ești condamnată veșnic să-mi rămâi
Iubirea cea mai mare și mai tristă,
Nenorocirea mea de căpătâi,
Cea care, și neexistând, există.
Te locuiește, astăzi, duhul rău,
Ești ca sub drog, revanșa te îmbată
Și culmea e, în tot dezastrul tău,
Că tu acum te crezi adevărată.
Nici nu mai știu cu cine pot vorbi,
Nici nu mai vreau să ne-ntâlnim, de-a pururi,
Te-am revăzut, infectă, într-o zi,
Comună în reacții și-n contururi.
Și preferam să fi murit noi doi,
În accident de avion prin Grecii,
Decât să ne-angajăm într-un război
Ce ne va umili pentru toți vecii.
O, dulce mea, din morți te-am inventat
Și-ai devenit cucuta ofensivă,
Ce-n mod viclean se scuză de-un păcat
Pe care cu plăcere îl cultivă.
Și-ntr-adevăr e un păcat mizer
Să pui ce nu-ți convine-n paranteze,
Voind s-ajungi cu suflet pur la cer

Printr-un șantaj menit s-asasineze.
Și, după existențe și greșeli,
Salvate de iubirea noastră mare
Pe tine tu te minți și te înșeli,
Cedându-mi ce-ai greșit cu fiecare.
Tu vei muri de gestul tău stupid,
Le vei plăti cu înjosiri, pe toate,
Vei plânge mâine la același zid
Pe care-acum îl scuipi, cu demnitate.
Și te vei tot păta în lungul drum,
Dintre ambiție și resemnare,
Vai, ce vitează crezi că ești acum
Și cum te vei târî prin lumea mare.
Și tot ce astăzi nu-mi mai recunoști,
Protecție, tandrețe și iubire,
Vei regreta între pigmei și proști
Și va păli obrazul tău subțire.
Eu nu-ți doresc nimic, din tot ce știu
Că ți se va-ntâmpla în viața-ntreagă,
Încredințat că, fie și târziu,
Vei desluși blestemul ce te leagă.
Ai ascultat de mincinoși profeți,
De falși predicatori și vrăjitoare,
În ura pentru mine te răsfeți
Și ce naivă ești cu fiecare.
Ești omul liber care-njură-ntâi
Când de spital îi pare că-i departe,

(Crezând că îl ținuse sub călcâi)
Chiar doctorul ce l-a salvat de moarte.
Eu nu puteam să ies din tot ce-a fost,
Ca dintr-o murdărie, prin spălare, A ține doliu a avut un rost, Cum ține după
moarte fiecare.

M-aș fi-ntinat să te petrec râzând,
Când am văzut că nu mai este cale,
Așa cum mă-ndemna, din când în când,
Teroarea sinuciderilor tale.
Eu te-am creat și soclul ți l-am pus
Sub tălpile de sfântă longilină
Și, după ce te-am ridicat prea sus,
Tu cinic mă lovești și fără vină.
Eu, sculptorul, ce-n tine-a investit,
Și viața lui, și brațele, și vrerea

Eu nu am cum să-mi cer, acum, jignit
Harnașamentul meu, de nicăierea.
Ar trebui pe tine să te scot,
Din tine însăși, să te iau întreagă,
Cu minte și cu inimă, cu tot,
Cu gura păcătoasă ce mă neagă.
Și nu mă poate mulțumi deloc
Să aflu că așa ar fi femeia,
Când văd ce ticălos e tristul joc:
Pygmalion ucis de Galateea.
Nu-ți reproșez nimic, nu-ți cer nimic,
De te-aș vedea, nici nu te-aș mai cunoaște,
Prea te-a narcotizat orgoliul mic
Că mire nu ți-am fost, să poți și naște.
Dar vreau să știi că știu și-aduc aici
Făgăduința înspăimântătoare
Că nu voi mai umbla în cicatrici
Și te condamn la milă și uitare.
Și nu doresc, din tot ce-a fost, să neg
Că te-am iubit și-ai fost cea mai frumoasă,
Balanță, în prăpădul meu întreg,
Și-aș fi zidit, pe umbra ta, o casă.
Mai mult de-atât ce pot promite eu,
Decât să recunosc, ca să se știe,
În fața ta și a lui Dumnezeu,
Iubirea pentru tine, pe vecie ?
Te voi iubi, precum te și regret,
Te voi păstra mereu, mai sus ca toate,
Dar nu pe tine cea cu chip concret,
Nu jocul dublu din realitate.
Atâta doar că șansele s-au scurs
Și-n mod real sunt moarte toate-acestea,
Nu mai există cale de recurs,
S-a terminat definitiv povestea.
17 ianuarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

CALENDAR DE PIERDERE

A fost tragic decembrie
Și noi tot ne iubeam,
Dar, în ziua dezastrului,
Ai plecat de la geam.
Și noi tot ne iubeam,

Și noi tot ne iubeam.
A trecut și ianuarie,
Și noi, tot fără rost,
N-avem loc în memorie
De iubirea ce-a fost.
Și noi tot fără rost,
Și noi tot fără rost.
A venit și februarie,
Și noi tot despărțiți,
Și se tânguie viscolul,
După meteoriți.
Și noi tot despărțiți,
Și noi tot despărțiți.
O să vină și martie,
Și noi tot mai străini
Se vor umple livezile,
De-nfloriri și de spini.
Și noi tot mai străini,
Și noi tot mai străini.
Va veni și aprilie,
Și noi tot fără noi,
Învierea îmi spune că
Nu mai vii înapoi.
Și noi tot fără noi,
Și noi tot fără noi.
Amintiri despre iulie,
Cu noi tot mai distanți,
Unde zodii se-amestecă
Și apar doi amanți.
Și noi tot mai distanți,
Și noi tot mai distanți.
Totu-aici se și termină,
Eu sunt eu, tu ești tu,
Nu există nici dragoste
Și nici lacrimă, nu.
Eu sunt eu, tu ești tu,
Eu sunt eu, tu ești tu.
Vor cădea calendarele,
Și noi tot mai dușmani,
Și vor trece și lunile,
Și vor trece și ani.
Și noi tot mai dușmani,
Și noi tot mai dușmani.

Vor veni și războaiele,
Și noi tot mai nimic,
Vom da morții impozite,
Pe când vieții nici pic.
Și noi tot mai nimic,
Și noi tot mai nimic,
Mai nimic, Nimic.
9 februarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

SĂ-MPĂRȚIM CE-A FOST

Știu că-i foarte târziu și că nici n-are rost,
Dar aș vrea să-mpărțim tot dezastrul ce-a fost
Cum în toate e-un preț, cum în toate e-un rost,
E firesc să-mpărțim tot ce-a fost.
Pentru tot ce a fost, pentru tot ce va fi
Mai acordă-mi o singură zi,
Ca să-ți spun ce a fost, ca să-ți spun ce va fi,
Mai acordă-ți o singură zi.
Poate suntem cretini, poate suntem nebuni,
Dar avem de predat gestiuni,
Ție însăși, oricum, sunt dator să te dau,
De la tine aș vrea să mă iau.
Nu se poate muri așa scurt și spontan,
Dacă totul dura doar un an
Cu atât mai nedrept, cu atât mai durut,
Un destin retezat la minut.
Nu mai vreau să te chem, nu mai vreau să te văd,
Dar normal e un schimb în prăpăd,
Dacă viața ne-a fost înmulțită cu doi,
Ia-ți pe-a ta, dă-mi pe-a mea înapoi.
Depărtează-te mult, depărtează-te hăt,
Dar dă-mi viața, dă-mi viața-ndărăt,
E un nou adevăr, lui mă-nchin, lui te-nchini,
Doi străini pe pământ, doi străini
Mai avem de-mpărțit, bob cu bob, fir cu fir
Gestiunea acestui delir,
Cicatricea de bronz peste rană cresc
Și noi doi am ajuns eu și tu.
Te mai chem să-ți arăt, te mai chem să-mi arăți
Arogantele singurătăți, Să mai vii să-mpărțim,
Într-un mod elegant, Gestiunea acestui neant.
Nu e vreme de plus, marea moare în val,

Doar în minus trăiesc și socot,
Minus plus, minus noi, minus orice plural,
Minus tu, minus eu, minus tot.

3 aprilie 2004

(Suntem pe mâna unor nebuni, 2004)

INUTIL IEȘIND ÎN ORAȘ

De câte ori plec în oraș
Am reflexul să mă-ndrept spre tine,
Dar nu te mai găsesc, închid ochii
Și nu știu ce caut pe străzi.
Ce mai caut în lume,
Dacă tot te-am pierdut.

(Din doi în doi, 2003)

NU REGIZEZ DISTANȚA DINTRE NOI

Când în bemol, când în diez,
Când înainte, când-napoi,
Putere n-am să regizez
Toată distanța dintre noi.
Ea se creează natural,
Din umbra mea, din umbra ta,
Ca să mă simt un ultim cal
Ce n-are dreptul la o șa.
Stă depărtarea la refren
Și se repetă delirant,
De parcă între noi e-un tren
Ce-mpinge gările-n neant.
Alergi spre mine și alerg,
Pe drumul, zi de zi, mai lung
Și, dacă n-am fugi în cerc,
N-ar fi s-ajungi, n-ar fi s-ajung.
Aceeși muchie de cuțit,
Aceleași pante de noroi,
Mă tem că ne-am obișnuit
Cu depărtarea dintre noi.
Psihologie de amanți,
Nărav de camarazi de front,
Mereu mai reci și mai distanți,
Ca orizont de orizont.
Ne e din ce în ce mai greu,
Nu ne putem preface, nu

Un capăt trist al lumii, eu,
Un capăt trist al lumii, tu.
Distanți la suflet și la trup,
Tu mă infirm, eu te infirm,
Suntem silabe ce se rup,
Dintr-un cuvânt rămas infirm.
Mă-ndemni, așa cum te îndemn,
Să ne unim pe-același ring
Suntem magneți de-același semn,
Ce se doresc și se resping.
14 februarie 2004
(Ninsoarea de adio, 2004)

IARNA DEFINITIVĂ

După ierni ce vin și pleacă
Și urmează primăveri,
După tot borhotul cinic
De îngheț și temenea,
După trăsnetul de vară,
După dragostea de ieri,
A venit și marea iarnă
Care nu va mai pleca.
Primăvara aberantă,
Care ne-a făcut de foc
Trebuia să se sfârșească,
Să se intre în normal,
Fie și de-o amintire,
Prea puțin mai au noroc,
A venit la mine iarna
Imediat după final.
Logica de totdeauna
A acestui anotimp
S-a schimbat și mă sfidează
Cum îl simt la mine-n corp,
Nu mai am la îndemână
Niciun anotimp de schimb,
Duc pe sânge gheața lumii,
Pipăi drumul ca un orb.
Nu mai am nici chef de viață,
Nici puterea să mai lupt,
Frigul mă înlocuiește
În ce vreau și în ce știu,
Numai iarnă e deasupra,

Numai iarnă dedesubt,
Statuarul om de gheață
Care sunt, e încă viu.
Sediul iernii e în mine,
Fără-ncuviințarea mea,
Ochii mei sunt plini de iarna
Polului interior,
Nici nu mă mai tem de moarte
Căci treptat voi îngheța,
Numai rănilor recente
Nu cedează, mă mai dor.
Iar dacă îngheț mai grabnic
Tot mai sper la vreun dezgheț,
Care s-ar putea să vină
Pentru-acești ghețari eterni,
Mi-a plăcut lumina verii
Și am pus pe viață preț,
Ca să fiu, de azi încolo,
Căuzaș al mării ierni.
Nu mi-e dor de primăvară,
Parcă vreau să n-o mai știu,
Mă învăț cu frigul tragic
Al părerilor de rău,
Nicăieri nu urcă iarna
Ca într-un bărbat pustiu,
Iarna mi-a suit în brațe,
Iarna ține locul tău.
Soarele nu mă mai vede,
Căci el însuși e-n reflux,
Și, prin vatra noastră, focuri
Trec din ce în ce mai greu,
A venit la mine iarna,
În ediție de lux,
Mi s-a instalat în sânge,
Iarnă am ajuns și eu.

(Liber să sufăr, 2003)

DUMNEZEUL SALVĂRII

Închide fereastra, perdeaua o lasă,
Dă zgomotul mării afară din casă,
Dă-mi voie să așez fruntea mea pe-al tău pântec,
S-auscult al rodirii și-al tainelor cântec,

Să fiu tot o rană, să fii tot o rană,
Materia-n fierberea ei grosolană,
Să trecem în moarte din cauze varii,
Cu marea venind către noi ca barbarii.
Eu las adevărul acesta să steie,
Ești cea mai fierbinte și dulce femeie,
La noapte, plângând lângă tot ce mă doare,
Pe ochi, desena-te-voi, straniu, cu sare.
Dă marea afară din casă și vino,
Nestinsă, neblândă și iar nestrăină,
Pereche de umbră noptatecă pune
În contul durerii că ești slăbiciune,
Că inima-mi pică din piept și mă cheamă,
Că sufletul meu te consideră mamă,
Că norii se-adună și vremea se strică
Și eu, stând sub grijă, te țin ca pe-o fiică,
Dar tu dintre toate mai nouă, mai vechea,
Îmi ești dulcea umbră, impasul, perechea,
Tu, dramă cu mii de soluții greșite,
Te plâng până ochii îmi ies din orbite.
Fii azi rătăcitoare, fii azi optimistă,
Soluția bună e-n noi și există
Și dacă, iubito, femeie visată,
Ar fi să ne stingem curând, nu odată,
Din dragostea noastră nebună și bună,
Cu marea în casă și-n pat arși de lună
Eu știu că s-ar naște sub cinice astre
Alți doi să repete-ntrebările noastre.
Ți-ai naște copilul, ți-ai naște copila,
În pumni de olar ar surâde argila
Și dacă nu e Dumnezeu să audă
Ce luptă dăm astăzi cu moartea cea crudă,
Din dragostea noastră, prin timpul prea greul,
S-ar naște el, vindecător, Dumnezeu,
Pe tronuri sărace suindu-și ființa
Ar face să cânte prin noi suferința.
Iubito, amână secunda fatală,
Să dăm alor noștri și dramă, și boală,
Copiilor noștri să dăm să învingă
Prin ei tragedia cu chip de seringă.
Dă zgomotul mării afară din casă,
Vreau liniște, liniște, marea m-apasă,
Vreau moartea să vină să lupte cu mine,

Eu sunt cineva, moartea e oarecine.
Și mută din tine în mine durerea,
Că tot ți-o voi lua folosind mângâierea,
Te-nchină și crede, în mine te mută,
Cu jale cu tot și cu clipa temută.
Și dacă se-ngăduie fapta aceasta,
Cu pumnii aprinși mergi și sparge fereastra,
Să intre barbara și tulburea mare,
Prin noi în pământul pe care nu-l doare,
Să intre săratele zbateri și unde,
Sub toți cei ce n-au simțăminte profunde,
Să-mi spele armura, să-ți treacă de coapsă,
Căci marea e singura lumii pedeapsă,
Să rupă, în val, santinele de veghe,
Căci marea e singura morții pereche,
Să vină fatal, consfințind cu toți solii,
Mutarea în mine a dramei și bolii,
Să vină să stingă cu tot vicleșugul
Și lampa din casă și ochii, și rugul
Și-apoi să mă ducă departe, departe,
Sătulul de viață, bolnavul de moarte,
Să-ți scriu cărți poștale pe piele de cegă,
Din Marea Niponă, din Marea Norvegă,
Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare,
Iubito, pedeapsă, iubito, mirare,
Iubito de neguri, iubito de lună,
Iubito de taină și jale-mpreună,
Iubito de carne, iubito de șoapte,
Suav miazăzi și brutal miazănoapte,
Dar astea sunt simple și bune cuvinte,
Sunt legile care fac vieți și morminte,
Dar astea nimic nu înseamnă când vine
O grijă la mine și moartea la tine.
Apleacă-ți ființa prin ceața albastră,
Să naștem salvarea din dragostea noastră,
Și roagă-te fiului tău ce e-n tine
Să vină mai repede, să-ți fie bine,
Să vină să urle că mama și tatăl
Li sunt duși la moarte; el șovăie, iată-l,
Dă sângele tău, pur și tânăr, să-l crească,
În ritm fără pauză neomenească,
Dă pântecul tău, rodniciei, seminței,
Fii gazdă nu bolii, ci vieții, ființei,

Tu meriți pământul să-ți stea sub picioare,
Regină prea blândă și nemuritoare,
Din mare să-ți bată mătănii catargul,
Cum buzele tale își tânguie arcul,
Cum inima mea te-a găsit și te știe
Și ești bucurie, și ești tragedie.
Hai, vino, în liniștea mea neguroasă,
Dă zgomotul mării afară din casă
Și-n larmele lumii și-n templele mării
Să naști Dumnezeuul cinstit al salvării.

(Iubiți-văpe tunuri, 1981)

ÎȚI VA LIPSI MARTORUL
Pedeapsa pentru cât de cinică
Vrei să pari și ajungi să fii:
Și-așa, și-așa, peste câțiva ani,
Când te vei lăuda cu faptul
Că te-am iubit,
Nu te va mai crede
Nimeni și-ți va lipsi
Principalul martor care tocmai
Fusesem eu,
în aceste timpuri.

(Liber să sufăr, 2003)

SĂ-MI SCRII

Atât: să-mi scrii din locul tău de viață cum mai trăiești și ce mai spui, ce faci,
să-mi umpli anii repezi și săraci cu plânsul tău curat de neagră ceață.

Să nu-mi scrii pe adresa de acasă ci pe aceea pe care ți-o spun, pe-adresa
cimitirului comun, că e mai sigură și mai frumoasă.

Te rog să-mi scrii cu lux de amănunte ce face lumea scundă unde mergi și de-
ți mai amintești un deal de melci și clopotul bisericii din munte.

Te rog să-mi scrii, pierduta mea iubită, ce umilințe îți mai bat în prag, să vin și
la răspundere să-i trag; te rog să-mi scrii cât ești de fericită.

Te rog să-mi faci din când în când plăcinte să mă inviți, că tot nu pot să vin, te
rog să-mi spui ca unui om străin tot ce-ndeobște fiecare minte.

Până atunci nădăjduiesc ca toate, câte le ai de-nvins, să le înfrângi, să nu mai
ai niciun motiv să plângi să fii în liniște și sănătate.

Să-ți faci rudele o nuntă mare așa cum se cuvine să și ai, cu lăutari, cu
invitați, cu cai, că meriți totul, dulce disperare.

Să nu-mi scrii despre lucrurile-acestea că și așa, de azi, le presupun, din când în când să mai și minți povestea. Să-mi povestești atât: ce este bun.

Să-mi spui, de vei voi, cum o să iasă băiatul tău, suavul tău altoi, pe care am visat să-l facem noi din tată blond și mamă-ntunecoasă.

Te du cu bine, deci, lalea suavă destin curat, apus fulgerător. Nu te acuz. Adio. Te ador. Și poate, asta-i treaba cea mai gravă.

Atât mai vreau, fierbintea mea prințesă, acum când ochii mei îi lași pustii din când în când minciuni să-mi scrii, să-mi scrii, pe ultima și tragica adresă.

(Iubiți-vă pe tunuri, 1981)

TOTUȘI IUBIREA PESTE BLESTEM

Obsesia mea despre tine
Renaște, în mine, acum
Și iarăși e rău și e bine
Și toate se află pe drum.
O clasică dragoste veche,
Transcrisă în versuri, cândva,
Acum își găsește pereche
Și replica este a ta.
Poemele mele supreme,
Trăite-ntre bine și rău,
Acum, s-au întors ca probleme,
Le-aș trece pe numele tău.
Mereu, între viață și moarte,
Mi-a fost și mi-e dat să mă zbat,
Iar astăzi, când ești prea departe,
Abia te mai strig, sugrumat.
Și nu mai dau lumii de știre
Ideea de care mă tem,
Că nu mai există iubire,
Așa cum există blestem.
N-am cum să accept că, din toate,
Rămâne doar zborul târât
Și faptul că nu se mai poate
Iubi decât rău și urât.
Vin versuri străvechi să-mi inspire
Poemul cel nou ce îl chem
Și totuși există iubire,
În veci, peste orice blestem.

(Liber să sufăr, 2003)

SĂ VÂNĂM LUMINA LUNII

Doamnă a deșertăciunii care n-ai să pleci-napoi să vânăm lumina lunii cun-tunericul din noi.

Să vânăm plângând la noapte lacrimi mari din ochii goi să vânăm lunare șoapte cun-tunericul din noi.

Să vânăm vânatul dulce care ești și care sunt și tot fuge pe pământ și-ar veni și iar s-ar smulge.

Doamnă, ce ne-arată luna? Vânător - vânat sunt una.

(Iubiți-văpe tunuri, 1981)

JURĂMÂNT DE DRAGOSTE ȘI GELOZIE

Sunt gelos pe întreaga ta viață

Aș fi vrut să-ți fiu frate întâi

Să te-nvăț un cuvânt de verdeață

Și străină apoi să-mi rămâi.

Aș fi vrut să-ți fiu tată, iubito,

Ocrotind începutul fragil,

Și-apoi vârsta în foc mistuind-o

Să mă nasc și să-ți fiu eu copil.

Să fiu pavăza ta absolută

Eu, prieten și tot eu dușman

Și duhovnica ta surdo-mută

Și profesorul tău de pian.

Căci aproape îmi ești; dar străină

Felinarul ce sunt arde gri

Dacă simte facându-ți lumină

Nălucirea că nu-i aparții.

Și te-aș duce în cârcă și-n creier

Și trecutul ți l-aș cumpăra

Să-mi rămâi ori pe unde cutreier

Doar a mea, doar a mea, doar a mea.

Mânuit de nebuna idee,

De-ntrebarea cea fără răspuns

M-aș preface-n atom de femeie

Dacă ție ți-aș fi de ajuns.

Sunt gelos pe oricine te-atinge,

Chiar pe hainele tale-s gelos,

Pe ninsoare gelos când te ninge,

Pe oglinda ce minte frumos.

Cărți poștale trecutul trimite

Cu adrese pierite de mult,

Dar eu plâng drumul fetei iubite,

Umilințele ei le ascult.
Te-aș trimite-napoi în uitare
Și m-aș șterge de gândul că ești
Te iubesc, o iubire ce doare,
Cu-nclăștarea prea negrelor vești.
Ți-s și tată, și frate, și soră
Ți-s prieten, și-ți sunt și dușman
Și marcat de o gamă minoră
Sunt profesorul tău de pian.
Croitor pentru hainele tale
Eu pe față în rană te spăl
Și-ți așez în picioare sandale
Și-ți sunt drog, și-ți sunt chin, și-ți sunt vâl.
Blestemat sunt de lacrima mumii
Pentru tine să ard în prăpăd
Sunt gelos pe femeile lumii
Că mă fac uneori să le văd.
Dulcea mea, taina mea voluntară,
Rugul meu și concret și abstract.
O iubire de-abis mă omoară
Și mai tare ca orice contract.
Gelozie urlând cu tandrețe
Eu sub piele la mine te duc
Gurii mele i-aș da să învețe
În duet acest bocet de cuc.
Dacă-ți spun că te-aș face mireasă
Și în alb nupțial să te-nchid
Vreau să știi că te-aș duce acasă
Ca la nuntă să te șiucid.
Prea cuminteo și-apoi prea rebelo
Julietă, din neam dispărut,
N-aș voi să mă cheme Othello,
Dar din umeri ce mâini mi-au crescut.
Sunt gelos pe văzduh și pe mare
Și mă doare când calc pe pământ
Sunt gelos și pe scrisul cu care
Îți trimit gelozia ce sunt.

(Iubiți-vă pe tunuri, 1981)

TESTAMENT DE DRAGOSTE

Ciudată senzație trăiesc
voind să spun tot ce mă doare,

cu puterea cuvintelor
unui muribund care nu se mai teme
de greșeli gramaticale,
ciudată senzație
aceea de a începe să spun una
și de-a mă gândi imediat la altceva.
Toate cuvintele mi se par
prea mici și prea obosite,
ca să poarte înțelesul pe care
îl cânt și îl așez în ele
și totul pentru că te întâlnesc și te pierd
și n-am tăria să-ți caut defecte
și să-ți inventez erori,
agențiile de presă sunt autorizate
să anunțe că din cauza ta
nu am chef de nimic că mă sting
și mă simt inutil și ca scrum.

Toate străzile pe care am apucat să mergem împreună îmi creează o senzație
de sufocare și mi se aprind urechile când le străbat toate locurile pe unde ne-am
ascuns de răutatea lumii,

râd acum de noi și de eroarea noastră.

Și cel mai mult, draga mea, pierduta mea, mă umilește să-mi închipui ceea ce
ți s-ar putea întâmpla.

Dacă-ți va fi bine, mă va dura că nu ți-a fost bine cu mine, dacă-ți va fi rău,
mă va dura că nu pot să fac nimic pentru tine, și uite ce urât e totul, cu prieteni și
rude amestecându-se și dându-și cu părerea.

Unde-ai ajuns și ce faci, Principesă Neagră? Hei, tu, care spuneai că vei muri
odată cu mine, cum ai putea să mă faci să te cred că nici să trăiești odată cu mine,
în două localități diferite nu-ți mai e la îndemână?

Țin minte, desigur, ideea ta fixă
că nu vrei să atentezi
la fericirea altora,
dar află că, tocmai așa
cum mă obligi să trăiesc,
nu mi-e bine, nu mi-e bine
și că, de când te-am pierdut,
fetița mea are cel mai trist tată din lume,
dar toate acestea probabil
nu te mai interesează.

Nu mai știu ce faci,
nu mai știu unde ești,
nu mai știu dacă mai exiști
și aș putea spune despre mine toate acestea,

e mizerabil în București,
plouă leșie pe mansarde,
refulează subsolurile murdare,
m-am văzut cu niște femei
și aș fi vrut să-mi placă vreuna,
să m-așez pe derdeluș
să ajung jos în zăpadă și să te uit,

dar, cu cât le priveam mai atent, cu atât mi-era mai jale și mai dor de tine, cu
atât te regretam așa cum fuseseși, sperându-mă că ai putea deveni ca ele.

Și e aprilie, și a venit toamna absurdă pe-aici, pe la noi, pe unde tu nu mai
ești și au rămas numai câteva dintre modestele tale lucruri, femeie născută spre a fi
nefericită.

Am văzut o fată ca tine
printr-o gospodărie,
umbla de colo-colo și se facea utilă,
avea picioarele subțiri și obosite,
purta pantaloni ieftini,
parcă direct pe oasele picioarelor
și niște ciorapi mai grosuți,
trași până la gleznă,
și mi-am dat seama că tu,
Principesă Neagră,
ai luat-o pe drumul acesta
și mi te închipui într-o astfel de gospodărie,
trebăluind și îmbătrânind la grămadă,
tu, care păraai născută
pentru mersul pe vârfuri,
prin creierul meu, când eu murmur:
„O, Doamne, apăr-o și ia-mi-o din gând
pe cea mai bună, pe cea mai tristă,
pe cea mai condamnată dintre femeile
pe care le-am iubit!”

Astfel îți dedic eu ție, care te-ai purtat nedrept cu mine, acest poem de
dragoste, scris aproape de finalul unui mileniu în care n-a existat probabil nicio
dragoste fericită

îți dedic o criză personală,
în plină criză mondială,
trista mea Principesă Neagră,
blestemată să nu devii niciodată regină,
dar blestemată să nu fi
nici umbra din bucătărie
și din gospodărie,

care se face utilă trăluind cu niște pantaloni strânși pe picioruțe cu niște ciorapi trași până la gleznă, în veșnica hăituială a unei trivialități mult îndrăgite care se numește familie și n-au gunoierii timp s-o ia și s-o ducă unde ar trebui.

Ciudată senzație trăiesc scriindu-ți în zadar aceste cuvinte pe care nu le vei mai citi niciodată, ciudată senzație că devin bătrân dintr-odată, în noaptea în care am înțeles că nici nu ne mai cunoaștem.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

Sfârșit...

CUPRINS

Iubiți-vă pe tunuri ...: 9

Dacă tu ai dispărea 17

Te aștept 19

Portret cețos 20

Perechea sălbătică 21

Te iubesc 23

Iluzia unei insule 24

O astfel de noapte 26

Iubindu-ne intraductibil 27

Copaci fără pădure 33

Gâtul 35

A tine, a mine 37

Ultima carte 38

Totuși iubirea 40

Ultima zi 42

Umbra 44

Prima zi de pace 45

Oameni de zăpadă 47

Amăgire 49

Femeie a lumii 50

Antiprimăvara 54

Pozează-mi 55

La nunta ta 56

Cu tine 57

Personajul principal 58

Aruncarea în valuri 59

Conviețuim 60

La adio 62

Romanța ultimei lacrimi 64

Colind la post-restant 67

Marele surdomut 69

Incomunicabil 71
Orație de nuntă 73
Sacra banalitate 75
A nu mai iubi sărbătorile 77
Redevenim copii 79
Iubire incurabilă 80
Rană și cuțit 82
Nenăscută 83
Îți mai aduci aminte marea? 84
Noapte de unul singur 85
Dulcele eșec 87
Transplant de albastru 89
Hai-ku 91
Nebun de alb 93
Floare la rever 95
Astâmpără-te 96
Despărțire în flori 98
A către E 100
Muntele 102
Voiam 104
Hai, nu, serios 105
Ca un fum de țigară, sufletul 107
Invitație la nuntă 108
Amor cubist 110
Diateze 111
Partaj 113
Scrisoare pentru răni 114
Toamna-n București 115
Scrisoare fără destinație 117
Jurământ 119
Femeia 122
Pregătește-te 124
Regăsire 126
Cenușa de după incendiu 127
Ninsoarea de adio 129
Dragoste mută 131
Gânduri de vânător rezervist 133
Ce frumoasă ești 134
Ce faci la ora când mi-e dor de tine? 136
Civilizația de frig 138
Îți spun adio, ca să-ți fie bine 140
Durerea femeiască 143
Lume, lume 145

Iarna la Paris 147
Elegie pentru supraviețuire 149
Hanul lui Manuc 151
Neagra regină fără regat 152
Să ne iubim 156
Intraductibila nefericire 157
Elegia ultimei iubiri 158
Povestea de dragoste 161
Liber să sufăr 163
Noaptea în ea însăși 164
Adio, adică rămâi 166
Și te iubesc fără să știi cum nu te-aș iubi 167
Cireșul 169
Revanșă 171
Noaptea mării beții 172
Blues de dragoste 174
Oraș cu porumbei sălbatici 176
Resurecția caprei negre 177
Carmen minutare 179
Scrisoarea 180
Biografie 182
Tăcerea 183
N-am puterea 185
Păstrează cărțile 186
Săritura în vâltoare 188
Să ne iubim pe țărmul Mării Negre 190
Vârste 191
Nobilul viciu 192
Insuportabil, gândul 194
Batista lui Iago 195
O limbă străină înăuntrul tăcerii 197
Trist cavalier 198
Mesaje în sticle 200
Nunta echinocțiului 201
Vatra cu viscole 203
Spovedanie 204
Atacul nimicniciei 209
Iertările 209
Te declarasem principesă neagră 210
Ritm de dragoste 211
Unde să te mai găsesc? 213
Femei nefericite ale lumii 214
Vei mirosi altfel 216

Revenirea 217
Apărându-ți legenda 218
Femeile pe care nu le voi cunoaște 220
Răzbunare obștească 221
Iubirea-i singurul motor al lumii 222
Sanie pentru Polul Nord 224
Karenina 226
Ochiul interior 228
Elegie 229
Reintră în roman 231
Cântec de frâu 232
Semafoare cu femei singure 234
Adeverință de dragoste 235
Din doi în doi 236
Aceeși floare 238
Dor târziu 239
Femeia care a fugit din zid 240
Pe asta a iubit-o Păunescu 242
Eroina ești tu 243
Câte vieți ? 247
Voia tuturor 248
CUPRINS 299
Muzeul înzăpezit 250
Telefon întâmplător 251
Felinarul 252
Viscolul pornește soneria 254
Femeia 256
Rever cu îngeri 258
Numai ea 260
Sania copilăriei 261
Cântec de drum pentru E 263
Act 264
Singur, cu hainele tale 265
Irevocabil 266
Calendar de pierdere 270
Să-mpărțim ce-a fost 272
Inutil ieșind în oraș 274
Nu regizez distanța dintre noi 275
Iarna definitivă 277
Dumnezeul salvării 279
Îți va lipsi martorul 283
Să-mi scrii 284
Totuși iubirea peste blestem 286

Să vânăm lumina lunii 287

Jurământ de dragoste și gelozie 288

Testament de dragoste 291

Colecția „Biblioteca pentru toți”:

I-3. Marin Preda - Cel mai iubit dintre pământeni

(voi. I-III)

4. Mircea Eliade - Maitreyi

5. Cella Serghi - Pânza de păianjen

6. Ionel Teodoreanu - Lorelei

7. Mateiu I. Caragiale - Craii de Curtea-Veche

8. Fănuș Neagu - Îngerul a strigat

9. Marin Sorescu - Trei dinți din față

10. Liviu Rebreanu - Adam și Eva

11. Gib I. Mihăescu - Rusoaica

12. Marin Preda - Delirul

13. Mircea Eliade - Nuntă în cer

14. Mihail Drumeș - Elevul Dima dintr-a șaptea

15. Camil Petrescu - Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război

16. Nichita Stănescu - Necuvintele

17. Cella Serghi - Cartea Mironei

18. Duiliu Zamfirescu - Viața la țară. Tănase Scatiu. În război

19. Grigore Băjenaru - Cișmigiul & Comp. Bună dimineața, băieți!

20. G.-M. Zamfirescu - Maidanul cu dragoste

21. Petru Popescu - Prins

22-23. Radu Tudoran - Toate pânzele sus!

(voi. I-II)

24. Mircea Eliade - Romanul adolescentului miop

25. Mihail Drumeș - Scrisoare de dragoste

26. G. Ibrăileanu - Adela

27. Ion Minulescu - Romanțe pentru mai târziu

28. Gib I. Mihăescu - Donna Alba

29. Octavian Paler - Viața pe un peron

30. G. Bacovia - Plumb

31-32. Marin Preda - Moromeții

(voi. I-II)

33-35. Petru Dumitriu - Cronică defamilie

(voi. I-III)

36. Nicolae Filimon - Ciocoi vechi și noi

37. Cezar Petrescu - Calea Victoriei

38. Nicolae Labiș - Moartea căprioarei

39. Ion Creangă - Amintiri din copilărie. Povești. Povestiri 40-42. Ionel

Teodoreanu - La Medeleni

(voi. MII)

43. Anton Holban - O moarte care nu dovedește nimic.
Ioana. Jocurile Daniei
44. M. Eminescu - Poezii
45. Panait Istrati - Chira Chiralina. Codin. Ciulinii Bărăganului 46-47. Mircea Eliade - Noaptea de Sânziene
(voi. I-II)
48. Mihail Drumeș - Invitația la vals
49. Ioan Slavici - Moara cu noroc
50. Zaharia Stancu - Costandina. Uruma. Ce mult te-am iubit
51. Marin Preda - Marele singuratic
52. Henriette Yvonne Stahl - Voica. Pontiful
53. Jean Bart - Europolis
54. G. Călinescu - Enigma Otiliei 55-56. Marin Sorescu - La Lilieci
(voi. I-II)
57. Camil Petrescu - Patul lui Procust
58. Hortensia Papadat-Bengescu - Concert din muzică de Bach
59. Liviu Rebreanu - Pădurea spânzuraților
60. George Topîrceanu - Balade vesele și triste
61. V. Voiculescu - Zabei Orbul
62. I.L. Caragiale - Momente și schițe. Nuvele și povestiri
63. Nichita Stănescu - Noduri și semne
64. Radu Tudoran - Fiul risipitor
65. Marin Preda - Viața ca o pradă
66. Gib I. Mihăescu - Zilele și nopțile unui student întârziat 67-71. Constantin Chiriță - Cireșarii
Cavaleriiflorii de cireș
(voi. I) Castelul fetei în alb
(voi. II) Roata norocului
(voi. III) Aripă de zăpadă
(voi. IV) Drum bun, Cireșarii!
(voi. V) 72-74. Octav Dessila - Iubim
(voi. I-III)
75. Petru Popescu - Dulce ca mierea e glonțul patriei
76. Mircea Eliade - Întoarcerea din rai
77. Marin Preda - Întâlnirea din Pământuri
78. Ioan Slavici - Mara
- 79-80. Cezar Petrescu - Întunecare
(voi. I-II)
81. Octavian Goga - Poezii
82. V. Voiculescu - Ultimele sonete ale lui Shakespeare.
Traducere imaginară
83. Camil Petrescu - Suflete tari. Jocul ielelor. Act venețian. Danton
84. M. Eminescu - Proza

- 85. Zaharia Stancu - Șatra
- 86. Mihail Sadoveanu - Creanga de aur. Ostrovul Lupilor
- 87. Mircea Eliade - Huliganii
- 88. Marin Preda - Imposibila întoarcere
- 89. Geo Bogza - Poemid Invectivă și alte poeme
- 90. Adrian Păunescu - Repetabila povară
- 92. George Coșbuc - Balade și idile. Fire de tort
- 93. Radu Tudoran - Un port la răsărit
- 94. Fănuș Neagu - Frumoșii nebuni ai marilor orașe
- 95. Eugen Barbu - Groapa
- 96-97-98. Mihail Sadoveanu - Frații Jderi
(voi. I-II-III)
- 99. Miron Radu Paraschivescu - Cântice țigănești și alte poeme
- 100. Mircea Eliade - Domnișoara Christina. Șarpele
- 101. Adrian Păunescu - Cele mai frumoase poezii de dragoste